LA ÎNCHIDEREA ANULUI

—Ion HALMAGHI—

A mai trecut un an peste noi și nu am putut încă desprinde semnificația transformărilor din ultimii trei ani, care au apărut ca din senin. Fără profeții răsunătoare și fără o pregătire mintală. Până la urmă, aceste schimbări, de pretutindeni în lume, au rămas ca niște simple banalități. Parcă așa a fost să fie. Cei care au suferit mai mult, unii chiar în chinurile unor traumatisme ideologice, au fost aceia care au fost asociați cu aceste forme de viață, ca perspective definitive pentru viitorul lumii.

Conducătorii politici ai marilor state nu se pot lăuda cu o bună știre și citire a semnelor vieții. Cei mai mulți nici măcar nu au înțeles bine ce s'a întâmplat. Cum au căzut unele imperii politice, și pe ce dimensiuni istorice se va desfășura viața popoarelor după lichidarea dominației ideologice a marxismului? Care sunt liniile de orientare de acum încolo? Care vor fi principiile morale, pe temeiul cărora se va restructura organizarea societăților umane? Nimeni nu a apărut pe scena lumii ca să răspundă la aceste întrebări care au un caracter de urgență și să deschidă calea viitorului, afară de Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea. Dar lumea este, astăzi, prea încâlcită în confuziile pe care le-au lăsat ca moștenire concepțiile marxiste și ateiste și numai un număr redus de silitori vor pricepe mesajul Papei.

Deci, putem afirma că ne găsim într'un moment tulbure al epocii noastre și că abia dibuim în încurcătura crizelor contemporane o rază de lumină.

Noi, creștinii, ne apropiem de sărbătoarea Sfintei Nașteri a lui Iisus și ni se oferă un prilej minunat de meditație și confruntare cu învățătura revelată a Fiului lui Dumnezeu. Acolo este izvorul vieții noastre spirituale și dacă ne vom apropia cu sufletul curat și cu dorința de a ne întări cugetul nostru omenesc, ne vom regăsi autenticitatea ființei noastre umane și demnitatea cu care am fost investiți prin actul de creație dumnezeiască. Dacă vom părăsi vulgaritatea și deșertăciunea lumii și ne vom reîntoarce la bogăția vieții spirituale creștine, care ne-a fost încredințată de Iisus Hristos, vom avea știrea cu care să descifrăm sensul vieții istorice și să participăm la întocmirea unor comunități morale. Ca să nu mai trăim pe dimensiunea existențială a unei biologii anarhice care nu poate satisface exigențele noastre profunde și spirituale.

Dacă vom trece pe lângă Sfânta Naștere a lui Iisus, fără să ne reîmprospătăm viața, cugetele cu legile creștine, vom orbecăi în întunericul deșertăciunilor zoologice și viața noastră va fi lipsită de sporul și rodnicia spiritului.

Intremarea noastră de azi vine dela cei puțini, care nu au rătăcit drumurile și nici vitalitatea spirituală a credinței lor în bine și adevăr. Aceștia se trudesc să aducă limpeziri și îndrumări pentru salvarea tuturor. Este elita spirituală care nu se pierde în nimicnicii, ci este totdeauna gata să ne ajute.Ei sunt printre noi și nu ne părăsesc.Si binefacerile Sfintei Nașteri a lui Iisus nu pot să ne ocolească chiar acum, în aceste momente cruciale ale neamului.

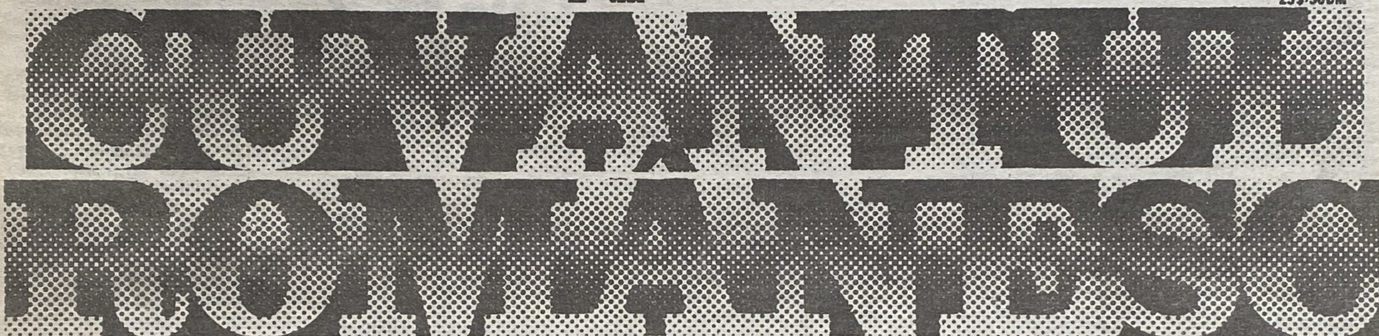
Acestea sunt speranțele noastre, la închiderea anului 1991. Căci fără Dumnezeu, nu există istorie.

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 17 Nr. 188 -DECEMBRIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

ÎNCOTRO ROMÂNIE?

Eugen BÂRSAN

Suntem la 24 de luni dela Revoluția din Decembrie 1989. Revoluția tinereții. Revoluția de recâștigare a demnității umane românești. Dar, din păcate, o recâștigare care n'a urmat căci, peste sângele care a înroșit zăpada, forțele comuniste, nedărâmate, au supraviețuit la putere. Si așa, de atunci și până acum, urmând sistemul de atentate la ființa națională, ele s'au consolidat într'o politică neocomunistă de rutină zilnică, pe care lumea o acceptă cu obișnuința de mai înainte. O acceptă pentrucă ea e prinsă și deprinsă de mult în jocul acceptării care o ține la distanță de responsabilitatea gândirii. Spunea cineva că "pentru cel care începe să gândească, viața poate fi oribilă" și că "pentru cel care stăruie să gândească, viața e sublimă". Deci problema României este, să treacă dela oribil la sublim.

Nu există libertate umană fără drept și libertate de gândire, fără teama de a-ți exprima gândul. Fără a începe a gândi nu poți ajunge la procesul luptei dintre conștiință și neconștiință, luptă de care în fond depinde victoria drumului cel bun românesc. A drumului care se identifică cu visul deschis la ce trebue să fie viața pentru a salva țara din toate atrocitățile morale, fizice și materiale prin care ea trece. Da, pentru a salva o țară care nu este o moșie a Frontului Salvării Naționale ci a lui Dumnezeu, a moșilor, strămoșilor și a ființei românești de totdeauna.

Niciodată n'a fost mai mare nevoia de salvare ca în societatea românească de azi, devorată de comunism și de conducerea postrevoluționară a țării, conducere care reclamă ca epicentru al ei ziua de 20 Mai 1990. O zi bizară. O zi în care s'a votat contra comunismului ca să se mențină comuniștii; în care s'a votat, în gând, contra dictaturii ca să se mențină dictatura. Astfel alegerile din această zi au dat posibilitatea vechilor structuri și mentalități să se mențină la putere. Iar pentrucă cine domnește parte își face, aproape toate legile care s'au votat de atunci încoace favorizează puterea.

Continuare în pag.3

SFINTELE CRĂCIUNURI ROMÂNEȘTI

—Pr. Gh. CALCIU—

E seara de Crăciun. Zăpada îmbracă totul în alb, toate sunetele au în ele un gust de catifea pentru ureche, pământul respiră abia auzit sub stratul moale de zăpadă. Departe, ca într'un vis, se aud câinii lătrând, semn că micii colindători au ieșit cu traista pe umăr și căciula trasă peste urechi, să vestească lumii că Hristos se naște.

Ce mister se pregătește în adâncul vrerilor divine? De ce numai copiii știu, de ce numai ei intuiesc evenimentul cel neînțeles? Pentru ce, prin gura celor ce sug și a copiilor se rostește adevărul? Noi suntem prinși de grijile lumești, tociți de patimi și de ambiții și nu mai sesizăm marile evenimente care se petrec în duh.

Teologii și chiar filosofii spun că istoria pe care noi o trăim discursiv, pas cu pas, nu reprezintă decât osificarea evenimentelor care, în plan divin, s'au consumat din eternitate. De aceea, poartă în ele, chiar din clipa apariției lor, blestemul morții, izul descompunerii lor. Numai în spirit, totul este viu și mereu actual și doar cei vii simt viul și actualul cu acuitate divină. De aceea, sufletul neprihănit al copiilor presimte evenimentul din planul spiritual și vin să ni-l povestească și nouă, în puritatea lui imaculată.

Hristos se naște!

Acum, în această seară, acel ceva nou și de mult așteptat se va petrece. Pregătiți-vă, oameni, pentru bucuria cea mare, gătiți-vă sufletele, fiți umili, fiți generoși, bucurați-vă! Hristos se naște!

Un suflu ușor de neliniște trece peste lume, un freamăt ascuns se aude în suflet, inima înțelege cântarea îngerească a întrupării sfinte, cerurile saltă pentru minunea întâmplată, pământul își pregătește peșterile ascunse pentru a le preface în cer:

"Taină străină văd și preamărită, cer fiind peștera, scaun de heruvimi Fecioara, ieslea sălășluirea, întru care S'a culcat cel neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L, Il mărim". (Axionul Crăciunului)

Intunericul crește, ușor aurit de răsfrângerea luminii stelelor, crengile pufoase de zăpada căzută pe ele tremură în așteptarea momentului când vestea cea mare va răsuna pentru noi:

"Astăzi s'a născut Hristos,
Mesia, chip luminos;
Lăudați și cântați
Si vă bucurați!"

Când eram copil, mama îmi spunea o poveste de Crăciun, plină de atâta gingășie, încât nimic nu a putut-o diminua în sufletul meu:

In ajunul Crăciunului, vântul a suflat prin toate crengile copacilor, prin petalele florilor, pe la toate animalele și păsările și le-a spus: "In noaptea aceasta, se va petrece un lucru minunat. Eu nu știu ce va fi, dar voi să nu adormiți și veți vedea cel mai uluitor eveniment."

Copacii și florile și păsările - în Nazaretul Iudeii nu este iarnă - și-au spus: "O, câte nu șoptește vântul prin frunziș! Cine stă să-l asculte? El este un hoinar bătrân dar mintea i-a rămas tot de copil. Noaptea aceasta și ziua de mâine vor trece ca toate celelalte,

Continuare în pag. 5

EDITORIAL

CĂDEREA LUI ROMAN

Căderea guvernului Roman este o consecință a situației critice din România, nu numai pe plan economic, dar mai cu seamă pe plan psihologic. Mai exact este vorba de starea generală de spirit a poporului român. Poporul l-a votat pe Iliescu, indiferent de motivarea existentă la ora aceea; a fost o experiență deplină a posibilităților de care dispune echipa lui Iliescu pentru conducerea politică a țării.

In fața eșecurilor multiple ale acelui guvern, care a fost de fapt creația artificială și ridicolă a lui Iliescu și a "tovarășilor" lui din comitetul central al fostului partid comunist, Roman a fost silit de împrejurări directe și indirecte să-și dea demisia. La cererea lui Iliescu. Prin aceasta s'a lămurit bine chestiunea cu relațiile dintre cei doi "fraudători" ai vieții politice din România actuală.

Legătura lor era șubredă și lipsită de valoare politică națională. Ea era bazată pe dorința de "putere" politică personală, nu era o expresie a intereselor românești. Roman, ca prim-ministru al guvernului dela București, a fost o adevărată calamitate politică; el nu era îndreptățit să ocupe un astfel de loc în conducerea țării, nu avea nici un fel de calitate sau autoritate morală, politică, administrativă ori profesională. Roman este un produs al marxismului, în cele mai mici detalii. El nu se putea potrivi epocii de după Decembrie 1989, diferită de timpurile anterioare, când era posibilă o dominație a partidului comunist, prin sprijinul Kremlinului. După Decembrie 1989 s'a creat un climat politic și acesta cerea o conducere nealterată de microbul marxismului purtat de cei din fostul comitet central al partidului comunist.

In orice caz, guvernarea Roman a dispărut. Iliescu l-a sacrificat pe Roman ca să-și poată menține, "temporar" puterea. Odată creată o breșă în monolitul neo-comuniștilor, după falimentele de până acum, și după ce o bună parte dintre aceia care au fost păcăliți de manevrele președintelui s'au dezmeticit din țesătura încâlcită de amăgiri, Iliescu și-a dat seama de acest moment critic și l-a debarcat pe Roman, ca să-și salveze propria sa poziție. S'a salvat pentru moment, dar poziția lui prezidențială s'a slăbit și nici sfârșitul lui nu este prea departe.

Remanierea guvernului nu este o soluție, nici pentru țară și nici pentru scaunul lui. Se adaugă în plus intrarea în guvern, chiar mediocră, ca număr și influență, a unor personalități din "opoziție", în special din Partidul Liberal al lui Radu Câmpeanu. Prezența acestor "opozanți" nu reprezintă mare lucru, nici în procesul de guvernare și nici în susținerea lui Iliescu. Dar, reprezintă o mare ruptură în sistemul și planurile acestuia. O ruptură serioasă, căci întreaga structură a sistemului neo-comunist s'a dizolvat. Iliescu nu mai dispune de puteri depline și nu mai poate opera în culise cu actualul guvern.

La aceasta se adaugă în plus, faptul că noul prim ministru, nu se va mai hazarda la jocuri, care în mod sigur îl vor duce la faliment. Intenția lui este să nu repete greșelile lui Roman, căci nu va avea nici o șansă de supraviețuire, pentru un timp mai îndelungat.

Intre timp, membrii actualului guvern, care vin din grupul liberal, nu se vor preta la acțiuni care să folosească numai lui Iliescu și FSN-ului. Acolo, în guvern acești liberali au prilejul de a face adevărat "opoziție" față de planurile și obiectivele lui Iliescu. Si, chiar numai cu amenințarea că vor părăsi echipa guvernamentală, dacă sunt desconsiderate măsurile și propunerile lor, este suficient să fie destabilizată poziția președintelui. Si, acest lucru nu îl poate dori Iliescu, pentrucă ar putea echivala cu însăși căderea lui; care în realitate nu mai poate fi departe. Semnul cel mai evident este căderea lui Roman, care pretindea că este constructiv, că are relații internaționale, că este imbatabil și indispensabil, și cu toate acestea a "căzut".

Odată cu căderea lui Roman, Iliescu a devenit un izolat și, în paralel, opoziția a câștigat și câștigă mereu teren în sânul populației, iar opinia populară devine din ce în ce mai agitată, nemulțumită și opozantă, față de falsul "idol", care s'a crezut Iliescu pe baza "falselor alegeri", pe care le-a măsluit în Mai 1990.

Așteptăm căderea lui Iliescu, în curând, ca urmare firească a căderii lui Roman.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Stimați cititori,

Ideea noastră de a trimite gratuit, la cerere, ziarul unor cititori din țară a fost atât de bine primită încât, în momentul de față, ne găsim în situația delicată de a nu mai putea onora -dat fiind sponsorarea modestă a acestei inițiative- toate solicitările.

Cititorii noștri tradiționali, despre care putem afirma cu recunoștință și speranță, că susțin financiar, de 15 ani, apariția regulată a "Cuvântului Românesc" își pot ajuta prietenii necunoscuți din România și Basarabia plătind pentru ei un abonament nominal -selectând din lista numelor, pe care o publicăm în continuare, persoana și localitatea preferată.

Va fi o plăcere pentru noi să inserăm în numerele viitoare numele celor astfel înfrățiți și să asigurăm schimbul de adrese. O corespondență pe care o întrevedem foarte bogată, dat fiind că în prezent expediem în țară mai bine de 2.000 de abonamente gratuite.

Românii sunt răspândiți în toată lumea dar ori unde se găsesc continuă să vorbească, să gândească și să simtă românește. Nu e greu să facem din "Cuvântul Românesc" nu doar un ziar al exilului, ci pur și simplu ziarul tuturor Românilor.

Iată, deci, numele cititorilor din România și Basarabia, localitățile unde primesc ziarul și lista publicațiilor și organizațiilor care, de asemenea, au solicitat un abonament:

Lista Nr. 7

CORNELIU PANTURU - Deva; DR. ILIE PARVULESCU, Ploiesti; PETRE PASCU, București; DR. FLORICA VASILIU, Reșița; LIVIU PETRINA - București; EMILIAN POPA - Iași; POPA EUGENIA - București; PROF. GAVRIL POPA - Com. Scoreiu, Jud. Sibiu; GABRIELA POPA - Bucuresti; ING. ION POPA - Brașov; SABIN POPESCU - Baia de Aramă; POPOVICI GEORGETA-VIORICA - București; SORIN ROSCA - București; TODOSIA ROSEANU - Bucuresti; COSTICA ROSIORU - Iași; ANA DANIELA RUSU - Săvinești, Jud. Neamț; RUSU STEFANA - Sat. Valea Seacă, Jud. Neamț; CONSTANTIN RUSU - Iași; SABAU FLAVIU - București; FLORIA SAVIN - București; ION SERBAN - Făgăraș; MARIN SERBAN - București; PROF. RADU SERBAN - Craiova; ROMEO SERBAN - Târgu-Mureș; SERBANESCU RAMIRO - Timișoara; VICTOR SFARI - Suceava; SARBU SIMASCHIEVICI - Craiova; MARIA SIMION - Sibiu; CORIOLAN SIMEDRU - Cugir; SIMIONESCU CORNEL - Baia de Aramă; MARIA SOCOLESCU - Turnu Severin; ALEXANDRU SOCOL - Turnu Severin; GELU SOCOLOV Câmpulung Moldovenesc; VLAD RAZVAN SOCOLOV - Iași; DAN SPATARU - București; SPIRIDON GHEORGHE - Iași; EDVARD SPITA - Iași; TATIANA STADNICOR - București; VIORICA STAICU - Târgoviște; PR. MARIN STAMATE - Galați; PROF. STAN APOSTOL - București; STAN NEDELCU LUXA - Brăila; STANCIU ANGHELINA - Giurgiu; DIANA STANCIU - Sibiu; STANCIU GHEORGHE - Bușteni; PANAIT STANESCU-BELU - Timișoara; DAN STARCU - București; ANA STAVARACHE - Iasi; NICOLAE STEFANESCU - DRAGANESTI - Bucuresti; FLORIN STEFANESCU - Moinești, Jud. Bacău; PROF. V. STEFANESCU-DRAGANESTI - București; GERA STEIMBERG - Huși; VICTOR STEROM - Ploiești; PR. CEZAR STERPU - Sat. Văratec, Jud. Suceava; ARCADIE STOIAN - Lugoj; MIHAI STOIAN - Bucuresti; STOICA ADRIAN - Iași; NICOLAE STRATON - Suceava; MARIA STROIESCU - Com. Tismana, Jud. Gorj; VLADIMIR STRUNGARU Câmpulung Moldovenesc; ION SUCIU - Sighișoara; DUMITRU SUCIU - Com. Dones, Jud. Mures; PROF. GEORGETA SUHAN - Gura Humorului; PR. IERONIM SUSMAN - Cluj; LAURENTIU CEZAR TANASE - Cluj; DECEBAL TEODORESCU - Iași; TEREK ALEXANDRU - Iași; ION TESA - București; SERBAN RARES TIGANILA - București; NECULAI TIMOFTI - Iași;

BASARABIA (MOLDOVA)

PATRU VASILE GARBA - Chișinău; PETROV NICOLAI IVANOVICI - Tighina; SAVA DUMITRU PLATON - Anenii Noi; ELENA SARBU - Cornești; GEORGE MIHAI CIOBANU - Cornești; ALEXANDRU DIACONU - Chișinău; NINA MIHAILOVNA ZIPCEAN - Chișinău; LEON G. BAT - Anenii Noi; ION MOSANU - Fălesti; TIRON MARIONELA - Chișinău; SANDU DANILESCU - Sat. Purcari, Raionul Stefan Vodă; VASILE ANDREI CEBOTARU - Tighina; GOLUBEI ALEXEI - Basarabescu; VIOLETA GHEORGHE GRICIUCHIN - Tighina; IRINA JEREP - Tighina; TUDOR GHIESU - Chișinău;

ASOCIATII-ORGANIZATII

ASOC. FOSTILOR DETINUTI POTICI - Piatra Neamț; A.F.D.P. - Pitești; A.F.D. P. - Ploiești; A.F.D.P. - Roman; A.F.D.P. - Satu Mare; ASOCIATIA "17 DECEMBRIE" - Timisoara; UNIUNEA SCRIITORILOR DIN ROMANIA - Bucuresti; ASOCIATIA SCRIITORILOR DIN TIMISOARA - Timisoara; ARHIEPISCOPIA TOMISULUI SI DUNARII DE JOS- Galați; SOCIETATEA TIMISOARA - Timișoara; REDACTIA "EPOCA" - București;

In luna Noembrie 1991, au răspuns apelului nostru, de înfrățire, următorii:

* STEFANESCU ELENA, Toronto -ASOCIATIA F.D.POLITICI, Alba Iulia; * GRIGORE SCOR, Naples, Fl. - CRISTINA EPURE, București; * ROMAN SORIN-EUGEN, Suedia (4 abonamente) - DR. DAN MARINESCU, Iași, DR. ALEXANDRU LUCA- Iași, EMIL ASANDEI, Iasi si LUDMILA GUTU, Chișinău; *DR. CATRINOIU GEORG Germania - ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Constanța; * N. NIXON, Australia -(2 abonamente) MARIANA FONDOR, București și ALEXANDRU LUPAN, Cluj; * FIANU CONSTANTIN, Montreal, - DR. ANTON NICULESCU, București; * MIHAI GHYKA, Montreal (2 abonamente) DR. GRIGORE GHYKA, București și PARTIDUL NATIONAL TARANESC C.D. București; * ANTON CIUNTU, Saul Ste. Marie, Canada - DR. V. MARINESCU, Târgoviste; * VIRGIL CIUCA, New York -BIBLIOTECA ORASULUI Craiova.

ABONAȚI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

- Din Canada și U.S.A., se pot trimite "Cec Poștal" (Money Order) sau "Cec Personal."

-Din Europa și alte Continente, prin "Mandat Poștal" sau "Cec Internațional" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

* Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
* Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
* Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

CUM TRĂIESC MUNCITORII?

George BĂLTEAN

A descrie viața și munca muncitorilor români înseamnă a descrie mizeria și amărăciunea, exploatarea nemiloasă și sclavia. Muncitorii români muncesc mult, în condiții inumane, folosind unelte și mașini rudimentare, prost plătiți, slabă protecție a muncii, iar pentru micul lor salariu nu găsesc să cumpere cele necesare. Foamea, frigul, cozile din fața magazinelor, locuințele sărace, îmbrăcămintea nevoiașă, bolile pentru care nu găsesc medicamente, pensii mici și prețuri care cresc vertiginos. Apa caldă în casă este un lux, dotarea tehnică - o noțiune străină, iar pe deasupra, copiii plâng și cer de mâncare.

Patru decenii li s'a promis marea cu sarea de către partidul comunist, patru decenii de batjocură și minciună, iar acum urmașii acestui partid continuă aceeași politică. Mizeria este caracteristica generală a vieții muncitorilor români, iar această mizerie trebue scoasă la lumina zilei și nicidecum ascunsă. Presa și radio să se ocupe de viața muncitorilor, iar aceasta în comparație cu viața și munca muncitorilor din alte țări. Trebue să se știe cum muncesc și cum trăiesc muncitorii din Occident, din lumea liberă, despre care li s'a spus că sunt exploatați de către capitaliști, trebue să se știe și cum se face trecerea dela socialism la economia liberă sau economia de piață în alte țări, foste socialiste. Muncitorilor trebue să li se spună adevărul, să nu li se ascundă nimic. Ei trebue să știe încotro merg.

Să luăm exemplul muncitorilor din RFG. In RFG muncitorii muncesc 37,5 ore pe săptămână, iar în 1995 săptămâna de lucru va fi de 35 de ore, cu tendință de reducere până la 30 de ore. Sâmbăta și Duminica sunt zile de odihnă, culturalizare și distracție, iar posibilități există din belșug în acest sens. Este suficient să spunem că aproape toate familiile de muncitori au cel puțin un automobil. Timpul de muncă al unui muncitor industrial a fost în întreg anul 1990 de 1651 ore, iar salariul său mediu în 1990 a fost de aproape 50.000 mărci. Venitul mediu lunar al unei familii de patru persoane (doi adulți și doi copii) a fost de 4.586 mărci. Cu salariul pe o oră, muncitorul german poate cumpăra 4,5 kg. carne de porc, sau 4-6 găini gata pregătite pentru gătit, sau 4-5 kg. de unt, sau 1,5-2 kg. brânzeturi, sau 4 litri ulei de măsline, sau 2-3 kg. ciocolată, sau 10 kg. zahăr etc., iar pentru toate acestea nu trebue să stea deloc la coadă, căci există din belșug. O cămașă de calitate medie costă o oră de muncă, un costum de calitate medie - cam o zi și jumătate de muncă, o pereche de pantofi, cam o zi de muncă.

Conform statisticii oficiale, bugetul familial (câștigul mediu) de 4586 mărci a fost folosit astfel: mâncare și băutură-831, sănătate și higienă 127, chirie-745, cheltuieli personale-121, automobil, circulație și poștă - 550, încălzire, curent electric și gaz-183, asigurări, impozit pe mașină și cadouri - 475, îmbrăcăminte și încălțăminte - 281, educație, cultură și distracție - 366, mobilă și dotare casnică - 248. La toate acestea a mai rămas o economie de 659 mărci. Din acest exemplu, pot muncitorii români să constate structura vieții materiale și spirituale a unei familii germane.

La 100 de familii de salariați au avut în 1990 (în procente): 99-telefon, aparat de fotografiat, aspirator, 97-mașină de spălat, 96-televizor în culori, 71-mașină de scris, 67-stereo anlage (turn HIFI), 53-mașină de spălat vesela, 49-video-recorder, 33-computer etc. O asemenea oglindă a nivelului de trai nici nu poate fi visată de către muncitorii români.

Minimul de existență este stabilit pe familie lunar astfel: o familie cu un copil-1997 mărci, o familie cu doi copii-2412 mărci, iar pentru o familie cu trei copii-2811 mărci. Citez din Suddeutsche Zeitung: "Fiecărui cetățean în Germania îi este garantată existența minimă. Cel care nu se poate ajuta singur, aceluia îi este acordat ajutor social dela Stat, până la nivelul existenței minime".

Muncitorii pot deveni acționari. Astfel în 1989 un procent de 29 la sută din familii au deținut acțiuni, iar numărul familiilor de muncitori care devin acționari este în creștere.

Desigur că există și un oarecare procent de șomaj, care este determinat de mutațiile care au loc continuu în structura economică, industrială și de populație, mutații normale în procesul de adaptare la evoluția științei, tehnicii și dezvoltării populației. Cauzele se mai găsesc în rea-voință, necalificare, dezvoltarea diferită a zonelor geografice etc. In Germania există de fapt muncă pentru toți, dar mai ales pentru muncitorii calificați. Se poate spune că în Germania nu există șomaj în rândul muncitorilor calificați, în rândul meseriașilor. De remarcat că fiecare șomer are un substanțial ajutor de șomaj, care în 1990 s'a ridicat la 2230 mărci pe familie de șomer. Mai menționăm că 14 la sută din familiile de șomeri sunt acționari.

Muncitorii din fostul RDG își refac acum viața după modelul Germanilor din Vest, după ce 45 de ani, ca și muncitorii români, au fost exploatați și batjocoriți de comuniști. Venitul lunar al unei familii din fostul RDG a fost în 1990 de 2297 mărci, iar al unui muncitor industrial de 2590 mărci. Somerii din RDG au avut un ajutor de șomaj de 1530 mărci.

Pensiile medii ale muncitorilor din RFG se ridică la 2500 mărci lunar, iar în RDG la 1300 mărci.

In Germania sunt sute de mii de muncitori veniți din țările din Estul Europei. Cu toții găsesc o muncă bine plătită și nici unul nu se gândește să se înapoieze în țara din care a venit.

Care este perspectiva muncitorilor din Germania? Este suficient să amintim că până în anul 2000 va exista o creștere economică de 34 la sută, față de 1989, iar creșterea din fostul RDG va fi incomparabil mai mare.

Toate acestea prezintă superioritatea categorică a economiei libere, sau economiei de piață. La un asemenea nivel de trai pot să ajungă și muncitorii români. Aceasta depinde de ei. Ei trebue să înlăture comuniștii dela conducerea țării și să impună oameni calificați, patrioți români, cu dragoste față de țară și poporul român.

George BĂLTEAN

ÎNCOTRO ROMÂNIE?

Urmare din pag. I

Trebue ruptă gândirea și perspicacitatea politică cetățenească, legate de acea votare. Dacă s'a învățat ceva de atunci încoace, dacă Românul nu vrea să se mai lase amăgit, atunci democrația care se vrea nu se poate avea decât dela alegerile viitoare care vor avea loc pe curând.

Dar până la noua votare și în vederea ei, stării de boală socială, întreținută de ideologia puterii, adică de comunismul care este pacostea socială a acestui secol, trebue să i se opună o domesticire a egoismului, care trebue să înfrângă decăderile, zăpăceala și starea de cumpănă. Să i se opună o ieșire din atmosfera de "ședințe". Poporul trebue să găsească neapărat calea de ieșire din universul fals și scenariul de minciuni creat de comuniștii care au acaparat samavolnic frânele puterii. Personajele marcante ale structurii puterii comuniste sunt: Dej, Ceaușescu și Iliescu.

Pentru Dl. Iliescu comunismul este un ideal nemuritor. Pentru popor comunismul este ucigașul a ceea ce omul are mai scump și sfânt în el și, totodată, generatorul tuturor mizeriilor. Dl. Iliescu nu poate înțelege și accepta opoziție și democrație pentrucă nu se poate rupe de reflexele pe care le are. Dar cu toată împotrivirea dânsului și a dogmaticilor care îl înconjoară, drumul spre democrație nu poate fi oprit. Românul opresat de comunism nu poate trăi în trecut.

Cutezăm a crede că anul 1991 a adunat și esențializat pe o bună parte din cei ce sunt contra regimului comunist, contra regimului urii, al urii care a devenit motorina luptei de clasă. E în curs un proces de decantare. Suferințele și impilările adună pe cei care vor să pună capăt toxinelor comunismului, pe cei setoși de libertate. In fapt în țară e mai multă luptă pentru libertate decât pentru mâncare. Un lucru dovedit de lozincile demonstranților din stradă.

Unii ignoră lupta dintre stradă și putere, argumentând că numai cu "Jos comunismul" nu se ajunge la nimic. In fapt s'a ajuns la forțarea demisiei lui Roman. Că el e încă măsluitor politic, din umbră, e altă chestiune. Este, deci, greșit a nu se acorda încredere și valoare protestului străzii, când e atât de clar că el poartă în germenele lui viitorul României.

In general vorbind, valorile sunt născute din protest. Astfel și din protestul care vrea să elimine vestigiile comunismului; din protestul care vrea să elimine betonul armat construit în 45 de ani și în care a fost pusă națiunea română. Până când nu se sparge acest beton de pe meterezele căruia se duce o politică de "vivat Ceaușescu", nu se poate ajunge la descomunizare și nu poate fi vorba de libertate. Deci, spargerea acestui beton este singurul drum de revitalizare a României.

Dar drumul acesta implică un program de întărire a conștiinței românești până la gradul de eliminare a slăbiciunilor și trădărilor; un program de luptă unitară a idealurilor politice românești de descomunizare, libertate și integritate națională; un program de bun Român, bun cetățean și de bogăție a spiritului pus sub semnul "cu Dumnezeu înainte". Numai că, atunci când se acționează în cadrul principiului adevărului și noțiunii de Dumnezeu, e cazul să nu se scape din vedere că "Dumnezeu nu dă dreptate decât celor care o merită".

In concluzie, România trebue să se elibereze de două năpaste: 1) de comuniști și 2) de avatarurile comuniste care țin lumea în dezaxare, în ape tulburi și în nedumerire. Datorită acestor avataruri, necăjiții de Români se bat între ei pentru și contra libertății, pentru și contra privatizării și pe multe alte probleme politico-economico-umane.

Când haosul din decăderea și conștiința națiunii este întreținut de guvernanții puterii care seamănă neîncredere între oameni pentru a-i face să creadă că e bun numai ce vine dela ei, întrebarea "Incotro Românie?" nu are decât un singur răspuns: democrație reală cu reforme reale care să fie în stare să lichideze structurile comuniste din Stat; reforme reale și democrație reală cu un parlament de conștiinciozitate și demnitate națională, un parlament de instaurare a legii civile și a lui Dumnezeu, a unei vieți civilizate care să nu facă rău nimănui.

Eugen BÂRSAN

CRUCIADE ȘI MINERIADE

Au fost nouă Cruciade și patru Mineriade, mai exact trei plus una, care s'a rătăcit pe alte cărări ideologice, neprevăzute în normativul oficial.

Cruciadele au pornit din Vest ca să elibereze Locurile Sfinte din Est, Mineriadele au pornit din Valea Jiului ca să salveze revoluția de naziști-fasciști și alți "iști" și "Iștvani."

Cruciada a IX-a s'a terminat acum 700 de ani, când prințul Edward al Angliei a trebuit să renunțe la salvarea Ierusalimului deoarece păgânii (musulmanii) recuceriseră Acra (1921).

Mineriada a IV-a (sperăm și ultima) s'a terminat în Septembrie 1991, când minerii au văzut că în loc de mulțumiri de bun venit și de bun plecat, Dl. președinte i-a primit cu petarde, gloanțe veritabile și alte "delicatese": măciuci, arestări etc.

Motivul neînțelegerii (avem multe de neînțeles, N.R.) e că minerii au adăugat un extra "Jos" la programul de proteste oferit în avans de Oficiul dela Palatul Cotrocenilor. Minerii trebuiau să strige numai două "jos"-uri: "Jos Guvernul" și "Jos Petre Roman", dar un mucalit pe care l-a luat gura pe dinainte, a adăugat un "Jos Iliescu", iar mulțimea plină de entuziasm a mai adăugat o strigătură: "Jos comuniștii" și alte "jos-uri" necuprinse în lista oficială a sloganelor spontane.

Surpriza cu mai multe "jos-uri" a dat peste cap strategia veche.

Până acuma, când Feseniștilor le tremura partea mai jos de șira spinării chemau salvarea, dar nu salvarea obișnuită cu ambulanțe, oxigen și paramedici, ci pe salvatorii mineri care veneau cu lanțuri, măciuci și topoare ca să purifice țara de partide politice, ziare independente, chiar și de unele obiecte compromițătoare: aparate de fotografiat, cămăși, mașini de scris, dolari, casetofoane, chiar și lei devalorizați.

Dar Cruciadele și Mineriadele au avut și partea lor bună:

Civilizațiile din Est și Vest au început să-și întindă mâna făcându-și cunoscute năravurile, iar în locul armatelor, au năvălit negustorii, ținta finală a tuturor războaielor.

Mineriadele au dat ocazia celor din Valea Jiului ca să-și cunoască liderii din Capitală, iar liderii au recunoscut că nu poți minți pe toți, întotdeauna.

Un alt avantaj al Mineriadei: minerii au început să vadă și să gândească.

Au experimentat pe piele proprie ce înseamnă comunismul și au aflat că liderul, tovarăș sadea, care a stat în balcon, de-a dreapta președintelui, trăiește ca al doilea bulibașă în timp ce ei n'au cu ce să-și hrănească familiile.

Astfel s'a aflat că Dl. Miron Cozma are, printre altele, leafă de: lider sindical, adjunct șef sector producție, salvator miner în acțiune (Din 14 Iunie, 1990 și până azi s'a scoborît în mină o singură dată și asta pentru o conferință), coacționar la socio societatea Regia Autonomă a Huilei, plus alte zeci de avantaje.

Recent, la Deva, Dl. Cozma a declarat că "Liga sindicatelor miniere din Valea Jiului" se retrage din "Federația sindicatelor miniere din România".

Chiar dacă nu va mai fi reales, D-lui Cozma nu îi este teamă că va fi dat pe mâna justiției.

El știe prea multe despre cei mulți care au comis prea multe nelegiuiri.

Stroe MOLDOVANU

Microeseu politic:

UNIȚI ȘI LIBERI

——Valeriu C. NEȘTIAN——

Dinamica luptei împotriva comunismului - ca, de altfel, și dinamica vieții în general - e alcătuită din acțiuni și reacțiuni; din teze și antiteze, a căror sinteză asigură dezvoltarea, împlinirea, progresul. Firește, încă mai operăm cu formule parțiale; ele sporesc însă mereu ponderea valorică a totalului. Mai ales după primele lovituri ale caracatiței staliniste, s'a acționat mult pe linia unirii forțelor antibolșevice, din interior și din exil, țara cu diaspora. Ele fuseseră prea tare preocupate de interese de partid (de grup). Se certaseră pentru supremație, pentru elemente de doctrină, pentru "spații vitale". Până într'o zi, când și-au dat seama că iadul roșu se instaurează treptat, treptat. Iar ei trec pe lângă cei înrobiți și nedreptățiți, precum preotul și levitul de pe drumul Ierihonului, din parabola lui Iisus.

Unitatea în diversitate (nu uniformizarea) s'a făcut - cu rezultate inegale - în maniera unei cotituri ce a îmbrăcat forme diverse: în literatura ideologică, în principii, în activitatea practică. Cu renunțarea la diverse acuzații, anateme, conflicte fratricide. In închisoare, afară, dincolo de granițele patriei. Cu excepții, nici că se putea altcumva. Si cu grija păstrării integrității mesajului doctrinar specific, a respingerii prozelitismului și a oricărei încercări de sincretism politic. Dialogul autentic (do ut des), nevoia mereu crescândă de solidaritate și colaborare în combaterea comunismului ateu nu au însemnat, în majoritatea situațiilor, exclusivism, orgoliu, intoleranță, ci un prilej de îmbogățire spirituală, un prilej - ba chiar un dar providențial, căci "istoria omenirii este desfășurarea cugetării lui Dumnezeu" (M.Eminescu) în vederea clarificărilor, a cunoașterii prin iubire, a acțiunii nesovăielnice.

A urmat, din păcate, îndeosebi după Decembrie 1989, reversul: o revenire în propria matcă partizană, pe fundalul unor puternice convulsii sociale și al unei crize moral-spirituale și economice acute. Cu întoarcerea spatelui către aproapele ce nu împărtășește aceleași crezuri, metode, mijloace de lucru. Semn de dezechilibru, sursă de ineficiență. Lucru exploatat din plin și dirijat din umbră de noua putere (neo) comunistă. In detrimentul societății pulverizate în acest mod. Pornind dela respingerea ab initio, in corpore, a ceea ce ar putea însemna element legionar și terminând cu disensiuni și schisme în formațiuni politice (P.N.L., P.N.T. c.d., F.S.N., P.S.D. etc) sau între ele. Animozități, manevrate de stăpânire, și între intelectuali și muncitori, între orășeni și țărani, în sânul diferitelor categorii sociale (tineri și adulți, preoți vinovați de colaboraționism și credincioși, ceferiști și călători ș.a.) și chiar între foști deținuți politici, numeroși dintre aceștia fiind suspectați, de pildă mulți dintre "piteșteni", ar fi fost agenți ai Securității. Ca să nu mai pomenim de monarhiști și antimonarhiști sau între femei feseniste și tineri anticomuniști....

Așadar, întoarceri și reîntoarceri. Probabil că e vorba de întoarceri reale, ale unora spre ideologia lor caracteristică, pentrucă o uitaseră; dar și a altora spre cauza comună din anii teroarei roșii, tot pentrucă o uitaseră. Ambele atitudini sunt viabile. Insă e de ținut seama de un foarte important aspect: ele trebue concertate fără stridențe, ieșindu-se din clopotul de sticlă al "tezelor" înguste.

Astăzi, tinderea spre coeziune devine articol comun în Credo-ul luptei anticomuniste. Speranța unității a încetat a mai fi o utopie. E adevărat că se avansează anevoie, pe un teren greu accidentat de felurite pretenții și interese subiective. Dar se avansează totuși, în ciuda unor piedici și dezbinări. Fiecare pas înainte, oricât de mic, poate însemna foarte mult. Aceasta este realitatea. Dincolo de care oficiază adevărul și dragostea: "Aimer, ce n'est pas se regarder l'un l'autre, c'est regarder ensemble dans la même direction" (Saint Exupery).

In ceea ce privește pe biciuitorii noștri (inclusiv pe cei morali), spiritul creștin ne învață că iertarea o poate face, în ultimă analiză, numai Dumnezeu și numai ca o minune, așa cum a fost adus la mântuire tâlharul de pe cruce (nu pot fi confundați dușmanii personali cu cei ai neamului).

Se poate cădea de acord - socotim - și printr'un fel de gentleman's agreement (fără o declarație semnată ca atare, dar însușită tacit) că această mult dorită unitate reclamă câteva reguli elementare. Simple, atâta vreme cât sunt expresia unui elementar bun simț. Complicate, deoarece unele au aparențe paradoxale. Una a și fost menționată: abținerea dela prozelitism, regulă fără de care totul riscă să degenereze în politicianism, iar lupta încriminată aici în teren de manipulare al celor tari, guralivi, insistenți, vicleni, ș.a.m.d. Epoca inchiziției, în care "compelle entrare" (siliți-i pe toți să intre) domina, a trecut definitiv!

Apoi, prezentarea în termeni exacți a propriei doctrine, a istoriei, țelurilor s. cl., spre a nu se întâmpla ceea ce se petrece deseori, că sunt afurisiți unii combatanți, fără a-i cunoaște lumea corect ori se aruncă peste bord idei și tradiții, în absența înțelegerii obiective a acestora.

Neînsemnând realizarea unității pe o platformă minimală, relevarea priorităților comune crează un climat favorabil unei alianțe viabile. Totuși, sloganul repetat adesea: "să lăsăm de o parte ceea ce o separă, pentru a nu cerceta decât ceea ce ne unește" maschează frica de a se aborda probleme fundamentale și este de respins, fiindcă naște ipocrizie, dedublări, concesii nepermisibile, ce ar presupune a face "comerț" cu poziții, cu idei, cu doctrine. O soluție ar fi încercarea responsabilă de a integra simetric, în propria arhitectură ideologică, valori naționale și creștine ale altora. Din aceasta poate ieși în final o sinteză constructivă modernă pentru neamul românesc. Iar pentru aceasta, diversele "alianțe", "forumuri", "fronturi" sunt adevărați catalizatori ai vieții politice.

Parafrazându-l pe Ion I. Moța, am putea spune: "Coborîți în adâncul vostru sufletesc și întrebați-vă dacă vă mulțumește sau nu o simplă recitare de idealuri menite a fi veșnic înfrânte"? O asemenea interogație retorică vrea să vină în întâmpinarea multor nerăbdări ce se fac auzite câteodată, adică de ce să tot discutăm, și polemizăm dacă nu se văd și nici nu se prea întrevăd deocamdată rezultate concrete ale unei opoziții, nu doar unite și active, ci și pozitiv-eficiente. Altminteri, dezbatem, criticăm, protestăm și propunem vindicativ, însă aproape totul rămâne cum era înainte (libertatea de exprimare e un câștig intelectual adiacent). Este rumoarea unor motoare care funcționează în gol.

Drept e că soluția unității e dinamică și mereu în mers. Si că unirea forțelor anticomuniste se cucerește cu încetul și cam pe neobservate. "Schimbarea la față" necesară pleacă însă dela o reală transformare interioară. Unitatea moral spirituală are cuvântul hotărîtor, căci zidurile despărțitoare ale acelora care au fost - și rămân - pe linia întâi a baricadelor anticomunismului, deși culoarea lor politică se nuanțează dela verdele "gardiștilor" până la incolorul celor ce nu aparțin nici unui partid, nu urcă la cer. Dacă nu vor putea fi complet dărâmate, se găsesc mijloace (nonviolente, evident) de a le face transparente, comunicabile.

Lui "DIVIDA ET IMPERA" al guvernanților de ieri și de azi nu i se poate opune decât neechivocul UNITI SI LIBERI; refamiliarizându-i pe semeni cu abecedarul onoarei și al sacrificiului și lărgind astfel dimensiunile noastre spirituale. Ca să înaintăm sigur spre acel de mulți uitat ideal (nu numai biblic!): "Că toți să fie una" ("Ut omnes unum sint").

Intr'o carte a catehismului naționalist-creștin, înalt și firesc ca o respirație, sta scris: "Unde sunteți numai trei (...), trăiți ca frații. Unire, Unire și iar Unire". In consecință practică, unitatea duce la biruința libertății. Iar cine este împotriva unității forțelor anticomuniste este împotriva libertății națiunii române.

E ca un preabinecuvântat îndemn la consecvență și coerență, la ordine și claritate; în gândire și în acțiune. Căci, spune Sf. Augustin: "lumea (viața) este o frază în curs de rostire". Ce se poate preschimba, benefic, în prologul celei de a V-a simfonii beethoveniene care anunță evenimente cruciale și dezlănțuiri impetuoase.....

NOUĂ ASPECTE JURIDICE ALE NEOCOMUNISMULUI

—— Radu DUNĂREANU ——

Cu mult înainte de a studia Dreptul, copil încă fiind, am fost obsedat de o imagine dintr'un film sovietic. Era vorba de revoluţia bolşevică şi de vajnicii marinari înfăşuraţi în banderole de cartuşe. Intr'o casă "burgheză", un grup de intelectuali "albi" jucau un joc de societate la o masă, într'un salon tipic "intelectual burghez". Un grup de marinari sparg uşa cu cizma şi începe o percheziţie fără noimă, unul cu patul armei distrugând măsuţa elegantă în jurul căreia "fioroşii albi", bătrâni şi neputincioşi, rămăseseră încremeniţi. Unul din ei, mai curajos, protestează:

- Cine v'a dat dreptul?

La care un marinar bolşevic, slinos, răspunde rânjind:

- Dreptul? Dreptul ni l-am cucerit singuri!

Este exact reţeta pe care a folosit-o feseneul în Decembrie 1989. Bazându-se pe complicitatea unor trupe de represiune, un grup de complotişti şi-au încălcat jurământul de credinţă faţă de gângavul retardat şi au decis să-l răstoarne cu orice preţ.

Conform legilor lor, de atunci, era un act ilegal.

Revoluţia dela Timişoara, a fost un act legal bazat pe dreptul natural, care are prioritate. Complotiştii au profitat de revolta reală a populaţiei şi s'au erijat dela balcon, în salvatorii neamului.

Nimeni, nici măcar aclamaţiile populare, nu i-a împuternicit la această acaparare a puterii. Deci al doilea act ilegal.

Este adevărat că în timpul unei revoluţii, nu toate actele puterii se întocmesc pe baza dreptului constituţional, oricare ar fi el. Dar nefiind o revoluţie ci o lovitură de palat, complotiştii nu s'au sinchisit să publice nici o "declaraţie de principii" cum a fost cea dela Timişoara, care a fost emanaţia unei revolte populare. Si atunci au emis decrete ce se potriveau intereselor lor de moment. Aceste decrete semnate de persoane adânc aservite vechii dictaturi nu aveau autoritate juridică, dar au fost impuse prin ameninţarea forţei armate ce o controlau, ca exponenţi ai vechiului regim.

Deci al treilea act ilegal.

Răsturnarea vechii puteri implica anularea principiului de bază din Constituţia de atunci, cum că pecereul este forţa conducătoare. S'a scos pecereul în afara legii? Nu. S'a emis un decret prin care pecere nu mai are dreptul de a funcţiona, aşa cum s'a întâmplat în Rusia? Iarăşi nu. Până în ziua de azi, pecereul, agenţie de spionaj aservită unei puteri străine, organizaţie teroristă, strict legal este viabil şi poate oricând reactiva, indiferent sub ce nume.

Deci a fost o lovitură de Stat care nu a schimbat nimic legal, ci a înlocuit anumite elemente profitoare de vârf, cu altele.

Al patrulea act ilegal.

Ca să se intre în legalitate era nevoie de un parlament. Aparent, s'a dat libertate şi altor partide să participe la alegeri.

Acum începe al cincilea act ilegal.

Nu este nici o noutate că în epoca de azi, chiar şi la nivelul scăzut al României, în timpul unei campanii electorale, rolul preponderent îl are publicitatea, presa vizuală, scrisă şi vorbită.

Actul ilegal a fost transferarea fondurilor peceriste în buzunarele feseneului şi controlul absolut al fostelor publicaţii comuniste, care acum slujesc acelaşi stăpân, dar cu altă perucă.

Cum slaba opoziţie nu avea mijloace financiare, era firesc ca masa amorfă politică românească să fie înşelată şi să voteze pentru cine făcea gălăgie mai mare şi menţinea principiul că voi vă veţi face că munciţi iar noi vă vom menţine salariile, că avem hârtie de tipărit bani.

Profitând de puterea acaparată acum sub aparenţa legală, datorită "victoriei" în alegeri, neocomunismul a început în grabă să emită legi pentru consolidarea puterii.

Asa s'a născut reorganizarea Securităţii.

Dar cel mai antijuridic exemplu este dat de Legea fondului funciar, unde ilegalitatea începe cu semnăturile dela sfârşitul legii: trei semnături a trei foşti membri ai c.c. al pecere!!!

Un şcolar în Drept poate scrie o teză de doctorat referitoare la aberaţiile şi siluirea principiilor juridice cuprinse în această lege (ca să nu mai vorbesc de limbajul confuz, agramat, de prostituare a limbii literare şi juridice româneşti.

Al şaselea aspect: ce se întâmplă cu faimoasa naţionalizare a proprietăţii private de tot felul? Se discută restaurarea dreptului celor expropriaţi ilegal? Nu. Fără o proprietate privată sfântă şi inviolabilă nu poate exista o piaţă liberă.

Al şaptelea aspect. S'a emis un decret prin care noi, foştii bandiţi, suntem exoneraţi de orice culpă penală. E ca şi cum am primi milă la uşa bisericii. Ilegalitatea nu va fi eradicată până când, prin lege, toţi cei vinovaţi de emiterea legilor criminale şi aplicarea lor nu vor fi aduşi în faţa justiţiei pentru crime împotriva naţiunii şi a umanităţii.

Iar o altă măsură legală, care nu poate avea loc în timpul feseneului, este confiscarea bunurilor pecere la toate nivelele, şi ale fostei Securităţi, ca fiind organizaţii teroriste şi criminale şi compensarea victimelor din fondurile confiscate.

Aşa după cum se ştie însă, în mod discret şi ilegal, aceste bunuri au trecut în patrimoniul feseneului.

Un al optulea punct potenţial de ilegalitate este posibilitatea unei noi constituţii. Normal ar fi ca să se organizeze o adunare constituantă care, studiind drepturile constituţionale ale altor ţări cu adânci şi lungi tradiţii democratice, ar putea emite spre discuţie publică şi cu specialişti, un proiect de constituţie care să servească o Românie modernă şi nicidecum interesele unui regim neocomunist temporar.

Aşa ceva într'o Românie fesenistă nu se întâmplă. Se lucrează la o constituţie, e drept, dar cine o întocmeşte? Foştii mei profesori marxişti dela Bucureşti şi Iaşi? Ori directorii dela Ministerul Justiţiei, unul din ei pe nume de Gh. Ceauşescu? Ori membrii feseneului din parlament, membrii pe statele de plată ale fostei nomenclaturi şi -de ce nu- ai fostei Securităţi?

Al nouălea şi cel mai straniu punct juridic este împărţirea puterii între cele trei nivele, absolut normale într'o democraţie. E vorba de Legislativ, Executiv şi Juridic. Sunt cele trei piloane ale Statului care menţin balanţa puterii. Pentru prima oară în istoria filosofiei Dreptului, România a inventat cel de-al patrulea nivel: vigilanţii, bandele organizate de mineri care pot dicta ceea ce creierele lor de bibilică nu înţeleg. Pot distruge, omorî, cer schimbare de guvern sau de opoziţie, sunt factotum.

După crimele din Iunie 1990 şi din Septembrie 1991, ce măsuri LEGALE s'au luat ca asemenea violenţe publice să nu mai existe? Ce anchete penale s'au pornit contra făptaşilor, dar mai ales contra instigatorilor şi a organizatorilor?

Până la ora când scriu aceste rânduri, nici una. Spre uimirea lumii civilizate, România alunecă din ce în ce mai rapid spre un Liban al Balcanilor, unde bande înarmate dictează voinţa lor meschină de moment.

Toate aceste aspecte juridice sunt nerezolvabile în lumina neocomunismului românesc, din cauza incompetenţei, a relei voinţe, a parvenitismului. Iar datorită xenofobiei tipice balcanice, de care mulţi Români sunt azi infestaţi, nu se apelează la experienţa vestică.

Suntem o mulţime de jurişti care am studiat sau am trăit ani lungi în democraţiile vestice şi care nu vrem să ne erijăm în deţinătorii pietrei filosofale, dar am vrea să ajutăm.

Se pare însă că neocomunismului ca şi vechiului regim nedeghizat, îi este frică tocmai de influenţa vestică, a culturii vestice.

Si din cauza aceasta pseudodemocraţia clocită de fesene are toate şansele să se nască moartă.

Iar tragedia ţării se va extinde.

SFINTELE CRĂCIUNURI ROMÂNEŞTI

Urmare din pag. 1

nimic nou nu se va întâmpla".

Si au adormit toate, aşa cum au adormit şi apostolii în grădina Ghetsimani, atunci când Iisus se ruga cu sudori de sânge: "Părinte, fă să treacă paharul acesta dela Mine!"

Numai privighetoarea nu s'a culcat. Ea a crezut spusa vântului; în sinea ei, îşi spunea că vântul ştie ce vorbeşte. Si a stat trează. Pe vremea aceea, ea încă nu avea glasul minunat pe care îl are astăzi.

A simţit că ceva se schimbă în univers; era un fior, de parcă Duhul lui Dumnezeu trecea prin toate, pătrunzându-le. Dela Răsărit, a început să lumineze o stea mare, neobişnuit de strălucitoare. Inima privighetoarei se făcuse mică-mică de teamă. Lumina stelei era atât de dulce, încât te cuprindea neliniştea. Trei oameni, cu ochii ţintă la stea, păşeau printre florile şi gâzele adormite. Privind în sus, bărbaţii au trecut mai departe. Atunci a început privighetoarea să cânte:

"Sculaţi-vă, să vedeţi minunea. Am văzut o stea cu dulce lumină şi trei crai mergând după ea şi niciodată nu m'am simţit atât de fericită."

Natura s'a trezit. Copacii şi-au văzut frunzele aurite de o lumină mai vie decât a soarelui, insectele şi păsările s'au trezit cu o bucurie în inimă: "Cine cântă atât de frumos?"

Aşa s'a născut colindul pe care îl cântă copiii cu steaua:

"Trei crai dela Răsărit
Cu steaua-au călătorit
Si-au mers, după cum citim,
Până la Ierusalim."

Copiii care vin să ne colinde sunt privighetoarea care a văzut, în noaptea sfântă, steaua şi magii. Ei văd steaua, magii şi pe pruncul Iisus culcat în iesle:

"Mititel şi'nfăşeţel,
In scutec de bumbăcel;
Lăudaţi şi cântaţi
Si vă bucuraţi."

El, cel ce S'a născut în umilinţă şi în sărăcie, aduce lumina libertăţii celor care zac în latura şi în umbra morţii, pentrucă, în El se împlineşte proorocirea din Isaia (61:1):

"Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M'a uns să binevestesc săracilor; M'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiţi slobozirea şi prinşilor de război libertatea."

De aceea cântă copiii cu glasuri triumfătoare, pentru a scula pe toţi cei ce dorm:

"Ia sculaţi voi, boieri mari,
Sculaţi voi, Români plugari,
Că vă vin colindători,
Noaptea pe la cântători
Si v'aduc pe Dumnezeu
Să vă mântuie de rău."

Fecioara care a luat în pântece, cum spune Isaia Proorocul, astăzi naşte pe cel care se numeşte Emanuel, adică, Dumnezeu este cu noi. De atunci, din clipa zămislirii lui Hristos, Dumnezeu a fost mereu cu noi, prin toate durerile lumii şi prin puţinele ei bucurii. Căci Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, una sunt, aşa cum Insuşi Iisus ne-a spus-o: "Eu şi Tatăl, una suntem". (In: 10:30)

Toate colindele noastre, care vorbesc despre Naşterea sfântă, o pomenesc şi pe Maica Domnului, pentrucă ea a fost totdeauna onorată în poporul nostru. Dacă în rugăciuni şi în imnurile religioase, ea este cântată cu accente majore, în colinde, Sfânta Fecioară apare cu gingăşia tinerei mame care îşi leagănă pruncul, îl înfaşă şi mângâie exact cum face o mamă dela ţară:

"Copilaşul tot plângea,
Pruncul tot plângea,
Maica sfântă-L legăna,
Da, îl legăna.
Da, Il legăna.

Linu-i lin şi iarăşi lin,
Bate vântul frunza lin..."

Aşa a ştiut poporul nostru, în respectul dogmelor şi al adevărurilor sfinte, să unească umanul cel mai autentic şi mai gingaş, cu divinul maiestuos şi înalt. Prin vremi de durere şi chiar de apostazii, omul simplu şi înţelept prin moştenire spirituală, a păstrat cu neştirbire lumina credinţei şi adevărurile neîncăpute ale credinţei în formele naive ale colindelor şi ale legendelor sfinte.

Aşa am crescut fiecare, în ambianţa dulce a colindelor de Crăciun, în mirosul poamelor uscate şi în aroma spirituală a tradiţiilor creştine şi româneşti, purtând în inimi pe Iisus-Pruncul, înfăşat în scutece naţionale şi trăind ca orice copil din România.

Când eram copil şi mergeam cu colinda, adesea urmam cetele feciorilor mai mari care umblau pe la casele cu fete colindând flăcăii şi fetele. Atunci se mărturiseau iubirile timide, atunci, sub forma delicată a colindelor de fată mare sau de flăcău se închegau dulcile legături ale viitoarelor căsătorii. Poate că, la acest ceas de taină şi de amintire, undeva, în Dobrogea de Nord, un bătrân sau o femeie, după treburile şi alergătura zilei, ascultă depănarea amintirilor şi colindele de altă dată. In cinstea acestor inimi care îşi aduc aminte, pentru sensibilitatea lor nealterată de ani şi de răutăţile vieţii şi ale oamenilor, vreau să înşirui pe această foaie, un colind de fată mare şi sunt sigur că mulţi şi multe îşi vor zice: "Eu sunt fata din colind... Eu sunt flăcăul pe care fata îl fericeşte..."

Leroi-ler, la munţi ninge, plouă,
La şes cade rouă.
Leroi-ler, roua de pe şesu
Face mi se face
Lacu-lăcuşor.
Leroi-ler, la mijloc de lacu
Creşte-un măr rotatu.
Leroi-ler, dar de creanga luiu
Face mi se face
Leagăn de fir galben
Leroi-le'ntrânsul cine-mi şade
'Ntrânsul cine-mi şade,
Tânăra Petrana...
Leroi-ler, Câte-un măr îşi rupe
In sus îl azvârleşte
'n palme-l sprijineşte
Leroi-ler, Si mi-l fericeşte,
De tata, de mama,
De-un domn ca Ionu.

Urmează apoi descrierea fetei şi a băiatului, în câteva versuri succinte, pentru ca apoi să facă aluzie la darurile pe care tinerii le schimbă între ei.

Despre tânăr:

"**Leroi-ler, binişor mi-o poartă**
Cu colan de zale,
subţirel pe şale;"

Despre fată:

"**Leroi-ler, binişor mi-l poartă**
Cu cămăşi de inu
Cusute pe firu."

Colindul se încheia cu
"La anul şi la mulţi ani!"

Aşa închei şi eu, iubiţi cititori: "La anul şi la mulţi ani!" Cu pace în ţară şi pace în suflet. Cu colinde multe, reînviate din zgura uitării unde comunismul le-a exilat. Cu o inimă caldă, românească, aşa cum o aveam în vremile străbune. Si cu pruncul Iisus, scăpat de mânia irozilor, surâzând cald în vatră şi în sufletul nostru de copii cu păr alb.

La mulţi şi fericiţi ani!

Pr. Gh. CALCIU

ÎNTRE GROAPA DE IERI ŞI ÎNVIEREA DE MÂINE A ROMÂNIEI

După "Memoriul" adresat Majestăţii Sale de către Duiliu Sfinţescu şi publicat în numărul din Octombrie al ziarului nostru, aducem la cunoştinţa cititorilor un alt mesaj instructiv, ţâşnit din frământările şi viziunea spirituală a colaboratorului nostru din Franţa, Sergiu Grossu, directorul periodicului "Catacombes"

Majestate,

De multă vreme nutresc gândul de a vă scrie aceste rânduri în legătură cu prezentul şi viitorul României, pentru ca să rămână în arhivele Majestăţii Voastre, drept o mărturie a luptei mele spirituale consacrată, din fragedă tinereţe, înfrumuseţării monahale şi ridicării din cenuşa strivirilor de tot felul a neamului nostru atât de vitregit de soartă. Insurecţia populară din luna Decembrie 1989, a înlăturat dictatura comunistă a tiranului din Scorniceşti şi a deschis pârtii de lumină pentru poporul român, cu posibilitatea reinstaurării monarhiei pe pământul dela Gurile Dunării. Intr'adevăr Dumnezeu s'a îndurat de suferinţa şi lacrimile înrobiţilor, educând izbăvirea îndelung aşteptată, conform cuvintelor proorocului Isaia: "Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat. Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor... Tot pământul - şi eu adaug - "tot pământul românesc" - se bucură acum de odihnă şi pace; izbucnesc oamenii în cântec de veselie".

Având în vedere cele ce Vi s'au întâmplat, mai întâi pe aeroportul din Zurich, şi apoi în ţară chiar, îmi permit să Vă expun părerile mele în legătură cu oamenii politici din exil, reîntorşi acasă spre a participa la viaţa politică şi a se cocoţa cât mai sus, precum şi în legătură cu activitatea politică în general. Fiindcă o bună parte din aceste figuri ilustre ale diasporei V'au călcat adeseori pragul, aşteptând un gest de bunăvoinţă din partea Majestăţii Voastre şi subliniind necesitatea unui regim monarhic în ţara liberă pe care o visam cu toţii, iar astăzi - şi mai ales în urmă cu un an - se fac vinovaţi de o ruşinoasă inconsecvenţă politică şi de o amnezie inexplicabilă.

In ce mă priveşte, atât eu cât şi soţia mea Nicole Valéry, nepoată a lui Iuliu Maniu şi autoare a cărţii "Bénie sois-tu, prison", apărută în 1976 la editura Plon din Paris, am evitat cu regularitate înregimentarea noastră politică în organizaţiile româneşti constituite în lumea liberă, deşi nu am uitat niciodată chipul batjocorit al patriei, subjugată de orânduirea comunistă, şi imensa responsabilitate ce-o avem faţă de fraţii noştri înrobiţi, pe de o parte, şi faţă de miile de desţăraţi ai exilului, pe de altă parte. Incă dela apariţia revistei IISUS BIRUITORUL, în primăvara anului 1976, am căutat să scot în evidenţă lacunele spirituale ale românimii occidentale şi culpabilitatea persoanelor politice sau culturale vis-à-vis de problemele spiritualităţii creştine. Deoarece striviţi de apetituri nesăbuite, visând năluci şi legănând galaxii intangibile în strania, confuza constelaţie a băjenarilor români, vânturaţi de istorie în cele patru puncte cardinale ale globului - scriam în editorialul N-rului 1 - ne-am împuţinat omenia, ne-am întinat măreţia de acasă şi ne-am vândut aşteptările, ne-am fărâmiţat plenitudinea şi ne-am înstrăinat de obârşii, ne-am împărţit în tabere şi bisericuţe politice concurente, ignorând parcă de bună voie imperativul împăcării cu Dumnezeu şi stringenţa unei solidarităţi etnice desăvârşite. Si ce propuneam?

"După ce-am bătătorit cărări întortocheate şi-am răscolit văgăuni de tăgadă, după ce am aşezat omenescul deasupra divinului, din fundul gropii în care ne aflăm, din fundul eşecurilor şi al neputinţei, din moarte, să ne întoarcem la cuminţenia învierii. Ca unii care ne-am născut din Adevăr şi care apărăm Adevărul."

Cum au reacţionat conducătorii politici ai exilului la această chemare? Prin cea mai adâncă şi semnificativă tăcere. Aşa cum s'a întâmplat ori de câte ori lansam - prin articolele publicate în CUVANTUL ROMANESC - un strigăt de alarmă, pledând, pe baza comandamentelor Evangheliei lui Hristos, pentru hegemonia valorilor transcendenţei creştine în lupta noastră cu răul, pentru un front al solidarităţii româneşti, pentru o regrupare a tuturor elitelor spirituale din Occident, ca să devenim "o inimă şi un suflet", pentru ridicarea noastră deasupra barierelor confesionale şi politice care ne diminuează.

Încă din perioada dinaintea refugiului, ştiam că diaspora românească este divizată. Odată ajuns în lumea liberă, am putut verifica exactitudinea informaţiilor mele anterioare. Nu cred să greşesc afirmând că noi, Românii, împrăştiaţi de tăvălugul destinului în lumea întreagă, batem recordul cu păcatul vorbirii de rău - cu gura sau cu condeiul -, bârfindu-ne, criticându-ne, insultându-ne, stârnind zavistii, certuri, neînţelegeri, vrăjbi şi dezbinări, de parcă n'am fi călcat pragul bisericii, de parcă n'ar trebui să ne iubim şi să ne ajutăm unii pe alţii. Odată ce-am trecut prin "cuptorul de foc" din România comunistă şi trăim astăzi într'o societate convulsionată, marcată de o tehnocraţie fără suflet şi ameninţată încă de tulburările unor grave crize economice ne putem mulţumi, oare, numai cu prezenţa numelui în anuarele telefonice şi cu dulcea tihnă a mediocrităţii?

Intr'o conferinţă ţinută cu ani în urmă la Montréal, în casa Centrului cultural al Românilor canadieni, arătam că este imposibil să ne slujim neamul fără să-L slujim pe Dumnezeu. Nimeni şi nicicând nu se poate făli că trăieşte pentru slava neamului său dacă nu trăieşte mai întâi o viaţă de slavă cu Hristos în Dumnezeu şi pentru Dumnezeu definitiv şi deplin. Marele romancier francez François Mauriac scria, pe bună dreptate: "Le Dieu des chrétiens ne veut pas être aimé. Il veut étant être seul aimé. Il ne souffre pas que nous deturnions de Lui un seul soupir, tout autre amour étant une idolâtrie." Nu este vorba, desigur, de o convergenţă absurdă, ci de supremaţia prezenţei lui Dumnezeu în convergenţa noastră culturală, socială sau politică. Pe orice treaptă a ierarhiei sociale ne-am afla, orice fel de politică am face, fondul şi chintesenţa strădaniilor noastre înaripate să fie slujirea lui Dumnezeu "în totul totului tot", conform formulelor Deuteronomului. Tot ce gândim, tot ce visăm, tot ce nădăjduim, tot ce realizăm, tot ce înălţăm pe pământ, TOTUL trebue să fie subordonat lui Dumnezeu şi potrivit cu voia Lui cea sfântă. Repet, nu este cu putinţă să slujim "Dumnezeului celui viu şi adevărat decât dacă suntem ai Lui şi-I respectăm poruncile, refuzând pendularea între două slujiri şi vieţuirea într'o inadmisibilă dualitate anticreştină.

Aşa a gândit, a crezut, s'a ostenit şi a luptat în ţara noastră, imediat după Primul Război Mondial, preotul ortodox Iosif Trifa, întemeietorul mişcării de renaştere spirituală "Oastea Domnului". El a vrut să-şi slujească neamul şi ţara cu toată puterea fiinţei sale - "ţărişoara noastră cea nouă şi scumpă", cum îi plăcea lui s'o numească. România ajunsese mare, pe dinafară, reîntregită în graniţele ei fireşti. Insă pe dinăuntru se micşora, îşi pierdea grandoarea, din cauza unui duşman intern extrem de periculos. "Ne cuceresc răutăţile şi păcatele, ne biruie stări urîte şi păcătoase care trebue odată să înceteze", atrăgea atenţia, cu amărăciune, vajnicul apostol din Transilvania. Această analiză dureroasă nu se potriveşte şi exilului, în diferitele sale ipostaze ale acţiunii politice? Lupta cu noi înşine, lupta "până la sânge", împotriva păcatului din noi, în vederea autodepăşirii, trebue să preceadă lupta externă, încercările noastre dispersate de organizare a unificării nu numai a Românilor din afara ţării, cât mai cu seamă a celor ce înfruntă în ţară puterea neocomunistă de azi. Insăşi Majestatea Voastră aţi subliniat, în discursul pronunţat la restaurantul Senatului francez la 28 Mai, imperativul "reconstrucţiei morale a societăţii".

Ca România să reînvie din cenuşa strivirii actuale, are nevoie de o reformă spirituală, de o a doua revoluţie; de astă dată o revoluţie educativ-creştină, cristocentrică, acţionând de jos în sus şi lansând în arena vieţii politice elitele sociale de prim rang, care, prin forţa personalităţii lor convertite, să transforme patria noastră, imprimându-i direcţia infailibilă a Evangheliei şi suflul inepuizabil al idealului creştin de slujire a neamului. Nu cârpirea societăţii româneşti, ci pur şi simplu înnoirea ei integrală; o ţară nouă, cu un nou tineret şi cu oameni politici noi.

Majestate, sunt încredinţat că Dumnezeu pregăteşte deja revenirea Voastră pe tronul României de mâine. De aceea vă implor, în numele Aceluia ce nu V'a uitat surghiunul şi răstignirea, să ţineţi cont că perspectiva luptei spirituale este net superioară celei politice. O ţară nouă nu este cu putinţă de întrezărit dacă oamenii politici pe care îi veţi chema la conducerea treburilor Statului nu au devenit şi ei "făpturi noi după învăţătura lui Hristos. Pentrucă, ne avertizează El, "nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi". Zadarnic năzuim să preluăm puterea politică în România dezorientată care, prin uneltele ei diabolice, V'a refuzat vizita din primăvara trecută; da, zădarnic năzuiesc D-nii Ion Raţiu, Radu Câmpeanu şi alţii, de aceeaşi teapă cu ei, dacă la temelia apetiturilor lor politice stă omul şi nu "Fiul omului", care este Iisus. Oamenii, fie ei cât de celebri şi de puternici, nu ne pot salva. Teoriile pedagogice nu ne pot transforma, învăţăturile morale nu ne pot îmbunătăţi, sistemele filosofice nu ne pot trasa itinerarii valabile, soluţiile politice nu ne pot ridica din văgăunile deşertăciunii şi din mlaştina deznădejdei. "Despărţiţi de Mine - spune Domnul şi Mântuitorul nostru - nu puteţi face nimic". Cu alte cuvinte şi slujirea şi lupta politică şi viaţa noastră devin, fără El, inutile şi false. Iisus trebue să reprezinte totul în planurile noastre de viitor, în munca noastră cotidiană, în iureşul nostru spre piscurile pe care vrem să ridicăm poporul român.

Intre groapa de ieri şi învierea de mâine a ţării, crezând în Iisus şi bizuindu-Vă pe intervenţia Lui salutară, veţi vedea, Majestate, cum renaşte, din ţărâna mormântului, o Românie nouă şi un nou pământ românesc, în care puterea lui Dumnezeu va face să izvorască, aidoma viziunii proorocului Isaia, "râuri pe dealuri şi izvoare în mijlocul văilor", transformând "pustia" actuală "în iaz" şi "pământul uscat" în decursul celor 45 ani de comunism "în şuvoaie de ape".

Cu Dumnezeu înainte, spre triumful final al cauzei româneşti, în numele căreia luptaţi şi căreia I-aţi închinat viaţa.

Sergiu GROSSU

O SPIRITUALITATE VIE

—Pr. Cezar STERPU—

Eliberarea acestui popor înseamnă, mai înainte de orice, eliberarea spiritului său. Spiritului său însetat de Cuvânt, de gând înalt şi adânc în acelaşi timp. Insetat de zbor. Zbor al făpturii sale care, de-a lungul istoriei, a învăţat mereu lecţia Zborului.

Dincolo însă de orice sens metaforic, în stricto senso vorbind, eliberarea interioară a Românilor înseamnă nu atât dreptul Cuvântului întru care ne-am regăsit, cât forţa uimitoare a acestui Cuvânt românesc. Cultura şi spiritualitatea noastră au de spus ceva esenţial lumii, omului de pretutindeni. Să se ştie, să se afle rostirea noastră românească, care a îndurat patimile lagărului şi ale crucii.

Insăşi viabilitatea tradiţiei noastre universale ne situează cultural în preajma prietenească şi întru adânc de comuniune cu marea şi inepuizabila spiritualitate a lumii.

Avem ceva, avem totul de spus prin tradiţiile noastre, prin gândul nostru care se circumscrie adjectival pentru polinimos şi pentru anonimos. Avem să reamintim gândul românesc, care se numeşte Brâncuşi, Enescu, Eliade şi avem datoria sacră de a rosti în faţa lumii, noi, această "conştiinţă însângerată a Europei", avem deci esenţial a rosti, Noica, Marino, Pleşu, Cornea, Steinhardt, Dumitriu, Stăniloae şi mulţi, mulţi alţii.

Suntem cu atât de multe nume (polinimos) încât suntem deasupra oricăror definiţii, oricăror nume (anonimos). Poate că acest spirit maltratat, schingiuit, răstignit şi înviat este martorul şi cuvântătorul intim, de taină al vorbelor lui Paul Claudel: 'Nu vă temeţi, sunt imposibilul care vă priveşte!" Sunt, adică, "mămăliga" care a explodat.

Avem multe, foarte multe de spus Omului. Suntem convinşi de aceasta.

Teologia românească are şi ea ceva de spus.

Poate că este firească mirarea, dar teologia trebue să vorbească. Teologia este corolarul ultim, cel mai înalt al religiei. Este o ştiinţă. Nu există şi nu a existat popor fără de religie.

O adevărată spiritualitate nu-şi poate îndeplini menirea, sensul în afara religiei, a mitului.

Teologia (ştiinţa despre Dumnezeu sau cuvântul despre Dumnezeu) este chemată în primul rând în faţa sarcinii de a rosti spiritualitatea şi cultura. Să nu uităm că limba românească s'a născut în mânăstiri. Să nu uităm că primii noştri cărturari, în adevăratul sens al cuvântului, au fost clerici. Iar adevărata cărturărie a continuat mereu de-a lungul timpului, prin valenţele sine qua non ale unei tradiţii culturale, prin apelul cugetului la spiritualitate, la mit deci, la rit şi la oricare altă valoare sacră a existenţei.

Nici o tiranie, oricât ar schingiui şi întuneca sufletul vreunui popor, nu va putea să-i ucidă esenţa în care poporul şi-a îmbălsămat de milenii forţa sa interioară, adevărul său stabilit dintre începuturi, viaţa vieţii sale.

Să fim lucizi pentru a înţelege că marele pas al libertăţii noastre începe în noi. Să fim oneşti faţă de noi înşine, faţă de spiritualitatea fără de vârstă a acestui uimitor, providenţial popor! Să fim noi înşine!

"LUPTA ÎNTRE EMANAŢI CONTINUĂ"

—Mihaela MOISIN—

Cursa contra cronometru a celor doi "emanaţi" pentru putere a început din Septembrie anul acesta. Adică, imediat după ultima mineriadă, când emanatul Iliescu şi-a sacrificat "prietenul" Petre Roman, şi el emanat.

Nu că această luptă pentru putere ar fi început doar în Septembrie, dar acum este pe faţă. Stiri vechi, mai mult sau mai puţin credibile, au ajuns la urechile tuturor cu mai bine de un an în urmă: cum că Petre Roman îl sapă pe Iliescu, râvnindu-i funcţia de preşedinte şi că şi-ar fi şi ales pe post de prim-ministru pe Ion Tiriac, om cu valută, bănci şi alte investiţii. Dar nu mulţi au crezut. La data respectivă, au zis că sunt doar zvonuri. Dar până nu faci foc, nu iese fum. Evident, nu se zice nimic astăzi despre cine va fi primul ministru al fostului prim ministru, dacă va fi cazul. Să dea Dumnezeu să nu fie!

Toate tururile prin lume, ale unuia şi ale celuilalt emanat, în paralel, în direcţii opuse, dar niciodată cântând pe aceeaşi strună, au făcut să se înţeleagă însă. Fiecare s'a bazat pe sprijinul unui imperiu: Roman a fost sigur că va fi sprijinit de Occident - Franţa şi Spania fiindu-i ca şi familie, Iar Iliescu pe sprijinul Kremlinului. Fiecare cu familia lui.

S'a ajuns însă la momentul în care, minerii s'au întors ca un bumerang împotriva celor doi emanaţi, şi atunci cel mare a trebuit să-l sacrifice pe cel mai puţin mare.

Toţi Românii, sau aproape toţi, au crezut că am scăpat de... Dar, sunt indivizi pe care-i dai afară pe uşă şi intră înapoi pe geam. Aşa este Petre Roman acum: vrea să candideze pentru funcţia de preşedinte al României (!!!). Dar nici Iliescu nu se lasă mai prejos.

Sunt deosebiri între lupta celor doi, dar şi asemănări. Sunt lucruri pe care le prezintă diferit, dar sunt şi lucruri în care sunt de acord. Ei luptă cu arme inegale.

Petre Roman nu mai are nimic de pierdut, îşi scoate haina de fost prim-ministru şi cravata şi se aruncă în cursă ca un cal spaniol. Aruncă vina pe Iliescu şi pe acoliţii acestuia, ca fiind comunişti (ceea ce e adevărat, deşi nu e mai puţin adevărat că şi Roman este la fel de comunist) Si slavă Domnului că nu-l acuză de legionarism! - căci de orice poate cineva să-l trateze pe Iliescu, dar nu de legionar! Roman se bazează pe rudele lui (Români cu domiciliul stabil în Occident!), care înţeleg şi suportă lupta lui pentru o adevărată democraţie, privatizare şi o viaţă mai bună a Românilor. Tocmai din acest motiv, din dragostea sa pentru Români, mai ales pentru sugaci, Petre Roman şi vărul domniei sale din Spania, muncesc din greu, desigur prin samsari, nu direct (căci obrazul subţire, cu cheltuială se ţine!) la vânzarea de copii români în lume. Doar din grijă pentru viitorul acestora. Nu pentru vreun interes personal, ca de pildă un mic suport în timpul campaniei electorale viitoare...

Iliescu însă poate pierde tot (nu numai postul de preşedinte), dacă nu e atent, dacă nu continuă să zâmbească, chiar dacă zâmbetul lui se transformă pe zi ce trece în rânjet. Spatele lui acoperit de Kremlin începe să fie supus bătăii vântului, pe măsură ce fosta Uniune Sovietică se clatină din temelii, după cum se mai desprinde câte o republică din fosta Uniune (vezi Ucraina la 1 Decembrie!) El nu-şi poate permite o luptă de presă, de scandal, zgomotoasă ca ex-prietenul său Roman, deşi şi el ar avea atâtea de spus...

Ca atare, Iliescu este în stare să-şi vândă propria mamă, nemai vorbind de ţară, pentrucă şi el doreşte suport în viitoarele alegeri.

Amândoi însă, luptă pentru o republică prezidenţială, pentrucă nici unul din ei nu poate să fie monarh. Deşi, mai ştii ce-i în mintea lui Roman? Nu pretinde că este şi el os domnesc?

Oricare din cei doi poate să se declare preşedinte pe viaţă. Doar există un precedent.

Intre timp, FSN-ul, creaţie "personală", se pare a lui Ion Iliescu, se va rupe, şi el, încet, încet... Trandafirii s'au ofilit. Cum se vor împărţi? Ca'n dragoste: mă iubeşte, nu mă iubeşte... şi vor cădea când o ţeapă, când o frunză veştedă, ba într'o parte, ba în cealaltă.

Poate în Decembrie, sătui de atâta republică, cetăţenii români îşi vor spune cuvântul prin "da, pentru Monarhie"; iar dacă nu sunt încă pregătiţi pentru acest "da" încă mai au o şansă la alegerile viitoare: să voteze pentru unul din cele două partide istorice: liberal sau ţărănist.

Alegerile bat la uşă... A început numărătoarea inversă... Dacă vom ajunge la ziua "zero", căci Românii au de trecut o iarnă cu lipsuri groaznice, cu scumpiri şi reduceri la alimente, cu închideri de secţii de întreprinderi, pentrucă nu mai e energie suficientă.

Vor putea supravieţui Românii până la alegerile viitoare, în acest dezastru? Sau vor uita de revoluţia din 1989 şi vor trece la o contrarevoluţie?

Cei doi emanaţi se luptă pentru putere, se compromit unul pe celălalt, se ceartă...

Si când doi se ceartă, nu al treilea câştigă?

Psihosociologie aplicată

DELA MINCIUNĂ LA VIOLENŢĂ

—Dr. Petru DAVID—

Motto: "Chiar şi pe drum drept, şarpele tot numai în serpentine merge."
Lucian BLAGA

După tragicele evenimente petrecute la Bucureşti în 13-15 Iunie 1990, când Puterea fesenistă, abia instalată, a înnecat literalmente în sânge demonstraţia protestatară maraton (de 52 zile!) a tinerilor, din Piaţa Universităţii, întreaga societate românească a intrat într'o profundă criză morală. Această criză morală nu se datora aşa zisei "distorsiuni sufleteşti" pe care cetăţenii României ar fi suferit-o sub regimul dictaturii comuniste, ci amplificării unui sentiment de neîncredere generalizată, datorat tocmai perpetuării vechilor "tehnici" de derutare a opiniei publice româneşti: minciuna, dezinformarea şi manipularea adevărului. O contribuţie deosebit de importantă şi - implicit - de nocivă, a avut-o Televiziunea Română, monopol al Puterii guvernante.

Cercul vicios al minciunii a evoluat într'o spirală ascendentă, parcurgând stadii de amplificare, dela ipocrizie şi pseudoexplicaţii oferite de autoritatea guvernantă vis-à-vis de care opinia publică răspundea cu reticenţă, neîncredere şi proteste, până la acţiuni net represive şi de gravă injustiţie (din partea Puterii), la care grupurile protestatare, tot mai numeroase, ieşite în stradă, reacţionează cu violenţă şi acte destructive.

Revenirea în forţă la Bucureşti, pe 25 Septembrie 1991, a minerilor Văii Jiului, atacarea instituţiilor puterii (sediul Guvernului şi Palatul Cotroceni), pătrunderea minerilor în aula Parlamentului, toate aceste acte "neconstituţionale", dar generate de o profundă exasperare, au primit câteva pseudoexplicaţii din partea parlamentarilor FSN-ului, încă timoraţi şi iritaţi de umilirea în bloc ce o suferiseră pe 27 Septembrie 1991, când minerii le-au cerut socoteală, chiar sub cupola instituţiei pe care o înşelaseră. Ca niciodată, aceşti parlamentari s'au simţit solidari între ei, chiar înţelegători şi toleranţi cu "micile lor greşeli". Deh, nimic nu uneşte mai puternic oamenii, decât suportarea aceleiaşi frustrări!

Si totuşi, ce a determinat, la urma urmelor, această ultimă năvălire a minerilor în Bucureşti? Explicaţii de tipul: "forţe nostalgice, interesate în frânarea mersului nostru înainte", evident, nu ţin. Ele sunt, de fapt, un bluf, o escamotare a realităţii.

Factorul obiectiv al acestui EVENIMENT ţine de generalizarea, la nivel de ţară, a pauperizării marii majorităţi a cetăţenilor şi, cu deosebire, a celor nevoiţi să trăiască numai din salarii! Aici "meritul" revine politicii falimentare a guvernului..

De ce minerii şi nu alţii, din altă categorie socială, au fost cei ce au devastat instituţiile puterii? Răspunsul la această întrebare implică sondarea factorilor subiectivi, de natură psihologică.

Minerii Văii Jiului au fost până anul trecut "copiii de suflet" ai FSN-ului, "crescuţi" în spirit ieniceresc (ca în Imperiul Otoman!): castă privilegiată, bine remunerată, elogios apreciată, abil manipulată, gata "să moară" pentru conducătorii şi cauza Frontului! Aşa se explică "minunile" pe care aceşti "ieniceri autohtoni" le-au săvârşit la Bucureşti în 14-15 Iunie 1990.

Si acum, vine următorul moment: MAURUL şi-a făcut datoria, MAURUL poate să moară! Puterea se dezinteresează de cei care au servit-o orbeşte, de cei care, prin asta, s'au încărcat de oprobriul public. Minerii se trezesc, peste noapte, categoria socială cea mai detestată, mai dispreţuită, din ţară, iar puterea nu întreprinde nimic pentru reabilitarea lor morală. Despre partea materială, ce să mai vorbim? Dl. Miron COZMA, liderul minerilor, spunea cu năduf: "în tot acest timp, de peste un an de zile, Dl. Prim-ministru Petre Roman nu ne-a onorat nici cel puţin cu o vizită..." Minerii ajung dezamăgiţi (prin minciună) şi umiliţi (prin propriile lor fapte, din Iunie 1990). Ce era de făcut? Cum se mai puteau salva minerii? Evident că numai printr'o nouă campanie la Bucureşti, de data asta, pentru a-şi spăla ruşinea, pentru a se reintegra în eşaloanele Revoluţiei. "Ienicerii fesenişti" s'au răsculat împotriva "marelui vizir", cerând mazilirea acestuia. Si au reuşit!

DIN GRĂMADA DE SPINI

- CULTURA -

ALBA IULIA, leagănul românismului transilvănean, focar de cultură şi tradiţii timp de veacuri, oraşul în care s'a declarat la 1 Decembrie 1918 unirea Transilvaniei, a Banatului, a Crişanei şi a Maramureşului cu patria mumă şi care a găzduit încoronarea Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria în 1922 avea, pe vremuri, în centrul oraşului vechi o bibliotecă judeţeană.

Sub imperiul nelegiuiţilor, clădirea bibliotecii din oraşul vechi a fost dărâmată. Documentele şi cărţile bibliotecii au fost mutate într'un imobil vechi, vetust, care nu corespundea destinaţiei ce i-a fost dată. Clădirea, care nu fusese întreţinută în mod normal, se află într'un hal fără de hal: plouă în săli pe cărţi(!?!) tencuiala tavanelor se desprinde şi cade pe ce apucă, secţia pentru copii este umedă şi întunecoasă, secţia de muzică nu funcţionează din lipsă de spaţiu ş.a. Dotarea cu fonduri pentru achiziţionarea cărţilor este ca şi inexistentă. De ani şi ani de zile biblioteca nu se mai poate abona la nici o revistă străină. In timpurile fericite ale cripto-comunismului, în 1991, biblioteca a primit un număr ridicol de cărţi, în jur de 600, dintre care 200 sunt donaţii.

Prefectura, sesizată de această situaţie de necrezut, "se face că plouă"!

Ce impresii şi ce dezamăgiri vor avea studenţii care, în toamna asta, vor frecventa instituţiile de învăţământ superior (drept, teologie, economie şi tehnică) prevăzute să intre în funcţiune în cetatea unirii?

Si ce ar putea gândi vreunul din numeroşii savanţi străini care vin la Alba Iulia să cunoască şi să consulte tezaurul reprezentat de cărţile şi documentele care se găsesc la faimoasa bibliotecă înfiinţată, în 1794 de contele Barthiany, dacă ar intra într'o bună zi, din întâmplare, pe uşa bibliotecii judeţene?

DRACON

COMUNISMUL SAU INFERNUL TERESTRU

Gheorghe RÂDULESCU

In sfârşit, după ce zeci şi zeci de milioane de victime au fost linşate de satanicele forţe comuniste, cerul a început să se limpezească. A căzut comunismul "victorios" în ţara "invincibilei" închisori, a căzut întunericul popoarelor, s'a sfărâmat securea ucigătoare de vieţi, s'a fărâmiţat minciuna ticăloşilor, s'a prăbuşit galeria monştrilor. A învins ADEVĂRUL, s'a înălţat crucea în nemărginirile cerului, a biruit Iisus Christos. Nici nu se putea altfel, căci tot ce este făcut rău de om, este sortit nimicirii, nu supravieţuieşte decât eternitatea şi ce-i creat prin Dumnezeu şi de Dumnezeu, pentru binele şi în folosul omenirii.

Cine a crezut cu toată forţa lui sufletească în Dumnezeu, cine a sperat fără şovăire că adevărul va birui, cine nu şi-a pierdut niciodată încrederea în puterile izbăvitoare şi înălţătoare ale vieţii, şi-a realizat cea mai mare bucurie şi satisfacţie pe care a putut să o aibă vreodată. De fapt, de ani de zile, în mod constant se pregăteşte prăbuşirea comunismului, în primul rând prin degradarea şi descompunerea propriei lui structuri, în al doilea rând prin acele forţe umane care şi-au riscat viaţa, dar care niciodată n'au cedat în faţa pericolului şi a ameninţării, în faţa schingiuirii şi a morţii; apoi să nu-i uităm chiar pe cei care au contribuit la crearea comunismului şi care au luat parte la destinele acestei lumi încercate şi chinuite de acest regim politic odios, dar care au început să fie la rândul lor şi ele lovite de comunism nu numai economic şi politic, ci şi uman.

Incă de acum 35 - 40 de ani în urmă, mulţi ne-am dat seama că prin uzura fără încetare şi dezmembrarea Uniunii Sovietice se poate ajunge la anihilarea celui mai mare pericol, care este comunismul şi care ar fi putut să provoace un imens dezastru nuclear mondial, în afară de cel politico-social.

Incepând cu grevele organizate de Lech Walesa, în Polonia, comunismul, treptat, treptat îşi pregătea sfârşitul, dar deodată s'a produs o prăbuşire bruscă, ca o lovitură de teatru. Lumea occidentală a început în sfârşit să se trezească din somnolenţă şi nepăsare, cărţile lui Alexandru Soljeniţin şi ale altora, presa intransigentă a exilaţilor din ţările din Estul Europei, exodul masiv de refugiaţi care au îngroşat rândurile diasporei răsăritene, arestările, deportările, dispariţiile de persoane, mizeria morală şi materială insuportabilă, economiile falimentare din statele comuniste în frunte cu Rusia Sovietică, toate acestea au început să îngrijoreze şi să sperie chiar şi pe cei mai acerbi prosocialişti şi comunişti din ţările din Vest, ţări la care râvneau fraţii criminali comunişti din Est. Dar iată că Statele Unite al Americii au ca preşedinte pe Ronald Reagan, apoi pe George Bush, iar în fruntea Uniunii Sovietice vine Mihail Gorbaciov, care mult mai tânăr decât cei din vechea gardă de leninişti şi stalinişti, are cu totul alte principii decât acelea ale predecesorilor săi.

Din 1985 în Uniunea Sovietică, odată cu Gorbaciov, încep unele schimbări politice la care până atunci nu putea cineva să gândească.

Gorbaciov vehiculează ideea polipartidică, în locul partidului unic.

In statele subordonate Uniunii Sovietice din Estul Europei, conducerile comuniste se clatină ameninţător, iar în momentul când Zidul Berlinului, în toamna anului 1989, este lovit de buldozere şi târnăcoape şi se prăbuşeşte în uralele şi strigătele de bucurie ale celor două Germanii despărţite. Cine a avut ochi pătrunzători, acela a fost un clar-văzător, că sfârşitul comunismului este foarte aproape.

In Polonia, în Cehoslovacia, în Ungaria, chiar şi în Bulgaria schimbările sunt vertiginoase şi radicale, numai România întârzie. In 22 Decembrie 1989, prin revoluţia tineretului jertfelnic, tirania criminală comunistă a ceauşeştilor e distrusă. Ce păcat că speranţele şi credinţele poporului român au rămas momentan deşarte, deoarece la conducerea ţării s'au instalat tot comunişti, comunişti care au reuşit să mai prelungească vărsarea de sânge a tineretului din timpul revoluţiei, simulând că trebue înfrântă ultima rezistenţă a Securităţii, când în fond Securitatea era noua conducere deghizată cu alte măşti. Suntem convinşi însă că şi în România, după un scurt timp, se va ajunge la un regim întru totul românesc, integru, democratic şi binefăcător intereselor ţării şi acestui neam osândit şi înşelat.

Urmărind cu atenţie mersul evenimentelor pe arena internaţională, s'a intuit de multă vreme că Mihail Gorbaciov, prin diferite maşinaţii, pe un drum în zig - zag, căuta schimbarea totală a regimului comunist.

Nu trebue însă să-i uităm pe cei din posturile de răspundere din Uniunea Sovietică şi în primul rând pe cei din K.G.B. care urmăreau cu încordare şi precauţie orice gest şi modificare de atitudine. Comitetul Central era împânzit de foşti stalinişti, care erau încă în posturi cheie în toate republicile sovietice, deci nu se putea proceda la o schimbare radicală şi bruscă fără o oarecare diplomaţie, la o slăbire şi la o dezbinare în rândul staliniştilor, la o destabilizare a acelora care erau încă în funcţii importante, apoi la o garanţie cât de cât (cât se poate aştepta în politică) din spate, adică a opiniei publice, cât şi la o angajare a unor state occidentale puternice economic şi politic pentru un asemenea drum, cu toate că acestea la un loc deveneau cât se poate de relative, în momente de mare criză, dar tocmai criza a fost de ajutor în acest sens.

Boris Elţîn, cel care şi-a aruncat carnetul de partid şi a solicitat insistent o libertate deplină în cadrul republicii cât şi înlăturarea partidului comunist al bolsevicilor, nu putea să ajungă în fruntea Republicii Ruse (până la alegeri şi după acest fapt), fără asentimentul şi sprijinul tacit al lui Gorbaciov precum şi fără înţelegerea secretă dintre cei doi (Gorbaciov - Elţîn). In fond Elţîn a fost membru de partid, însă gestul şi atitudinea lui desigur au fost salutare, riscante, dar într'o măsură considerabilă cu acoperire. Lucrurile au fost vizibile pentrucă nimeni nu l-a demis din funcţia de preşedinte, încă mai mult, a candidat în alegeri şi a reuşit. De unde atâta corectitudine la numărătoarea voturilor, când până mai ieri, candidaţii partidului (Elţîn nu mai era membru de partid) reuşeau în alegeri într'o proporţie de 99.9% ? Doar numai cu câtiva ani în urmă, nimeni nu cuteza, mai bine spus nu putea să-şi expună asemenea păreri de libertate fără să fie eliminat din funcţie, chiar şi din viaţă.

Elţîn nu era un supraom. Situaţia a fost creată şi drumul a devenit netezit spre o răsturnare a unui regim infernal şi odios, încărcat de crime. Inurma încercării loviturii de Stat nereuşită a celor opt învederaţi stalinişti, lovitură care a durat 72 de ore cum a declarat Gorbaciov, când se întorcea din captivitate, Elţîn şi-a apărat în primul rând viaţa lui şi în mod implicit şi indirect pe aceea a lui Gorbaciov şi a Rusiei, şi a reuşit. A reuşit pentrucă lovitura de Stat nu a fost bine calculată şi organizată (partidul şi K.G.B.-ul se dezagregau sub ochii tuturor) şi după cum s'a declarat, mass-media nu a funcţionat în favoarea staliniştilor, ci a lui Elţîn, a lui Gorbaciov, a populaţiei Rusiei şi a multor republici, a întregii populaţii sătulă peste puterile ei de leninism, de stalinism. de K.G.B.-ism, o populaţie care ar fi rămas înţepenită pe străzi să treacă tancurile peste ea, decât să mai existe comunism pe lumea asta, iar tinerii, tot tinerii care au fost omorîţi, ei fiind adevăraţii eroi şi martiri naţionali, ca şi tineretul român decimat în timpul Revoluţiei din Decembrie 1989, cât şi în Iunie 1990, pe străzile Bucureştiului de către "mineri".

Dezmembrarea în parte a Uniunii Sovietice era de aşteptat, deoarece o ţară formată din alte ţări care nu aveau nimic comun cu Rusia propriu-zisă (doar că erau vecine), unele dintre ele având o altă religie, o altă limbă, o istorie proprie, o altă etnicitate, alte obiceiuri, alte tradiţii şi credinţe, ca de exemplu - Lituania, Letonia şi Estonia din bazinul Mării Baltice, apoi Basarabia, Bucovina şi ţinutul Herţa, teritorii întru totul româneşti, răpite samavolnic de către Stalin în urma mârşavului dictat dela Viena (1939 - 1940) dintre Molotov şi Ribbentrop şi acceptarea în continuare a acestei deplorabile înţelegeri, după terminarea celui de al Doilea Război Mondial în 1945, de către Roosevelt, Churchill şi Stalin.

Dar, iată că astăzi după zeci de ani de însângerări şi distrugere, aceste ţări şi teritorii şi-au recăpătat independenţa, cu excepţia judeţelor din Sudul Basarabiei şi Bucovinei, care au fost ataşate de Stalin, Ucrainei. Sperăm că prin tratative şi aceste teritorii româneşti vor deveni independente şi vor fi alipite României, însă la o Românie eliberată total şi definitiv de comunism, la o Românie întregită şi mare, aşa cum a fost ea din cele mai vechi timpuri şi după Primul Război Mondial, o Românie creştină în care va dăinui în veci libertatea, dreptatea şi adevărul.

MAREA CACIALMA

—Hera STEIMBERG—

"Divide et impera", este un principiu vechi pe care-l găsim în arsenalul tuturor imperiilor şi dela care l-au preluat regimurile totalitare. El a fost modernizat în epoca noastră, încercând să învrăjbească categoriile sociale între ele, minorităţilor naţionale cu populaţia dominantă încercându-se să li se creeze diferite diversiuni. De fapt nu este o noutate, procedeul este arhicunoscut în istoria comunismului. L-au folosit: Lenin, Stalin, Derjenski, Iagoda şi toţi ceilalţi.

Era normal ca Dl. Iliescu, ajuns printr'o mare cacialma Presedintele României, să-l foloseasecă din plin.

Nu se poate şterge cu buretele o viaţă în slujba totalitarismului, pe care încă mai vrei să-l reformezi şi să-l menţii.

Sunt lucruri cunoscute, dar se spune că repetiţia este mama înţelepciunii, şi ca să nu vă prezentăm numai vorbe, ci fapte pe care să le judecaţi singuri, vă prezentăm in extenso o "Fişă de cadre" a D-lui Preşedinte Iliescu:

14 ani - 1944 – se înscrie în U.T.C.
19 ani – 1949 – face parte din CC al UTC
23 ani – 1953 – devine membru al PCR
26 ani – 1956 – secretar al CC al UTC
27 ani-1957 – membru al Adunării Naţionale
27-30 ani – 1957-60 – preşedinte al Uniunii Asociaţilor Studenţeşti.
35-38 ani – 1965-1968 – membru supleant al CC al PCR
37-41 ani – 1967-1971 – prim-secretar al CC al UTC
38-42 ani – 1968-1972 – membru al biroului Consiliului Frontului Unităţii Socialiste.
42-44 ani – 1972-1974 – secretar PCR în jud. Timiş
44-49 ani – 1974-1979 – prim-secretar al PCR în jud. Iaşi
40 ani – 1970 – membru al Academiei Stiinţelor Sociale şi Politice RPR
49-54 ani – 1979-1984 – preşedinte al Consiliului Naţional pentru Resurse Hidraulice
54-59 ani – 1984-1989 – director al Editurii Tehnice

Fidelitatea sa faţă de comunism şi regimul Ceauşescu a fost afirmată cu destule prilejuri. Ne vom mulţumi să citām din expunerea Domniei sale la Congresul al X-lea "...aş vrea să dau glas în forumul nostru, al partidului, sentimentului de profundă gratitudine a tinerei generaţii, pentru grija şi preocuparea permanentă a partidului, a conducerii sale, personal a tov. Nicolae Ceauşescu, faţă de tineret, pentru îndrumarea continuă, plină de solicitudine a activităţii noastre revoluţionare."

Nu ştiu dacă Dl. Preşedinte - ales de marea majoritate a electoratului, lucru pe care nu-l putem contesta - ştie să joace pocher, dar în scurta istorie "a revoluţiei noastre," fără a avea atunci atuuri (cărţi de deschidere), a încercat şi din păcate a reuşit să ne tragă mai multe cacialmale.

Prima şi cea mai mare, în timp ce tinerii cu pieptur ile goale, cădeau seceraţi de "invizibili" terorişti, Domnia Sa, se strecura pe uşa din spate, a fostului sediu al CC-ului, pentru a prelua conducerea revoluţiei si devine ad-hoc Presedintele FSN-ului, adică al echipei guvernamentale.

Sunt mai multe variante ale evenimentului: după unii a venit din propria iniţiativă pentru a ne "salva de comunism", după alţii, după o convorbire inspirată cu Moscova, în sfârşit după o a treia categorie de "zvonuri", solicitat de echipa care a acţionat din umbră în frunte cu Brucan, Stănculescu, Măgureanu, de care nu era străin nici Iulian Vlad.

O a doua cacialma au reprezentat-o alegerile libere dela 20 Mai. Desigur faţă de alegerile din timpul lui Dej-Ceauşescu, când votau şi morţii, a constituit un progres. Dar au existat destule înexactităţi, presiuni, abuzuri şi înşelăciuni ale electoratului.

A treia cacialma a reprezentat-o mineriada, formă deosebită a democraţiei, pe care n'o găsim la alte ţări mai puţin democratice, ca USA, Anglia, Franţa. Ce să-i faci! Măcar într'un domeniu suntem şi noi primii!

Au fost în total patru mineriade, primele două au fost îndreptate evident împotriva partidelor istorice. Dl. Iliescu prezida acest miting agresiv al minerilor, iar domnii Coposu, Cunescu, Câmpeanu au fost puşi la "colţ", ca nişte şcolari speriaţi. Era o lecţie învăţată de mult, se repetau lozincile din anii 1945, 1946, 1947. Parcă se profila un nou proces "Tămădău". Sefii partidelor istorice îşi aduceau probabil aminte de binefacerile Jilavei, Aiudului şi Gherlei.

A treia mineriadă (organizată de cel care a mulţumit minerilor pentru ajutorul acordat) s'a apropiat de năvălirea Hunilor şi a vandalilor sau dacă vreţi, a reprezentat o reeditare a nopţii "Sf. Bartolomeu". Studenţii, presa independentă, partidele istorice au fost ţinta ciomegelor dezlănţuite. Ne-au făcut de râs în toată lumea civilizată. A urmat o comisie de anchetă, care n'a ajuns la nici un rezultat.

In sfârşit şi poate ultima, a venit a patra mineriadă, care după unii din guvernanţi (printre care şi Dl. Măgureanu) a fost spontană, iar după alţii (printre care Dl. Roman şi Dl. Gelu Voican Voiculescu) a fost opera unei organizaţii a fostei Securităţi şi a Partidului Socialist al Muncii.

Dar cu voia sau fără voia sa, câştigătorul recentei mineriade a fost Dl. Iliescu. Guvernul Roman îi crea multe nemulţumiri, în primul rând nu-l asculta întotdeauna, nemulţumire socială, popularitatea primului ministru era mai mare în străinătate. Deci răsturnarea guvernului îi convenea şi îi crea şi un capital politic pentru viitoarele alegeri.

Se pune însă problema: Trecerea D-lui Roman într'o opoziţie activă, nu-i convenea şi Domniei Sale?

Să vedem ce va spune a cincea mineriadă!

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

Reportaj din Valea Jiului

Lacrimi de mineri

—Doru MĂCRIȘ—

Din Filiaș ne îmbarcăm într'un autobuz hodorogit și pudrat cu colb de lignit. Urcă, încovoiați de bagaje, bărbați copleșiți de gânduri, femei cu fețe livide de oboseală și priviri rătăcite. Ne ștergem scaunele de praf cu ce găsim prin buzunare și ne așezăm. Autobuzul pornește și treptat interiorul se umple de viață. Se discută de una, de alta. Sunt aduse în discuții greutățile și necazurile ce nu contenesc a-i copleși dela o zi la alta. Ingrijorările, ca toate celelalte ce le aspresc destinul, fac parte din același tain. Sunt îngrijorați că nu găsesc alimente, că nu au lemne de foc pentru iarnă, că nu au hrană pentru animale, că nu găsesc îmbrăcăminte, încălțăminte, că nu au cărți copiii pentru școală. Mai sunt îngrijorați că anul acesta recolta este slabă, că nu peste tot se muncește.

In fața noastră se derulează șoseaua mărginită de case fulguite cu praf de cărbune, de grădini în care rodul legumelor și vegetația s'a stins din cauza poluării. Trecem prin localitățile Argintești, Iliești, Ionești, și de departe zărim trupul gigant al termocentralei Turceni, conturând pe oglinda cerului coloane de fum. Aici oprim și coborîm. Incercând greu să ne obișnuim cu fumul, ne alăturăm locuitorilor de a fi părtași, câteva ore, durerilor lor. Aflăm că zestrea edilitară de aici însumează circa 30 de blocuri, un spital cu 150 de locuri, două aprozare, două alimentare (mai mult goale), un liceu, o grădiniță și două restaurante.

Oamenii locului sunt muncitori la termocentrală. Trăiesc ca într'o familie. Fiecare știe despre celălalt unde locuiește, câți copii are, în ce secție lucrează. Sunt primitori, comunicativi. Ii caracterizează munca, optimismul în ceea ce fac, curajul de-a rosti lucrurile pe nume. Așa au fost și pe vremea dictaturii, așa au rămas și azi. Ii nemulțumește faptul că se scornesc și se scriu tot felul de neadevăruri pe seama lor. Sunt nemulțumiți că Revoluția în Turceni nu a adus nimic nou. Lucrurile se desfășoară ca și până în Decembrie 1989; ba mai rău! Cei care se ocupau cu tot felul de "șperțuri" în trecut, tot ei sunt și azi cei ce dețin cuvântul și hotărăsc. Secretarii de partid de ieri, azi sunt lideri sindicali, cum este cazul lui UNGUREANU CONSTANTIN, fost secretar de partid la Atelierul mecanic; precum și GIUMANU MIRCEA, în prezent director la Antrepriza de construcții. Revoluția le-a mai dăruit și un primar nou, ales de cei de sus, IONICA DORU, care își desfășoară "activitatea" prin restaurante, în vreme ce cartierul lor este brăzdat de șanțuri și gropi, populat de grămezi de moluz și bântuit de tot felul de gunoaie. Pâinea lipsește. Ce se aduce, e neagră și cu tărâțe în ea. Au o oră pe zi apă potabilă; cea caldă nu există deloc. Butelia de aragaz se schimbă la trei luni odată. Accidentații gravi, sosiți din termocentrală, de n'au fericirea să fie transportați urgent la Craiova, mor în spital din lipsa medicamentelor. Pe directorul spitalului, Dr. MARCEL GRECU, îl preocupă mai mult plimbările decât soarta minerilor.

In aceași zi ne îndreptăm spre localitatea URDARI, unul din cele mai importante puncte carbonifere din bazinul minier Rovinari. Satele prin care trecem, Gârbov, Strâmba, Tăporești, poartă blestemul "epocii" de tristă amintire. Case șubrede, garduri stropite cu noroi negru, ulițe strâmte și presărate cu gropi. "De când li s'a pus în vedere că o să-i demoleze, ne mărturisește Săvescu Vasile, electrician de profesie în zonă, alte case nu s'au mai construit. Dar nici pe acestea cetățenii nu le-au mai întreținut. Le-au lăsat în voia timpului și a soartei". Pomii de pe zona șoselei au crengile arse. Din loc în loc întâlnim fântâni cu apă potabilă. Ne este sete și rugăm pe "călăuza" noastră să oprească mașina. "N-o să găsiți apă, ne spune S.V. Aceste fântâni au funcționat o perioadă scurtă de timp. Apoi, când săpăturile pentru extracția cărbunelui s'au făcut la adâncimi mai mari, au secat. Cetățenii se descurcă cum pot." Intrebăm: "Ce înseamnă "cum pot!." "Pentru o găleată de apă, aleargă în satul vecin unde mai sunt rezerve de apă, sau urcă pe dealuri unde n'au pătruns excavatoarele și unde se mai găsesc izvoare."

Rar vezi câte un chip de bărbat sau femeie. "Când pământul a intrat în proprietatea minei - ne spune același S.V. - cei în vârstă au rămas lângă casă, cu timpul au intrat în mină, iar cei tineri au luat drumul orașelor". De o parte și de alta a șoselei, pe dealuri, pe șes, se văd benzi transportoare de cărbune și pâlcuri de excavatoare gigant, ce fac să înfioare cu zgomotul lor aerul. E un du-te, vino, de basculante în mișcare, fără odihnă. Din dealurile despădurite rod colosii de oțel. Terenurile pe care odinioară se recolta grâu și porumb, azi sunt adevărate piramide de pământ din care fumegă mocnit cărbunele. Ne oprim pe locul unde cândva a fost satul Săscuia.

Stăm de vorbă cu unul din foștii locuitori ai satului ras din temelie, Hangiu Anton, miner și tată a trei copii. "Când ni s'a pus în vedere - ne mărturisește- să ne mutăm, am rămas încremeniți. Unde să te duci? Satul acesta avea o vechime de peste trei sute de ani. A rezistat tuturor adversităților timpului ce s'au abătut peste el. Strămoșii și părinții noștri nu l-au părăsit. Cum să-l părăsim noi?!... Dimineața ne-am trezit cu porțile zdrobite, cu lama buldozerelor la temelia caselor. In câteva ore nu a mai fost nimic. Priviți..." Privim, și nici nu-ți vine să crezi că aici a fost un sat, că aici au trăit oameni. Omul din fața noastră, OM în toată firea, plânge. Ca el, aici în Săscuia de pe Valea Jiului, sunt peste cinci sute de familii care au intrat în democrație cu lacrimi pe obraz, dezrădăcinați de locul natal și împrăștiați aiurea. Ne interesăm de felul cum trăiesc, și din ce trăiesc, acești oameni ai "aurului negru". Grecu Ion, din satul Valea Mânăstirii, sat care, grație acelui Decembrie de foc, a avut șansa unui destin mai fericit, de a nu fi dărâmat în întregime, ne mărturisește: "In anul 1989 am avut pâine neagră; bună și aceea! Acum tot pâine neagră, dar de proastă calitate și de negăsit. Magazinul dela intrarea în sat era mai aprovizionat acum trei ani, în prezent nu găsim nimic în el. Nu avem ulei, zahăr, haine, paste făinoase, un biscuit să dăm la copii. Intr'un cuvânt: trăim din duhul sfânt! In preajma alegerilor s'a mai găsit câte ceva, chiar și pâine albă. Am avut și o brutărie. Cumpăram făină dela Târgu-Jiu sau dela Filiaș, de pe unde găseam, și ne făceam pâine. Acum nu mai avem nici brutărie. A dărâmat-o primăria. De schimbări, da, putem să vorbim: pădurile au dispărut, dealurile au devenit șesuri, șesurile dealuri, râurilor li s'a tot mutat matca până au secat; cât despre cei ce-au condus înainte, au rămas tot ei la cârma destinelor noastre."

***

S'a făcut seară. Pe ulițe nu arde nici un bec. Prin ochiul ferestrelor se văd pâlpâind lămpi de petrol. Nu la toate casele, dar se văd. Pe cer a răsărit o lună plină și zâmbitoare. O privim prin parbrizul mașinii și avem impresia că Dumnezeu și-a întins mâna cerească peste sufletele zbuciumate ale acestor oameni. E doar o presupunere... Cea mai sigură mână întinsă, se așteaptă dela cei din fruntea țării, fiind singura în măsură să rezolve și să aline suferințele acestor oameni peste care mai dăinuie cortina vechiului regim.

NORI NEGRI DINSPRE UCRAINA

—Eugen POPESCU—

O nouă putere își face intrarea în Europa, desprinzându-se din "uriașul de lut". Dispunând de baze militare, de enorme cantități de armament convențional, de rezerve importante de petrol, cărbune, minereuri, având un potențial agriol important, Ucraina și-a declarat independența la 1 Decembrie. Nesemnând tratatul unional, această deja fostă republică sovietică va emite cu siguranță pretențiile unei mari puteri, cel puțin la nivel european.

La Washington zarurile au fost aruncate deja, pondere mare în recunoașterea de către administrația Bush a unei Ucraine suverane și independente, având-o atât vizita ministrului de externe ucrainean la Washington cât mai ales influența puternicului lobby ucrainean din USA.

Semne de îngrijorare nu manifestă deocamdată decât România, știut fiind că părți din ea au fost trecute cu forța, în virtutea pactului Molotov-Ribbentrop, în componența URSS, respectiv a Ucrainei. Conflictul latent până de curând, a izbucnit când Parlamentul ucrainean a dat o declarație în care teritoriile românești erau considerate teritorii care prin tradiție fuseseră ucrainene??? Singurul lider politic român care a reacționat imediat a fost Nicolae Manolescu, condamnând această falsificare istorică. Parlamentul, Guvernul și Președintele României nu au avut nici o reacție, lucru care nu a slăbit cu nimic hotărîrea și speranța Românilor din teritoriile ocupate, că odată și odată se vor întoarce la patria mumă. Supuși unui regim de ucrainizare deosebit de dur, populația românească a rezistat pe un pământ unde moșii și strămoșii se jertfiseră apărându-l și unde izvoarele susură românește.

Abia acum, când Ucraina și-a exprimat intenția de a deveni independentă, Parlamentul României a dat un comunicat în care se arată că "...Având în vedere că acest referendum ar urma să se desfășoare și pe teritoriile românești, Bucovina de Nord Ținutul Herța, Ținutul Hotin, precum și județele din Sudul Basarabiei, Parlamentul României declară solemn că aceste teritorii au fost rupte din trupul țării, iar pactul Molotov-Ribbentrop a fost declarat nul și neavenit, ab initio, de URSS la 24 Decembrie 1989 și de Parlamentul României la 24 Iunie 1991... acest referendum nu poate avea valabilitate în privința teritoriilor românești anexate abuziv de fosta URSS, teritorii care nu au aparținut niciodată Ucrainei și sunt de drept ale României..." In continuare, Parlamentul României declară că referendumul organizat de autoritățile dela Kiev va fi declarat nul și neavenit în ceea ce privește teritoriile românești."

Prima reacție a Ucrainei a fost imediată amânare a vizitei pe care ministrul de externe ucrainean urma să o facă în România. In această problemă, guvernul român ar trebui ca imediat să propună pe ordinea de zi a ONU, discutarea deznaționalizării la care este supusă populația românească din teritoriile ocupate.

EUGEN BARBU DĂ CU PIETRE PESTE PRUT

Desigur, ca scriitor, Eugen Barbu nu e lipsit de har. In ciurul vremii, când din opera lui va fi îndepărtat ceea ce nu-i aparține, va rămâne ceva metal nobil. Ca om, însă, Eugen Barbu e pur și simplu un gunoi.

Securistoid ordinar, Eugen Barbu a făcut mult rău breslei scriitoricești. Fost jandarm, unul din cnuturile ceaușiste, șantajist, vistavoi al puterii (neo-) comuniste.

Acum, Eugen Barbu dă cu pietre peste Prut.

Intr'adevăr, despre Dl. Mircea Snegur se pot spune multe lucruri, și bune și rele. Meritele lui sunt mari și acestea, deocamdată, nu sunt umbrite de neîmplinirile activității sale. Nu este, însă, Eugen Barbu cel chemat să judece aceste lucruri. Nu-i treaba ploșniței să numere dinții bidiviului.

Evident, Eugen Barbu are dreptul la păreri, chiar și în ceea ce privește Basarabia. Dar bunul simț (pe care, din păcate, nu-l are) ar trebui să-l împiedice să le declame în altă parte decât în dreptul nurilor starletei Marga Butuc.

METANOIA

"Făurirea omului nou, de tip comunist" - adică îndobitocirea lui cu materialism dialectic și istoric, socialism (așa-zis) științific; ateism memento: "Religia, opium pentru popor", de fapt un neopăgânism, idolatrie ("cultul personalității", de exemplu).

"Făurirea omului nou"; comuniștii, mai ales în epoca scorniceșteanului, foloseau des această expresie, indispensabilă, pare-se, în limbajul lor de lemn.

De aceea, deocamdată, cuvintele "om nou" provoacă frisoane în România.

Firesc este, însă, de a re-umple expresia "om nou" cu "apă vie", adică să-i redăm semnificația dintâi.

In Scripturi, omul nou semnifică "omul duhovnicesc", rezultatul morții "omului firesc" (rob al "cărnii", al păcatului) și "nașterii din nou".

Sub Golgotha - spune tradiția- se află îngropat craniul lui Adam; Hristos mai e numit și Noul Adam.

Că poporul român trebue să se nască din nou, să renască spiritual, să aibă graniță deschisă cu Dumnezeu, iată un lucru pe care l-a înțeles foarte bine Corneliu Zelea Codreanu, ideal pentru care a militat dintotdeauna Mișcarea Legionară.

După Decembrie 1989, tot mai mult ni se dezvăluie faptul că numai apropierea de Mântuitor va scoate România din "mlaștina deznădejdii".

Da, să locuim vremelnic acest pământ, dar să ne purtăm ca niște cetățeni ai Veșniciei ce suntem. Iar nemoartea să ne fie alături de cerescul Tată.

SPRE O NOUĂ PROMISCUITATE SPIRITUALĂ?

"Setea de mântuire - iată sensul acelui straniu instinct al omului de a se preda, de a se pierde pe sine... Se întâmplă, însă, uneori, ca insul să nu mai creadă sau să nu i se mai permită a crede într'un ordin transcendent în realitate, în religie. Schimbarea aceasta, departe de a elibera pe om, îl vulgarizează, lăsându-l pradă "misticilor inferioare". Când nu mai crezi în Paradis - începi să crezi în spiritism." (Mircea Eliade- "Fragmentarium").

Comunismul, prin materialismul dialectic și istoric, prin ateismul "științific", a căutat să deturneze sensul "predării" omului: omul trebue să se predea... omului, să se piardă - într'un anume fel- în sine. Adică, omul are acces la mântuire prin sine (prin om). Ateismul "științific" - de fapt o "mistică inferioară", otrăvit de dulcea ispită a "șarpelui cel vechi".

Elita comunistă de pe urmă, dorindu-și o agonie cât mai lungă, tolerează mai nou pornografia și ocultismul, în numele "democrației", al "drepturilor omului", neoferindu-i omului protecție spirituală.

(Să fiu bine înțeles: nu contest dreptul omului de a alege, dar să i se ofere cinstit TOTUL, pentru a putea hotărî în cunoștință de cauză).

Se face orice pentru a-l îndepărta pe om de Hristos! Sperăm ca poporul român, dacă dorește a fi liber, să se piardă pe sine în Cuvânt. Să refuze a se complace într'o nouă promiscuitate spirituală.

Poporul român trebue să-L aducă în inima sa pe Hristos! Abia atunci se va putea preda sieși, căci se va preda Domnului.

O RE-REEDITARE PĂGUBAȘĂ

Cu tobe și drâmbe, publicația securistă "Renașterea bănățeană" anunță scoaterea ediției nr. 3 a volumului de memorii impiedicate "Prin Europa", la editura-i proprie. Autor: Iosif Constantin Drăgan.

Ca și cum celelalte ediții, apărute pe timpul Marelui Scorniceștean, n'ar fi adunat destul praf prin rafturile librăriilor.

Dan Emilian ROȘCA

HOŢII

Ştefan AVĂDANEI

Furtul este un obicei, un nărav, o meteahnă sau o înclinaţie cu care mai toţi oamenii au hotărît că nu pot fi de acord, aşa că a fost, îndeobşte, sancţionat. "Mai toţi oamenii" şi nu chiar toţi fiindcă hoţii, oameni şi ei, sunt de cu totul altă părere, iar când ei sunt mulţi, foarte mulţi în unele locuri - ferească-ne Dumnezeu de o eventuală, probabilă sau posibilă majoritate - atunci excepţia se poate uşor transforma în regulă.

In aceste condiţii eşti tentat să adopţi o poziţie ambiguă faţă de furt, faţă de hoţi şi vardişti, mai ales când nu prea-i sigur care-s unii şi care-s ceilalţi. Mai întâi şi mai de toate, când cei săraci fură dela cei bogaţi nu se înfăptuieşte decât un act de dreptate sau echitate socială (după o gândire pre şi post-revoluţionară); ceea ce înseamnă că hoţia este nu numai justificată, ci chiar etică, benefică. Apoi cei care fură cărţi, de pildă, şi le fură pentru a le citi sau avea în bibliotecă, nu pentru a le vinde altor cititori cum ar putea fi ei condamnaţi? Sau cei care fură idei? Nu-i tradiţia oare - tradiţia culturală, istoria şi civilizaţia unei naţii formată pe baza preluării de idei, concepte, imagini, viziuni... care trec dela o generaţie la alta?

Ca să nu mai vorbim de cei care fură din cauză că sunt bolnavi, adică ei nu fură pentrucă sunt hoţi, ci pentrucă nu pot altcumva, n'au cum să se abţină; drept care ceilalţi, adică majoritatea (până una alta, deşi nu se ştie precis), parcă printr'un fel de cârdăşenie cu ei, au hotărît că nu sunt hoţi, ci cleptomani şi trebue aşadar înţeleşi şi vindecaţi în spitale, nu condamnaţi şi puşi în închisori. Si nu-i decât un pas de aici până la cleptocraţia pe care de abia o instaurase guvernul recent demisionat şi cu care se confruntă guvernul proaspăt "misionat".

Ocazie cu care ne-am apropiat şi de culmea absolută a furtului, o culme care are două vârfuri, dacă nu-i ofensăm cumva pe geografi: unul în aceea că nu-i vorba de a fura bani, bunuri, cărţi sau chiar idei, ci de a fura o revoluţie; al doilea constă în faptul că furtul nu este opera unor nevoiaşi, ci dimpotrivă; la care se adaugă şi recordul absolut al hoţiei prin aceea că hoţii îi judecă şi-i pedepsesc pe păgubaşi, nu invers. Iar aceasta, ca într'o variantă de banc ardelenesc, este o posibilitate care nu se poate, mai ales că cea dinainte era de-a dreptul imposibilă.

Dar poate că ei nu sunt hoţi şi, nefiind nici majoritate cum pretind, ceilalţi, mulţii, îi pot declara cleptomani. Cleptomani de revoluţii. Si cleptocraţi. Astfel stând lucrurile şi nefiind nici pedepsibili, deoarece tot ei au cleptomanat şi justiţia, atunci trebue vindecaţi, sau lăsaţi să se vindece. Iar capcana şi cămaşa de forţă a hoţilor de revoluţii - mă rog, a acestor cleptocraţi - constă în închiderea, îngheţarea şi paralizarea lor între cătuşele unui limbaj şi ale unei gândiri care nu-i mai ajută. Nici nu este penitenciar sau spital mai cumplit, mai teribil, decât acela în care sunt întemniţate gândirea şi cuvintele ei. După doi ani, unii din ei par a fi internaţi aici pe viaţă, alţii au contractat şi alte boli, s'au ascuns pentru a-şi linge rănile şi se pregătesc să ne mai cleptocrateze încă o dată. Boală cronică, se pare. Dar degeaba!

Ceea ce nu vor, nu pot ei să vadă e că aproape tot ce se întâmplă acum în lume se întâmplă din cauza primenirii limbajului de către un om în principal; se întâmplă, poate, din cauza a două cuvinte (unde-i poetul care se întreba: Ce i s'a întâmplat cu două cuvinte?) şi acestea sunt glasnosti şi perestroika.

Marile revoluţii, revoluţiile adevărate, profunde, cu bătaie lungă, nu se fac numai cu morţi şi cu tancuri (care pot să apară oricum), ci ele ţin de concepte şi cuvinte. Revoluţia română acum se face, încet şi, sperăm, temeinic, fără hoţi; se face în presă, în mass-media, în gândire şi limbaj; poate, puţin, chiar acum şi aici, în această publicaţie transatlantică a Românilor de pretutindeni.

VORBE CU TÂLC ŞI FĂRĂ...

MĂRTURII DESPRE OMENIA ROMÂNEASCĂ

Erast CĂLINESCU

ANTISEMITISM SAU OMENIE?

O amintire din copilărie a lui Ion Negură, dezvăluie o întâmplare deosebit de semnificativă pentru omenia românească, petrecută într'un tren, în care călătoreau un grup de legionari şi un grup de copii de şcoală, Români şi Evrei, care plecau în vacanţă.

"In mijlocul lor era un bărbat înalt şi drept ca un brad din codrii Ceahlăului...M'am apropiat de el, atras parcă de un magnet. Era un bărbat atât de impunător şi frumos, cum nu văzusem niciodată... Din ochii lui albaştri izvora un fluid magnetic, încărcat de o forţă extraordinară şi de o bunătate adâncă... Unul din colegii evrei m'a tras deoparte şi mi-a spus cine sunt aceştia şi cine-i bărbatul ce-i conduce.

Trenul se oprise în câmpie, înzăpezit. Era noapte şi a început să ne cuprindă frica...Ne-am uitat la grupul de legionari, căutându-l din ochi pe Corneliu Codreanu. L-am văzut ridicându-se şi spunând: împărţirea pe echipe. Una va căuta să răzbească crângul din vale... să aducă lemne pentru locomotivă, să nu îngheţe lumea în tren: alta spre sat... să cumpere alimente: pâine şi slănină pentru creştini, pâine şi brânză pentru Evrei... Am văzut atunci bucuria, cuprinzând pe toată lumea, creştini şi Evrei. Si aşa au făcut legionarii, la porunca lui Corneliu Codreanu." ("Carpaţii", 1983, citat de Filon Verca).

Faptă creştinească, de un profund umanism, rămasă întipărită în conştiinţa unui copil, până la bătrâneţe şi mărturisită cu pietatea celui care oficiază pentru ADEVAR.

***

IUBIRE DE APROAPELE CU MÂNA PE TRĂGACI...

Din memoriile inginerului Ion Gavrilă, conducătorul rezistenţei armate anticomuniste din munţii Făgăraşului:

"...Mă şi miram cum ei nu-şi dau seama că la zecedouăzeci de metri de ei, un om stă cu mâna pe trăgaci şi că viaţa lor, ca şi a lui, depinde de mişcarea greşită a unuia, oricare din ei.

Se făcuse întuneric bine...când am auzit un fluierat şi un ordin: Haideţi jos, adunarea!... Discutau cu ofiţerul... se lăudau, ne înjurau... ne găsiseră bagajele. Am numărat nouă umbre. S'au aliniat şi au plecat în şir indian, trecând prin faţa armei mele. Nu aveam decât să apăs pe trăgaci. Nouă vieţi tinere, pe care mame, surori, iubite, le aşteptau. Puteam?

Când m'am convins că într'adevăr se retrăseseră.. am ieşit şi eu...şi am luat-o către Olt". ("Puncte cardinale", 9,1991).

Relatare lapidară, în stilul luptătorului care nu are timp de vorbă lungă, dar cu un imens conţinut de dragoste şi iertare creştinească....

***

Omenia românească este capacitatea Românului de a iubi şi de a ierta. Iar izvorul ei este creştinismul congenital şi nu dobândit, al poporului nostru.

"Sunt mulţumit că m'am născut Român", spune filosoful Petre Ţuţea, într'un interviu. "Românii, ca neam, n'au greşit niciodată în istoria lor, pentrucă dela origine şi până astăzi s'au supus absolutului religios... Acum mă mişc între Dumnezeu şi neamul meu şi mă consider bun Român" ("Rezistenţa", 2, 1991).

Si pentrucă am vorbit atâta despre dragoste şi despre iertare, putem noi, oare, greşi iubind şi iertând? Poate că da. Dar pentru a nu greşi, astăzi, mai mult ca oricând, trebue să-i deosebim pe greşiţii noştri de greşiţii societăţii. Iar dacă îi iertăm pe ai noştri, avem noi, oare, dreptul, în faţa istoriei, să-i iertăm şi pe greşiţii societăţii?... O întrebare care ar merita răspunsul unor teologi, al unor sociologi, cât şi al unor oameni de pe stradă.

CĂTRE SANCTITATEA SA IOAN PAUL AL II-LEA

Mă adresez Dumneavoastră cu deferenţă ca Sfântului Păstor al Bisericii Catolice din lumea întreagă, urmaş drept al Sfântului Apostol Petru, dar şi ca om care,născut în Polonia, aţi avut o viaţă zbuciumată sub regimul comunist, care aţi primit gloanţe în trup, deci, care ştiţi mai bine decât mulţi ce înseamnă durerea omenească.

In ce mă priveşte, vă scriu în calitate de creştin, Român ortodox de rit bizantin, nepot al Monseniorului Vladimir Ghyka, pentru care am avut o veneraţie deosebită pentru o serie de motive pe care am să le expun pe scurt în cele ce urmează.

Am văzut de curând la Televiziunea Română, Sâmbătă 5 Octombrie 1991, la emisiunea Viaţa Spirituală, reportajul unui eveniment de mare importanţă istorică, respectiv sărbătorirea ridicării Episcopiei Catolice din Alba-Iulia la rangul de Arhiepiscopie.

M'a impresionat nespus de mult fastul ceremoniei, solemnitatea acesteia care, sub bolţile splendidului monument multicentenar căpătau o măreţie cu adevărat divină, aptă pentru a ne desprinde sufletele, măcar câteva clipe, de această lume frământată, pentru a le ridica spre Dumnezeu.

Comentariul speakerului menţiona informaţii, cert corecte, despre acest grandios eveniment. Am putut afla astfel că au fost prezenţi nu ştiu câţi reprezentanţi Maghiari şi oricum mai puţini reprezentanţi oficiali Români. Că, din partea partidelor politice ale Maghiarilor au venit atâţi şi atâţi parlamentari, în timp ce din partea partidelor politice româneşti nu a fost invitat nimeni. Că Arhiepiscopul Cardinal Todea, reprezentant al Românilor Uniţi, a anulat după slujbă interviul promis televiziunii, din motive neclare.

După epuizarea acestui subiect, în aceeaşi emisiune s'a menţionat amplu, evident în altă ordine de idei, despre lansarea cărţii recent apărută la Bucureşti, consacrată vieţii Monseniorului Vladimir Ghyka.

Imi permit să vă reamintesc că Monseniorul Vladimir Ghyka făcea parte din una din cele mai vechi familii ortodoxe române. El şi-a ales drumul vieţii în bună cunoştinţă de cauză şi după îndelungată chibzuinţă, cel puţin în câteva momente ale vieţii sale, dintre care menţionez: s'a convertit la catolicism la 30 ani, întâmpinând la vremea aceea o rezistenţă acerbă din partea familiei, care nu voia cu nici un chip să se abată dela o tradiţie multiseculară.

La 50 ani, Vladimir Ghyka a cerut şi a obţinut permisiunea de a deveni preot, primind ca favoare specială dreptul de a oficia atât slujba după ritual catolic, cât şi cea după ritul ortodox. In toată existenţa sa de preot, Monseniorul Vladimir Ghyka a exercitat cu extremă fervoare acţiunea de misionar, el reuşind să convertească o multitudine de credincioşi, unii din ei personalităţi remarcabile ale vieţii internaţionale.

In anul 1948, la 75 ani, el a refuzat net propunerea de a pleca din ţară odată cu fratele său Dimitrie Ghyka şi cu suita Regelui Mihai I, rămânând direct expus în faţa pericolului comunist al cărui duşman neîmpăcat era. Drept urmare, a fost arestat la 80 ani, judecat, condamnat şi a murit la 83 ani în sinistra închisoare Jilava.

Trec peste motivele, după mine justificate, care au determinat în cursul vieţii deciziile Monseniorului Vladimir Ghyka de a-şi decide soarta într'un asemenea mod. Un fapt cert este că în tot timpul cât a stat la Jilava şi în ultimele clipe ale vieţii, Monseniorul Vladimir Ghyka nu a fost exclusiv nici Român, nici principe, nici exclusiv catolic, nici ortodox, ci în primul rând un creştin sau şi mai bine zis un fidel rob al lui Dumnezeu, care a căutat să apropie sufletele tuturor celor întemniţaţi odată cu el, de inima uriaşă, dătătoare de viaţă veşnică, a lui Dumnezeu.

Tot Atotputernicul a fost cel ce a voit ca după ani de zile, împreună cu numai două rude apropiate, să-l dezgropăm din cimitirul închisorii Jilava şi să-i ducem rămăşiţele pământeşti pentru a le reînhuma la cimitirul Belu-ortodox, alături de rudele sale. Imi amintesc că din partea familiei eram doar noi, cei trei, care am luat sicriul mic în care am pus oasele dezgropate şi le-am adus seara târziu, iarna, în Decembrie, la cimitirul Belu. Am rugat doi preoţi, unul catolic şi celălalt ortodox, să facă fiecare câte o scurtă slujbă. Tare bine ne-am înţeles toţi atunci. Era frig, aproape întuneric, ne grăbeam cu toţii pentru ca Securitatea să nu considere evenimentul ca un fapt neobişnuit de solemn şi cei doi preoţi s'au înţeles perfect pentru ca fiecare să rostească slujba lui, ambii rugându-se cu tot atâta căldură către unul şi acelaşi Dumnezeu, să primească unul şi acelaşi suflet al robului său Vladimir.

Nimeni nu a obiectat nimic referitor la faptul că ritualul se desfăşura într'un cimitir ortodox sau nu, că preoţii erau ortodocşi sau catolici, Români sau de alte naţionalităţi.

Nu uit acest episod din viaţa mea pentrucă scopul nostru al tuturor fusese atins. Să încredinţăm pământului creştin rămăşiţele pământeşti ale servitorului lui Dumnezeu, Monseniorului Vladimir Ghyka, rugând pe Dumnezeu să-i primească sufletul în nesfârşita Lui bunătate.

In încheierea scrisorii mele, mă gândesc...oare oamenii aşa cum i-a lăsat Dumnezeu, numai în faţa Antichristului şi a groazei reuşesc să se unească şi să facă să dispară diferenţele fireşti, naturale dintre trupurile lor pământeşti?

Oare sărbătorile religioase care ar trebui să reprezinte cele mai înălţătoare stări de ridicare a sufletului către cel Atotputernic trebue transformate în serbări de "ridicare în rang", cu participarea oficială a reprezentanţilor puterii locale, ce impun "rearondări" şi deci redelimitări de hotare pământene?

Si în încheiere încă o confesiune. Pentru mine Cardinalul Mintzenty, unul din eroii creştinătăţii, în faţa căruia mă înclin, este mai întâi unul din cei mai aprigi luptători împotriva necredinţei comuniste. In faţa acestei calităţi celelalte fapte de viaţă pălesc.

Rămân în faţa Sanctităţii Voastre, un prea plecat şi supus credincios.

Dr. Gr. GHYKA

O ZI DE VARĂ LA BUCUREŞTI
-23 AUGUST 1944-

—Mircea IONNIŢIU—

Secretarul Regelui povesteşte ce s'a întâmplat în această zi la Palat

(VI)

Mi se părea că trecuse o veşnicie de când fusese arestat mareşalul şi nici până acum nu primisem o veste directă dela "bătrânii" politicieni, Maniu şi Brătianu. Regele terminase înregistrarea proclamaţiei şi se făceau aranjamentele pentru ca aceasta să fie transmisă la radio. Regele semnează decretul de numire al noului guvern, după ce se hotărîse ca semnatarii declaraţiei Blocului Naţional-Democrat să fie numiţi miniştri de Stat fără portofoliu, pentru a demonstra sprijinul partidelor politice. Pentru a sublinia importanţa acordată noilor decrete de amnistie politică, Lucreţiu Pătrăşcanu a primit postul de ministru al Justiţiei, fiind împreună cu Dumitru Negel şi Niculescu-Buzeşti singurii civili, şefi de departamente în noul guvern.

Copii ale decretelor, împreună cu înregistrarea proclamaţiei regale trebuiau să ajungă la postul de radio în strada Berthelot pentru a fi citite în cadrul emisiunii ştirilor la ora 10 seara. Cum postul de radio era sub pază militară, Vasile Ionescu, directorul societăţii de radio a fost adus la Palat. El a fost întovărăşit de sublocotenentul Stefan Păpuşoiu, din batalionul de gardă, pentru a fi sigur că documentele ajung la destinaţie şi că vor fi citite la radio. Cu toate aceste complicaţii, emisiunea ştirilor a fost întârziată circa 15 minute. Noi, la Palat, am ascultat cu mare emoţie această emisiune care anunţa lumii întregi schimbarea de guvern în România.

Tot în cursul serii a fost trimis la Sinaia colonelul Serban Negulescu, ca să înştiinţeze pe regina Elena de cele întâmplate. El va organiza mai târziu un convoi la Sinaia pentru ca să conducă pe Regină în localitatea unde se afla Regele.

Printre vizitatorii la Palat, în acea seară, a fost colonelul Maurice de Chastelaine, care împreună cu căpitanul Metzianu fuseseră paraşutaţi în ţară în ajunul Crăciunului 1943. Aceşti ofiţeri englezi au fost arestaţi îndată ce au atins pământul şi erau ţinuţi la comandamentul jandarmeriei din Şoseaua Stefan cel Mare. Din pricină că era o mare îndoială că mesajul trimis imediat după arestarea lui Antonescu la Ankara să fi ajuns fără a fi fost interceptat de Germani şi din pricină că transmisiunea de radio prin aparatul ce se afla sub controlul lui Iuliu Maniu nu se putea face decât la anumite ore stabilite înainte, colonelul de Chastelaine era mesagerul nimerit pentru a duce la Cairo condiţiile noului guvern român. La sugestia Regelui se pregăteşte un avion de transport german pentru un drum la Ankara.

Comandorul Traian Udrischi, unul din adjutanţii Regelui, şi pilotul său personal, confirmă că posibilitatea tehnică există pentru acest zbor, dar este de părere ca avionul să aterizeze la Istanbul, fiind mai aproape. El atrage atenţia că există un element de risc din pricina avioanelor de vânătoare şi a bateriilor antiaeriene germane, instalate pe coasta Mării Negre. Sănătescu alege pe colonelul Stefan Niculescu, unul din ofiţerii de Stat Major aflaţi la Palat atunci, să facă această călătorie împreună cu de Chastelaine. Colonelul englez este pus la curent cu situaţia şi cu planurile militare, ca urmare a inevitabiliului atac german. Se aflase acum de arestarea colonelului Selescu şi de concentrări de forţe germane la Nord de Bucureşti.

Spre miezul nopţii, i se comunică Regelui că mareşalul Antonescu ceruse hârtie de scris, făcându-şi testamentul şi că Mihai Antonescu cerea să fie pus în legătură cu Suveranul, pentru a-i comunica detalii importante în legătură cu tratativele pe care le ducea cu ministrul de afaceri străine ale Turciei, Menemencioglu. El scrisese un lung memoriu, pe care recitindu-l mai târziu, l-a distrus. Testamentul mareşalului a fost însă păstrat şi se află astăzi în posesia temporară a autorului. Acest document stabileşte doar împărţirea averii mareşalului şi nu are conţinut politic.

Tot pe la acea oră a avut loc transferul pazei Mareşalului Antonescu şi a lui Mihai Antonescu de sub răspunderea batalionului de gardă, în mâna unităţilor civile organizate de Partidul Comunist sub supravegherea "inginerului Ceauşu".

Cu câteva săptămâni înainte, într'una din şedinţele secrete cu "factorii politici", Lucreţiu Pătrăşcanu a ridicat problema pazei Mareşalului, în cazul când va fi arestat. El a sugerat că această sarcină nu cade asupra armatei române, care nu este pregătită pentru această misiune. Misiunea armatei este de a apăra ţara şi frontierele ei, şi nu să ia parte la acţiuni de poliţie. El a recomandat ca paza să fie făcută de civili, întrucât nu se poate avea încredere în poliţie. Civilii nu ar fi intimidaţi de uniformă şi nici de rangul celor de sub paza lor. Ceilalţi şefi de partide au căzut de acord cu această sugestie, după oarecari discuţii. Nici Regele nu s'a opus, cu toate că nu era încântat de această soluţie. Când însă a venit vorba de alcătuirea gărzii, nici unul dintre ceilalţi participanţi nu a fost dispus să ofere voluntari din rândul partizanilor lor. Aşa că Pătrăşcanu a obţinut ceea ce probabil plănuise dela început, ca paza fostului conducător să rămână în sarcina Partidului Comunist, cu aprobarea partidelor democrate şi a Regelui. A garantat că mareşalul cât şi ceilalţi arestaţi vor fi trataţi cu demnitate şi respect şi că nimeni nu se va atinge de un fir de păr din capul lor.

Generalul Sănătescu şi Regele au cerut asigurări precise şi categorice, pe care Pătrăşcanu le-a dat în numele lui şi al partidului. Din câte ştiu astăzi, atât Mareşalul Antonescu, cât şi Mihai Antonescu, care în timpul nopţii de 23-24 August au fost transportaţi de Emil Bodnăraş la o casă conspirativă, nu au fost maltrataţi sau batjocoriţi de păzitorii lor români, înainte de a fi predaţi armatei sovietice. După atâţia ani care au trecut de atunci, nici astăzi nu ştiu care ar fi fost cea mai bună soluţie, dar sunt convins că armata română nu putea să-şi asume acest rol. Acum aproape 200 de ani, scriitorul şi politicianul englez Edmund Burke a scris că cele mai multe decizii politice sunt rezultatul alegerii între o situaţie dezagreabilă şi una intolerabilă. Aşa a fost şi cu decizia de a lăsa paza mareşalului în grija echipei Partidului Comunist.

Ceilalţi care au fost arestaţi la Palat, cu excepţia generalilor Pantazi şi Vasiliu şi a colonelului Elefterescu au fost eliberaţi în scurtă vreme.

Scurtă vreme după ce proclamaţia Regelui a fost transmisă la radio, lumea începe să se adune în Piaţa Palatului. Incetul cu încetul murmurul mulţimii se transformă în strigătul de: Trăiască Regele! La îndemnul Generalului Sănătescu şi a celorlalţi prezenţi, Regele Mihai apare în balcon sub lumina reflectoarelor care luminau Palatul în timp de pace şi care fuseseră stinse de mai bine de patru ani. Mulţimea aclamă pe Rege şi în mod spontan începe să cânte imnul regal. Imi amintesc cu emoţie şi azi, cât ne-a îmbărbătat această manifestaţie nepregătită.

Aveam nevoie de încurajare pentru încercările ce urmau să vină. Eram în preajma atacului german.

După ora 1 noaptea, Generalul Sănătescu, sfătuit de generalul Iosif Teodorescu, în numele guvernului, sugerează Regelui să părăsească oraşul. Pericolul venea din partea concentrărilor germane de lângă Ploieşti şi a efectivelor de aviaţie dela Băneasa. Informaţiile primite de Statul Major indicau că o operaţie majoră este pregătită cu intenţia de a străpunge apărarea română dela Băneasa şi a ocupa Capitala. Alte unităţi germane erau adunate la Giurgiu, cu obiectivul probabil: Bucureşti. Cu venirea zorilor, probabilitatea că Palatul Regal va deveni un obiectiv principal pentru aviaţia germană era mare. Cum nu se ştia dacă unităţile române adunate în grabă vor putea să reziste atacului, guvernul recomandă ca Regele să părăsească Bucureştiul. Acum era rândul armatei să apere ţara. Destinaţia nu era aleasă încă. Generalul Sănătescu, pe baza informaţiilor ce le avea, declară că Oltenia este regiunea cea mai ferită şi liberă de trupe germane. Eu sugerez localitatea Valea Sadului, aflată în defileul Jiului, la Nord de Târgu Jiu, unde se afla o fabrică de muniţii ce era apărată de baterii de tunuri antiaeriene. Apărarea localităţii era mai uşoară din pricina defileului în care se afla. Când aceasta se aprobă, se trimite vorbă la Sinaia ca şi convoiul cu Regina Mamă să părăsească Valea Prahovei îndreptându-se către Craiova unde se va putea afla localitatea unde se va stabili Suveranul pentru următoarele zile.

Generalul Sănătescu asigură pe Rege că este mai important ca Suveranul să fie la adăpost acum şi că rolul armatei este să termine cu primejdia care ameninţa naţiunea.

Părăsim Palatul pe la ora două noaptea, ieşind din oraş pe Soseaua Alexandriei, oprindu-ne la numeroase puncte de control ale forţelor române. Convoiul este compus din cinci maşini. Una era condusă de Rege întovărăşit de colonelul Emilian Ionescu şi de mine. Mai erau două maşini cu câte trei subofiţeri, o maşină a Siguranţei cu doi agenţi civili şi a cincea maşină condusă de locotenetul Jacques Vergotti cu comandorul Gherghel şi maiorul Dumitrescu. Ne luasem rămas bun dela cei ce rămăseseră la Palat cu emoţie şi cu speranţa că ne vom revedea în scurtă vreme, şi că îi vom găsi pe toţi în viaţă.

Pe drum, în apropiere de Bucureşti, îmi amintesc că am observat o scenă neobişnuită. Am întâlnit un convoi de camioane încărcate cu soldaţi germani ce se îndreptau spre Capitală, în timp ce pe marginea şoselii, pe jos şi în şir indian avansau unităţi româneşti. Cu tristeţe am privit la tinerii ostaşi a căror hotărîre şi bravură vor determina soarta Capitalei şi a ţării. Cu tristeţe spun, căci ştiam că unii nu vor mai reveni la căminele lor. Si tot atunci mi-au apărut şi cuvintele lui Mircea cel Bătrân din "Scrisoarea a III-a": "Eu? Imi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul..."

Nu mai există îndoială că în zorii zilei, aceste unităţi se vor afla în luptă. Doream ca acest conflict să fie scurt, cu victoria pentru ţară, cu sacrificii minime. Si aşa, cu inima strânsă de anticipaţia conflictului în desfăşurare, cu extenuarea nervoasă din timpul zilei şi cu legănatul maşinii, aţipesc.

Cu aceasta a luat sfârşit pentru mine o zi de vară la Bucureşti: 23 August 1944.

MEMORIALUL GAFENCU

—Constantin MACRI—

Insemnările politice ale lui Grigore Gafencu publicate recent, de prestigioasa editură "Humanitas", se referă la deceniul 1929-1939, deceniu care în convingerea noastră, prin "restaurație" adică prin suirea pe tron a Regelui Carol al II-lea, marchează începutul și în bună parte cauza dezastrelor României Mari, începute prin ultimatumul sovietic din 28 Iunie 1940, Dictatul dela Viena, pierderea (fără nici o somație) a Cadrilaterului, toate consumate sub dictatura unui rege scelerat care avea toate defectele din lume: afemeiat la modul patologic, cartofor, bețiv, mincinos, laș și cinic. Nedemn de coroană sub toate aspectele.

Frații Brătianu (Ionel și Vintilă) au intuit cu genialitate și patriotism ardent cu cine au de-a face și au impus actul dela 4 Ianuarie 1926 care-l excludea pe dezertorul prinț moștenitor Carol dela succesiune, cel care în plină tragedie națională (retragerea din Moldova 1917) părăsește comanda batalionului și fuge la Odessa pentru a se căsători cu Zizi Lambrino.

Cartea de amintiri a lui Grigore Gafencu se citește ca un roman de aventuri într'o menajerie politică de care nici autorul nu scapă, până la urmă devenind ministru al dictaturii regale, părăsind astfel singura mare figură a politicii interbelice care a fost Iuliu Maniu.

Iuliu Maniu apare în aceste "Insemnări" ca un erou național, ca un depozitar al geniului și patriotismului politic al neamului românesc.

Precum a trăit a și murit sfidând temnițele comuniste, cu o liniște și o siguranță care ucide orice adversar.

M'am gândit de multe ori, urmărind pilda vieții și faptelor acestui om crescut în istorica școală a Blajului, greco-catolic, reacția lui față de un monarh blestemat, față de niște colaboratori care au fost departe de înălțimea și puritatea morală a șefului, departe de genialele lui penetrații vizionare în timpurile ce aveau să vină, miopi față de realitățile și oamenii epocii, m'am gândit, spun, dacă Vaticanul, Sf. Scaun, nu ar trebui să ia în considerație oportunitatea și posibilitatea canonizării lui.

Cu bună știință, cu credință, cu capacitate de jertfă, el s'a dat jertfă călăilor comuniști pentru a marca astfel dreptul națiunii române de a dura în istorie cu toate imensele potrivnicii ale ei. La Tămădău - în speranța trimiterii în Occident a unei reprezentanțe permanente - a trimis pe alții (și cu această ocazie imensa lui bună credință a fost înșelată de niște netrebnici al căror calibru moral nu-l putea percepe), lăsându-se pe sine pe seama asasinilor din slujba inamicului. Procesul lui Iuliu Maniu a fost o tragedie națională egală, ca semnificație , cu tragerea pe roată a lui Horia.

Insemnările politice ale lui Grigore Gafencu reușesc, poate dincolo de intenția autorului, să ne arate pas cu pas, cum un om și o femeie, ajunși prin fraudă la cârma Statului român, selectându-și o camarilă, de cea mai joasă speță morală, distrug într'un deceniu opera a doi monarhi luminați și a unor bărbați politici care fac podoaba și gloria imperisabilă a neamului românesc.

Mihail Kogălniceanu, Cuza, frații Brătianu oferă și azi exemplul, emoționant până la lacrimi, a unui patriotism ardent, a trăirii unei conștiințe istorice capabilă de cele mai înalte elevații spirituale, de cele mai totale dăruiri.

Există un suflet colectiv al neamului. România și românismul au trăit în sec. XIX și începutul sec. XX momentul de vârf al împlinirilor naționale. Marea Unire dela 1 Decembrie 1918, împroprietărirea, votul universal și Incoronarea dela Alba Iulia sunt pietre de hotar pe drumul renașterii naționale. Iuliu Maniu a fost alături de Ionel Brătianu arhitectul acestei renașteri, împliniri și reîntregiri.

A trebuit să vină 8 Iunie 1930 ca drumul ascendent al unei democrații în perfecționare și consolidare să fie întrerupt de către un prinț renegat de proprii lui părinți și de către o metresă cinică și opacă la orice considerent de etică și de istorie.

Memorialistul ne arată cum Iuliu Maniu a refuzat să patroneze un guvern care să ateste suirea pe tron a unui imoral, cum frontul rezistenței împotriva unui monarh mincinos, care punea apetiturile lui sexuale deasupra intereselor naționale, a fost rupt prin cedarea succesivă a lui N. Iorga, I.G. Duca și mai apoi de însuși "fratele" Al. Vaida-Voevod. Toți așa zișii "bărbați politici" interbelici au cedat în fața "Duduii". Singura excepție: Iuliu Maniu. Toți au pretins că "viața personală" a lui Vodă nu-i interesează și nu interesează, singurul care i-a spus-o direct, încă din 1932, că duce țara spre catastrofă, a fost Iuliu Maniu.

Paginile redate de memorialist, cu privire la această memorabilă și istorică întrevedere Carol-Maniu, pot fi transpuse într'o tragedie shakespeariană, așa cum, din nefericire, viitorul apropiat avea s'o confirme în cumplitul an 1940.

Regele care a inventat "cultul personalității", regele care așa cum l-a prins Petre Dumitriu în "Cronica de familie" era un cinic odios, primea prosternările savanților și ale guțiștilor sau handicapaților care au îmbrăcat uniforma F.R.N. și și-au pus chipiul, centura și diagonala, defilând pe Calea Victoriei sau fotografiindu-se în tribună, cu barba peste centură. A fost momentul cel mai de jos al degradării civice morale și politice atins sub dictatura regală. Singurul care a spus "Nu" a fost Iuliu Maniu și cel care a stat într'o rezervă decentă, Grigore Iunian. Perechea aceasta de oameni reprezintă simbolul democrației românești.

GRIGORE GAFENCU

Insuși memorialistul cedează până la urmă glasului de sirenă al camarilei din Aleea Alexandru și intră în guvernul F.R.N. și mai apoi ca ambasador la Moscova, deși scrisese aceste inatacabile rânduri: "In iatacul "Duduii" și în biroul lui Puiu (e vorba de Puiu Dumitrescu, secretarul particular al lui Carol al II-lea) se petreceau drame sfâșietoare. Stăpânii țării (Carol și Duduia n.n.) mângâiau durerea unora, încurajau speranțele altora...Interese de afaceri, temeri jidovești, planuri machiavelice de politică văzută numai și numai prin prismă personală, iată factorii care hotărau destinele țării. Vaida a fost prins în vârtejul acestor ape tulburi, prin surprindere, descoperind prea târziu firea adevărată a celor pe care i-a slujit și în care s'a încrezut". (Pag. 309)

Sau: "Si iată că, din nou, pentru a doua oară - căderea din anul trecut era aproape uitată - regele i se înfățișează într'o atitudine neașteptată: închis, crud, încăpățânat și fals." E vorba de concedierea guvernului Vaida în 1933 constituit după guvernul Iorga-Argetoianu, demis de același rege "închis, crud, încăpățânat și fals" după caracterizarea foarte obiectivă a însuși memorialistului, făcută la pag.310. Si consemnările judicioase ale memorialistului, recent publicate de "Humanitas" continuă: "S'a zis (n.n. ca motiv al demiterii guvernului Vaida) că ar fi sprijinit cu îndemnuri și bani Garda de Fier. E inexact. Vaida a și controlat îndeaproape Garda de Fier. Nu a intervenit cu brutalitate, fiindcă avea convingerea că o mișcare tinerească și naționalistă, oricare ar fi felul ei de manifestare, nu poate fi îndreptată și potolită prin brutalitate. A știut însă să o ție în frâu. Si e mai mult ca sigur că din frâu el n'ar fi scăpat-o niciodată. S'au alarmat însă de primejdia naționalistă unele cercuri străine și unele cercuri jidovești" (pagina 311).

E foarte probabil că autorul, dacă ar fi știut că va fi publicat postum, n'ar fi folosit asemenea expresii crude care oricum sunt jignitoare, atunci ca și acum. Si continuă: "Francezii s'au temut ca gardiștii, frați buni cu hitleriștii și fasciștii să nu înstrăineze Franței simpatiile române. Teamă neîndreptățită, fiindcă o mișcare naționalistă, oricât de înrudită ar fi, prin metodele ei cu mișcări similare din Germania și din Italia, nu urmărește și nu poate urmări, la sfârșit, decât interesele naționale ale țării în care dăinuiește. Gardismul ori e o mișcare subversivă, subvenționată de Nemți și urmărind țeluri nemțești - dar atunci nu poate răscoli masele românești și rămâne o mișcare de suprafață, puțin primejdioasă și de care nimeni nu se poate teme - ori e o mișcare curat națională și atunci, pe măsură ce se adâncește, pierde orice legătură cu mișcări asemănătoare străine și își întărește caracterul național de sine stătător" (pagina 312).

Să menționăm că aceste raționamente și consemnări aparțin unui național-țărănist din aripa de stânga a partidului alături de Mihai Ralea (ce avea finalmente să devină colaboraționist notoriu cu comuniștii, după 1945).

Mai departe, memorialistul, care după cum s'a văzut mai sus, era departe de a simpatiza pe "gardiști" ba dimpotrivă, până la urmă a intrat și el în iatacul Duduii și a colaborat activ cu cei doi asasini de marcă, Carol al II-lea și Armand Călinescu, notează:

"D-l Duca a avut, din ziua întâi ponosul de a fi un guvern adus de străini. O altă intervenție îi fu și mai fatală, intervenția evreiască - căreia opinia publică, pe drept ori pe nedrept, îi atribuie, drept cea mai înaltă formă de expresie, glasul "regelui Wieder și al reginei "Duduia" - fu o zestre care apăsa, ca o piatră de mormânt, pe spinarea noilor miniștri."

Trebue să reamintim, în special cititorului tânăr, că după ce l-a compromis pe N.Iorga și pe Al. Vaida-Voevod prin guvernări avortate, Carol al II-lea l-a momit pe I.G.Duca, unul din cei mai capabili și distinși liberali, și l-a făcut să încalce disciplina de partid, trecând peste cuvântul președintelui Vintilă Brătianu, care respingea orice colaborare cu regele derbedeu, și să formeze un guvern constituit din galeria panopticului politic al vremii, din care avea să se selecteze mai târziu cel mai slugarnic dintre ei: Gh. Tătărescu. Acela care 12 ani mai târziu avea să se pună direct în slujba inamicului, intrând ca ministru de externe în cabinetul "doctorului" Petru Groza, spărgând în continuare unitatea rezistenței naționale în fața asaltului forțelor antiromânești.

Mai departe, la pag.313, Gr. Gafencu scrie: "Astfel a venit la putere Jean Duca, cerut de Paul Boncour (n.n. primul ministru de atunci al Franței), dorit de presa "democratică" (n.n. ghilimelele aparțin autorului), impus de camarila evreiască... A reprimat Garda de Fier. Apoi în ajunul alegerilor a dizolvat-o. Cu acest prilej au fost împușcați mai mulți studenți, arestați și bătuți toți militanții gardiști".

"Ce rol a jucat în aceste zile Titulescu"? se întreabă memorialistul, la pag.312, și dă toate detaliile imixtiunii străine în acest tragic act în care megalomania și prodigalitatea "marelui European" erau de notorietate, bugetul sărăcit al Statului, suportând cu greu fantasticele cheltuieli ale "răsfățatului" D-lui Blumenfeld-Scrutator dela "Adevărul", care cumpăra orice și plătea oricât, când era vorba de trena sa și de banul public. Nici o milă față de sărăcia endemică a oltenilor săi.

Rezultă cu claritate, așa după cum am subliniat încă dela începutul acestui text că deceniul 1930 - 1940 și "restaurația" sunt la rădăcina tuturor dezastrelor românești care au urmat și au distrus opera făcută cu atâta osârdie în secole de luptă și de rezistență la Est ca și la Vest de străluminați înaintași.

Poate nici invazia germană și nici cea sovietică n'ar fi avut loc dacă se urma fidel și previzionar vocea "instinctului național" la care se referea, în alt context istoric, Take Ionescu.

Legionarii au mizat pe "cartea germană" ca factor potențator și coagulant al unității europene dela Atlantic la Urali. Au pierdut în 1945 dar au câștigat în 1989. In istorie aproximațiile de jumătate de veac sunt scuzabile, mai ales când te lupți cu opacitatea tuturor și când ai ca adversar Marea Putere dela Răsărit și o anume internațională.

Impotriva lor s'a folosit dela început prigoana polițienească, defăimarea, răstălmăcirea, care durează și azi.

Se confundă oamenii cu principiile, idealurile cu erorile, care sunt totdeauna inevitabile și individuale, neincidente la esență. Mai ales când această esență este profund transparentă. Transparență care îngăduie orice dialog, cu oricine, setea de perfectibilitate fiind constantă și unanimă.

Memorialul Gafencu este un document excepțional prin sinceritatea lui, prin darul remarcabil de a prinde situații și oameni și a le transmite posterității cu aura lor, cu blamul lor, cu erorile și decăderea lor.

Carol al II-lea a rupt Partidul Liberal în două, Partidul Național-Țărănesc în trei (Vaida-Voevod și Grigore Iunian), anihilând aceste două mari forțe politice, l-a umilit pe Mareșalul Averescu, l-a expus ridicolului pe Nicolae Iorga (care a și scris după căderea dela putere "Eu nu sunt eu", o broșură de dezvinovățire insinuantă), a înzestrat armata cu fireturi și dolmane, a instaurat o dictatură de o teroare inimaginabilă (vezi cazul Vasile Cristescu, profesor universitar împușcat de poliție în plină zi, în propriul domiciliu), a dus o politică externă de o duplicitate criminală și a fugit cu un tren întreg de bogății furate plus enormele sume și valori depuse, prudent, anterior, de care a beneficiat D-na Lupescu și mai apoi amantul acesteia Urdăreanu (în epocă numit Murdăreanu).

Felicităm editura "Humanitas" pentru aceste restituiri atât de folositoare prezentului metastazat.

CITIND DIN PĂRINTELE NICOLAE

Vintilă HORIA

Ciudată împerechere de imagini: citindu-l pe N. Steinhardt mi s'a dus gândul adesea la viața dublă a lui Marcel Proust. Asemănători într'un fel, neasemănători în esență, tinerețea le este obsedată de ambiția socială de a frecventa lumea bună, "le petit Proust" învăluit până la sfârșitul vieții într'un fel de aureolă țesută de contese și ducese, iar marele Nicolae Steinhardt, spiritualizat de rasa călugărească pe care o aruncase până la urmă peste chinul lui trupesc și peste fericirea lui sufletească, învăluit în altă aureolă, în acel Nord încețoșat al unui Maramureș de legendă și transfigurare. Mi-am dat seama adesea, în timpul lecturii "Jurnalului Fericirii", că Steinhardt era omul altei vremi și că, deci, scrierea lui se afla așezată de destinul însuși al scriitorului pe o linie de plutire în viitor, în timp ce vasta operă a lui Proust se ținea în actualitate numai în măsura în care oglindea trupul decadent al unui fragment de trecut în care ne putem simți mai mult sau mai puțin angajați.

Latura socială din Proust și veșnica frământare a autorului întru aflarea unei recunoașteri de salon, poate fi tradusă la Steinhardt în limbaj trecător, în paranteză diriguitoare. Proust nu iese, până la urmă, nici din agnosticism, nici din vițiul care-i destramă ultimele șanse de cunoaștere, în timp ce pasionatul călugăr descins în românism cu ajutorul credinței, devine, zi de zi, noapte de noapte, un martor prețios și aproape sângerând al perioadei celei mai cumplite din istoria României.

Paralelismul din viața celor doi, înscris în social, se transformă până la urmă în antagonism ontologic. Aș vrea să fiu bine înțeles. Paginile celui care l-a căutat pe Christos încă din copilărie reprezintă un itinerar în suferință și în speranță, trasat în mijlocul unei "selva oscura" de cea mai înfiorătoare pătimire trupească, pe care puțini au știut-o atinge. Convertirea lui Nicolae Steinhardt la creștinism, pe care o descrie ca pe un acompaniament de-a lungul întregii sale vieți, este mărturia, în același timp, a unei conversiuni la românism.

Astfel, din paginile acestui jurnal, dăm încă odată peste ceea ce am putea numi coincidența între țară și religie, mai adânc statornicită pe meleagurile noastre decât pe altele, ceea ce ar duce până la urmă la o cheie istorică destul de clarificatoare. Atât Piteștii, cât și Canalul, atât uciderea în fundul întunericului cât și umilința la care a fost supus poporul român timp de aproape o jumătate de veac, transformându-ne în neamul martir prin excelență, află prin părintele Nicolae o ciudată explicație și o definitivă justificare. Suferă cine știe a da mărturie, dă mărturie cine știe să sufere, un om sau un neam. Injosirile la care am fost siliți a ne pleca și pe care, încă, le trăim în carnea sufletului chiar și după 1989, nu sunt întâmplătoare, ci fac parte din drumul nostru de punere la încercare, din care nu ne vor scoate nici afaceriștii occidentali din piața comună, așa cum nu ne-au scos din pătimire, nici cei din piața comunistă.

Cred că "Jurnalul fericirii" poate fi pus, astfel, la temelia unei renașteri. Este nu numai o carte splendidă, poate că cel mai bun jurnal din literatura română, dar și un loc în timp de pe care ne putem face vânt către mai departe, cuprinși dintr'odată de lămurirea în cunoaștere și în iertare. Pentrucă, așa cum scrie părintele Nicolae, "creștinismul e transmutație, nu a elementelor chimice, a omului. Metanoia. Aceasta e minunea cea mare a lui Christos Dumnezeu: nu înmulțirea vinului, peștilor, pâinii, nu tămăduirea orbilor din naștere... ci transformarea făpturii."

Si, răspunzând într'un fel strâmbei aprecieri a lui Nietzsche, această transformare este posibilă numai pentrucă creștinismul, departe de a fi o religie de scalvi, ne permite a afirma că "situația de creștin e tot una cu statutul de aristocrat. De ce? Pentrucă își are temeiul în cele mai "senioriale" însușiri: libertatea și încrederea (credința)."

Tot astfel: cine s'ar fi putut gândi la începutul secolului că vom avea alte mâțe de biciuit decât cele pe care le vedeau dinaintea lor preafericiții optimiști dela 1900? Si anume "progresul, răspândirea democrației liberale, știința binefăcătoare." Așa cum bine scrie Steinhardt: "Avem noi alte griji." Si ce griji, Dumnezeule! Vreau să spun că dulcele perspective care se iveau dinaintea progresiștilor dela începutul secolului n'au ieșit la lumină, ci s'au pierdut în întunericul Primului Război Mondial și în cumplita țâșnire din adâncuri a comunismului, din adâncurile subconștientului celui mai sălbatic și barbar.

Pentru a duce, pe același drum bine chibzuit și ales, către gulaguri, leninisme, stalinisme, ceaușisme, măceluri, Hiroshime și castrisme fără sfârșit. Cineva a colaborat din plin cu această înverșunare împotriva esenței omenești și "deși monștrii nu au o viață lungă", prezența lor în veac ne-a fost fatală. Iar cine n'a rămas creștin în timpul vifornițel a fost scos din omenie, asta e cu siguranță concluzia maximă a cărții lui Steinhardt, dar și a oricărui posibil comentator al Golgotei românești dintre 1945 și 1989 dacă această dată reprezintă cu adevărat un sfârșit și un nou început, lucru de care mă îndoiesc cu tot mai mare convingere.

Aflat la închisoare, în 1966, Al. Pal. îi spune lui Steinhardt, tovarăș de celulă: "Tu toate le vezi teologic. Te-ai făcut teolog." La care convertitul răspunde cu această imensă înțelepciune, care-l pune alături de revelatorii de esență cei mai luminați: "Desigur. Condiția umană e o condiție teologală. Asta e marea trăsătură specifică a omului: nici râsul, nici lacrimile, nici minciuna, nici gândirea pe categorii generale (Julian Huxley)... Insușirea specifică omului e gândirea teologală." Afirmație pe care ar iscăli-o dela Plato încoace mulți aflători de adevăr, trecuți prin exiluri și închisori. Aici reapare deosebirea dintre călugărul român și Proust.

Scriitorul e cineva care e demn să te ajute nu când ai chef de lectură, ci când lectura te poate ajuta să stai, mai departe, drept în viață și chiar să supraviețuiești. Proust a fost totuși amabil față de credință și, pe această cale de bună educație, s'a putut salva în timp. Sartre a fost distrugător, sau a încercat să fie, și din el n'a mai rămas nimic. Marxismul lui, din care-și construise un umanism dreptcredincios, situat pe linia umanismului din totdeauna, care e dincolo de creștinism încă din secolul al XV-lea (e de ajuns să recitim pe Burckhardt) nu l-a ajutat să rămână în viață ca scriitor. Dimpotrivă, l-a distrus chiar înainte ca marxismul să cadă dela toate puterile. Omul nu s'a sprijinit numai pe om ca să facă ceva în istorie.

Sunt sigur că destinul părintelui Nicolae e plin de învățăminte pentru noi și pentru felul în care vom putea, odată și odată, să ieșim din purgatoriu după ce am ars în infern mai bine de patruzeci de ani, încărcați de durere cât în patru veacuri. "Totul pentru noi, scrie Steinhardt, este cum să evadăm din infernul dialecticii." Am evadat din el, i-am putea răspunde, problema pentru noi este cum să ieșim din faza actuală, postdialectică, în care însăși evadarea din infern ne-a situat.

Nu ne rămâne decât o singură cale salvatoare, aceea pe care au știut să o ia înaintașii noștri. Nu mă interesează numele politic al acestei căi, căci din politic nu cazi decât tot în politic, iar soluția e întotdeauna provizorie și suspectă. Salvarea nu e de căutat în formule, ideologii sau programe care nu implică decât o salvare parțială, neîndestulătoare, pentrucă e dialectică. O întoarcere în infern, dela cercul al șaptelea la al doilea sau la primul, ca în romanul lui Soljenițîn. Dela dialectica marxistă la cea capitalistă. "Când se produce un conflict între porunca divină (sau dreptul natural) și porunca omenească (legea pozitivă) nu încape îndoială pentru creștin."

Contrariul păcatului, gândea Kierkegaard, este libertatea. Am stat fără voia noastră în păcat, cu voia noastră continuăm în el, legați de prejudecăți pozitive (era mai bine pe vremea lui Ceaușescu, cred unii), încremeniți în infernul dialectic (economia de piață e mai bună decât econmia dirijată, cred alții), însă problema pentru noi nu e economică și nici măcar politică. Am fost separați de propria noastră istorie, de tradiția românească, de voievozi și de poeți, de încrederea în noi înșine, de peisaj și de frumos, am fost rupți dela sânul ființei românești de o hoardă care ne-a invadat și ne-a schimonosit firea. Nu vom putea reveni la noi înșine făcând calea întoarsă, ci spărgând zidul care ne separă de rostul cel mai profund al românismului, vreau să spun credința.

Dacă nu redevenim creștini, trecând peste cadavrul dialectic, niciodată nu vom putea redeveni liberi. Iar bunăstarea, pe care atât de tragic o invocăm, nu începe cu stomacul și nici cu punga, ci cu sufletul. Mai mult decât de mămăligă și de bani, comuniștii ne-au despărțit de suflet. Asta e crima cea mai mare pe care ei au comis-o împotriva popoarelor, dela 1917 încoace. Materialismul dialectic ne-a dus pe toți în infern, nu prin altă dialectică îl vom putea scoate pentru totdeauna din memoria sângelui.

Dela proletarismul marxist-leninist, care a fost o barbară întunecare, e nevoie să sărim în aristocrație, așa cum ne cere părintele Nicolae. Pentrucă, mai ales, românismul nu are nici un sens dincolo de creștinism. In van vom încerca a redeveni liberi dacă nu vom ști să spargem zidul către orizontul creștin dela care am fost îndepărtați. Simbolul acestei separări a fost gulagul și zidul dela Berlin. Omul a fost încapsulat și despărțit, atât de cei care înaintau în libertate către ceva mai bun și mai progresiv situat în civilizație, cât și de ai lui, așa cum s'a întâmplat la Pitești. In această clipă, scăpați de primejdia vizibilă, pentrucă atât zidul dela Berlin cât și închisorile au dispărut, suntem puși din nou în situația de a alege răul, suntem obligați într'un fel a-l alege, oricare i-ar fi numele lui politic.

Nu aceasta e problema, repet. E vorba de o alegere sufletească pe care, dacă nu vom ști să o facem cum trebue, în acest al unsprezecelea ceas, vom intra într'al doisprezecelea, orfani de noi înșine. Acesta e mesajul ultim al părintelui Nicolae. Noi nu putem fi Români în afară de creștinism, mai ales acum, când ni se cere a reintra în omenie, dacă, așa cum sper, acesta e numele Europei.

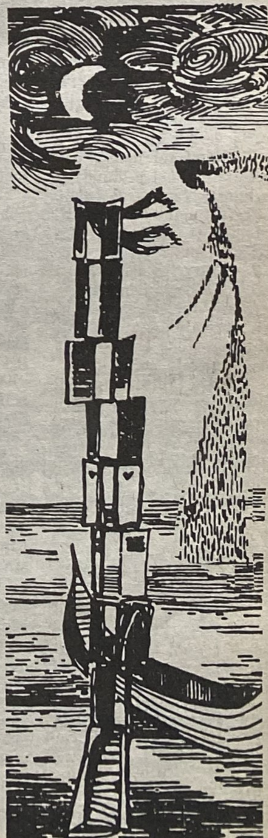
La un an dela moartea lui Ştefan Munteanu

Grafician, scenograf și realizator de filme artistice animate, scriitorul Stefan Munteanu , născut la 4 Noembrie 1926, la Caracal, județul Olt și-a petrecut ultimii ani din viață în Oakland, San Francisco. In 1946 a absolvit Colegiul Nicolae Filipescu, unde a publicat revista șapirografiată "Pelerinul". In perioada 1950-62 sscoate revista de literatură "Terra" în care își publică lucrările neacceptate de redacții și deituri oficiale. Mai târziu a publicat desene, schițe și ilustrații la revistele Luceafărul, Gazeta Literară, Film, Tribuna și România Literară. In exil, Stefan Munteanu a editat revista Micron, foaie de literatură și artă. A participat la expoziții în țară și în exil, a realizat filme atât în România cât și în America. In Decembrie 1990, după o boală nemiloasă, s'a stins din viață, lăsând în urmă-i un bogat tezaur artistic, răspândit în lumea întreagă.

LEGĂMÂNT

Pentru cei schingiuiți și uciși
în numele tatălui roșu,
pentru cei doborîți și îngropați de vii,
pentru toți cei naivi și cinstiți,
neobișnuiți cu uniforma de vulpe,
pentru toate victimele acestei idei
umanitare(?)
aprindem
câte o lumânare în pupile,
și ne rugăm Tie,
mângâie-le zdreanța de abur
ce a rămas din ei
Tu, Doamne,
întoarce-Ti fața dela noi
și fă cum știi mai târziu
când va fi vremea de Judecată,
pentru dreptatea măruntă
ce trebue s'o facem,
pe acest bulgăre de humă, ce tinde să capete
o eczemă roșie, generalizată.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

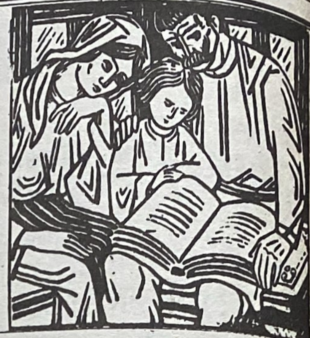
PETRE ȚUȚEA

S'A STINS DIN VIATA AZI,
3 DECEMBRIE 1991, LA BUCURESTI

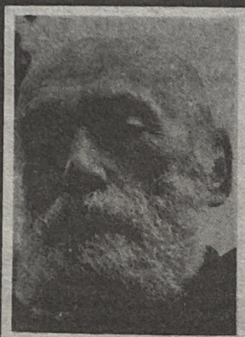

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Editura Dacia din Cluj-Napoca, a publicat anul acesta opera postumă a lui N. Steinhardt, "Jurnalul Fericirii", sub îngrijirea domnului Virgil Ciomoș.

Cartea începe cu Testamentul politic al autorului, în care N. Steinhardt se referă la trei soluții, strict lumești, ce pot fi folosite, certe și fără greș, pentru a ieși dintr'un univers concentraționar, pe care însă autorul le-a ocolit în opțiunea sa pentru o altă soluție, cea mistică, a credinței. Această ultimă soluție, mistică, este însă "consecința harului prin esență selectiv" cum ne informează autorul și nu va vorbi despre ea.

Testamentul politic este rezultatul unei profunde și originale căutări de soluții la care a ajuns Părintele N. Steinhardt, frământat ca cei mai mulți dintre cei ce au căzut în ucigătoarea sclavie a comunismului, de evadare din starea impusă și brutalitatea ei, de respingere, de ignorare sau de încăierare cu ea.

Soluția întâia: a lui Soljenițîn "constă, pentru oricine pășește peste pragul Securității sau al altui organ analog de anchetă, în a-și spune cu hotărîre: în clipa aceasta chiar mor. Dacă așa gândește, nesovăitor, insul e salvat. Nu i se mai poate face nimic. Se cere însă, firește, ca hotărîrea să fie fermă, definitivă".

Soluția a doua: a lui Alexandru Zinoviev este aceea a unui tânăr prezentat sub porecla alegorică Zurbagiul. "Soluția stă în totala neadaptare în sistem. Nu are domiciliu stabil, nu are acte în regulă, nu e în câmpul muncii; e un vagabond, e un parazit, e un coate goale și o haimana... Un asemenea om, aflat la marginea societății e și el imun: nici asupra lui nu au de unde exercita presiuni, nu au ce-i lua, nu au ce-i oferi...E liber, liber, liber".

Soluția a treia: a lui Winston Churchill și Vladimir Bukovski. Ea se rezumă:' "În prezența tiraniei, asupririi, nenorocirilor, urgiilor, năpastelor, primejdiilor, nu numai că nu te dai bătut, ci dimpotrivă scoți din ele pofta nebună de a lupta...Soluția aceasta presupune o tărie de caracter excepțională, o concepție militară a vieții, o formidabilă îndârjire morală a trupului, o voință de oțel înnobilat și o sănătate spirituală adamantină. Să-ți placă bătălia mai mult decât succesul".

Concluzie: "Tustrele soluții sunt certe și fără greș... Soljenițîn, Zinoviev, Churchill, Bukovski. Moartea consimțită; nepăsarea și obrăznicia; vitejia turbată... Altă cale de a înfrunta cercul de fier - care-i în bună parte și de cretă - e foarte îndoielnic să găsiți".

Acesta este Testamentul politic al Părintelui Nicolae Steinhardt dela începutul Jurnalului Fericirii.

Arestat la 4 Ianuarie 1960, pentrucă nu a vrut să apară ca martor acuzator în procesul intentat unui grup de intelectuali români în frunte cu Constantin Noica, N. Steinhardt este inclupat în proces și condamnat. Intâmplare predestinată pentru a-i deschide calea spre fericire. "Trăisem ca un dobitoc, ca o vită, ca un orb" avea să scrie mai târziu. "La închisoare, înspre amurg, am aflat ce-i aia bunătate, bună cuviință, eroism, demnitate."

Ajuns la închisoarea Jilava, întâlnește pe călugărul ortodox Mina și în aceeași celulă se mai aflau și preoții uniți Părintele Nicolae din Alba Iulia și Părintele Iuliu.

N. Steinhardt, Evreu născut în România, nu și-a renegat niciodată originea dar nici n'a urmat exclusivismul coreligionarilor săi. Frământat de întrebări, inelectual pur, și-a pus aceleași probleme ca mulți alți intelectuali evrei din România, care au iubit țara și au căutat să se integreze în comunitatea românească, cum să facă acest pas. Om de acțiune, nu a stat mult pe gânduri și în închisoare i-a spus călugărului Mina că este Evreu și vrea să se boteze și așa a început catehizarea care a mers repede, sfârșind a fi botezat în închisoare, în rit creștin ortodox, asistat și de cei doi preoți uniți.

Este deosebit de interesant să urmărim mărturisirea lui N. Steinhardt în legătură cu botezarea sa: "Cine a fost creștinat de mic copil nu are de unde să știe și nu poate bănui ce înseamnă botezul. Asupra mea se zoresc clipă de clipă tot mai dese asalturi ale fericirii. S'ar zice că de fiecare dată asediatorii urcă mai sus și lovesc mai cu poftă, cu precizie. Va să zică este adevărat: este adevărat că botezul este o sfântă taină, că există sfinte taine. Altminteri fericirea aceasta care mă împresoară, mă cuprinde, mă îmbracă, mă învinge, n'ar putea fi atât de neînchipuit de minunată și deplină. Liniște. Si o absolută nepăsare. Față de toate. Si o dulceață. In gură, în vine, în mușchi...Un simțământ de siguranță absolută".

Puternica Fericire dată de Mântuitor celor ce primeau taina botezului. Din această mărturisire poate vom pricepe mai mult, seninătatea cu care primii creștini mergeau în fața morții, mărturisindu-l pe Hristos. Si această minune într'o închisoare comunistă dintr'un stat care propaga pe toate căile, ateismul.

Evreul Iosif Hechter (Mihail Sebastian) a murit suferind, repudiat de Evrei și neasimilat de Români pentrucă nu a avut tăria să iasă din suferință după îndemnul pe care i l-a dat Prof. Nae Ionescu: "Iuda suferă. De ce? Pentrucă Iuda trăiește în mijlocul unor popoare pe care nu poate să nu le dușmănească chiar de ar voi altfel; pentrucă din momentul în care a refuzat să recunoască pe Hristos-Mesia, ancorându-se și mai departe pe drept sau pe nedrept - în calitatea lui de popor ales, el e dator față de el însuși să-și împlinească funcțiunea care îi revine, aceea de dizolvant al valorilor creștine.

Iuda suferă pentrucă l-a văzut pe Hristos, l-a cunoscut și nu a crezut. Si asta încă nu ar fi prea grav. Dar au crezut alții - noi. Iuda suferă pentrucă e Iuda... Mesia a venit, Iosif Hechter și tu nu l-ai cunoscut...pentrucă orgoliul ți-a pus solzi pe ochi".

Nae Ionescu merge și mai departe și spune că cine nu are sânge românesc poate fi "bun Român" dar cu nici un preț și orice s'ar petrece nu poate fi "Român".

N. Steinhardt cunoștea foarte bine aceste probleme și nu le-a ignorat. Spre deosebire de Mihail Sebastian, nu s'a oprit în loc împietrit de fatalitate. Ci a căutat calea spre lumină.

Primul lucru lăsat cu limbă de moarte -cum ne declară în postfață Virgil Comoș- este următorul: "Să le spui tuturor că am crezut în Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, din toată inima mea. Hristos e o mare putere, frate Virgile, o mare bucurie și o fericire și mai mare. Singurul lucru pe care îl dorește cu noi este acela de a ne face fericiți. A fost o clipă când s'a îndurat și de mine - nemernicul- și m'a răpit să-mi spună că mă iertase. Era la Brașov. Nici nu știu cât a durat".

Este prima eliberare de suferința de care vorbea Nae Ionescu și o minune ce ne amintește de aceea din Drumul Damascului.

La a doua problemă a românismului ridicată de Nae Ionescu, răspunsul ni-l dă chiar N. Steinhardt. In deplină concordanță cu tema ridicată de Prof. Nae Ionescu, aceea că cine nu are sânge românesc nu poate fi Român, N. Steinhardt scrie: "Așa și este, dacă nu-i decât pe măsura putințelor omenești. Dar ce nu e cu putință la oameni e cu putință la Dumnezeu. Pe cale omenescă, după fire, nu poți trece dela însușirea de "bun Român" la starea de "Român". Dar prin botezul sângelui, ca vărul meu Teodor la Mărășești, dar pe cale de transfigurare?... Cine crede că vinul se poate preschimba în sânge, nu-i vine greu a recunoaște că duhul poate săvârși mutații semiotice cu sângele. Biologic, etnic, da. Mistic, problemele se pun însă cu totul altfel și ceea ce nu e cu putință pe un plan, devine cu totul posibil, degrabă pe altul... am iubit poporul român și am ajuns să-i îndrăgesc până și defectele."

Câtă dragoste de Hristos, câtă credință și câtă putere de dăruire a avut N. Steinhardt pentru a intra în închisoare ca Evreu și să se elibereze botezat, creștin ortodox, iar după claustrarea din celulă să aleagă chilia călugărească?

Un biograf al său se întreba uimit de candoarea lui N. Steinhardt, "să fii Ovrei și să ai prieteni legionari" fără a înțelege că acesta este un fapt natural. Legionarii nu au fost rasiști. Mihail Sebastian scria la ziarul "Cuvântul" al Profesorului Nae Ionescu, acuzat și astăzi ca ideolog al legionarismului, și era prieten cu toți legionarii din redacție. Evreul comunist și agent al Moscovei Belu Zilber era bun prieten cu Comandantul legionar Mihail Polihroniade, adversari neînduplecați de idei, dar oameni cinstiți și nu rasiști cu vederi înguste. Rabinul Dr. David Safran s'a dus la Casa Verde și a stat de vorbă cu Corneliu Codreanu, susținându-și cu toată tăria teza iudaică și s'a despărțit de Codreanu strângându-și mâinile, fiecare apărându-și adevărul lui.

N. Steinhardt era însă din altă plămadă. La el biruia dragostea pe care o radia în jur și pe care o primea dela cei care ca și el erau călăuziți de credință și de dragoste. Iată ce scrie el la pag. 132: "Mult, mult, mult mai buni au fost tinerii prin închisori decât bătrânii. Pentrucă mai ușor renunți la viață când ai timp îndelungat de trăit? Pentrucă la tinerețe patimile sunt mai aprinse dar și vigoarea spirituală mai neîntinată? Pentrucă erau mai puțin obsedați cu acreli și răbufniri, mai puțin încărcați de anexele trecerii timpului: sluțenii, eșecuri, dezamăgiri, confirmând astfel teoria lui Robert Brasilach, după care bine e să mori înainte de a te fi pângărit mersul înnoroiat al anilor? Nu știu. Au fost mai buni."

N'a fost cameră în care tinerii - și mai ales legionarii - să nu-mi vină în ajutor și și să nu-mi dea "cafeaua" de dimineață și feliuța bisăptămânală de pâine - odoare fără preț pentru un bolnav de intestine - în schimbul ciorbei de murături putrede, al fasolei negătite, al cartofilor fierți cu coaje și pământ cu tot ori al verzei crude la care și lighioanele s'ar uita cu silă - singurele alimente ce le puteam oferi.

Până ce-au trecut mai bine de trei ani - n' am învățat să mănânc arpacaș, ei m'au ținut în viață. Și fără a face caz.

Cu totul din întâmplare, Dinu P(illat), dela părintele Todea, (actualului cardinal n.n.) știe cum a murit socrul lui, social-democratul Gh. Ene Filipescu.

La Târgu Ocna, spital t.b.c. al deținuților politici până în 1956 (căci după acea dată n'au mai existat spitale pentru deținuții politici), Filipescu își proclamase convingerile socialiste și atee într'o cameră cu tineret legionar. E drept că-i apostrofase și pe gardieni, "copiii care își batjocoresc părinții."

I-a fost din ce în ce mai rău - boala evolua repede - și a pătimit (răsuflarea devenise chinuitoare) până la moarte.

Intr'atâta s'au purtat tinerii legionari de frumos, de atent, de plin de abnegație și drag cu el și atât adânc respect i-au vădit celui mai vârstnic dintre ei încât până la urmă i-au înmuiat inima.

Inainte de a-și da sufletul - cu greu, fiindcă orice respirație ajunsese un spasm, Filipescu l-a îmbrățișat pe cel care îndeosebi i se devotase, apoi pe toți ceilalți, s'a putut spovedi părintelui Todea și s'a stins împărtășit. După câteva săptămâni a încetat din viață și băiatul care l-a îngrijit filial. (dela Ioan Ianolide aflu că a fost însuși Valeriu Gafencu, unul din "sfinții închisorilor". Nota aut.)"

Aceste adevăruri despre deținuții politici români, în special legionarii, sunt scrise de Evreul creștinat Steinhardt. Câtă deosebire între el și insinuările perfide aduse de lepădatul "Român" Dorin Tudoran și acoliții săi comuniști sfintei suferințe a deținuților politici. Pentru acest gen de indivizi, Steinhardt a lăsat cu limbă de moarte: "ori de cât ori veți auzi în viața voastră. de comunism să fugiți ca de diavol".

"Jurnalul Fericirii" se desfășoară pe o întindere de peste 400 de pagini, cuprinzând panoramic o întreagă epocă, fără a ține seamă de desfășurarea cronologică, descrierile alternând după importanța dată de autor, între analize filosofice, sociale, politice și întâmplări cotidiene cu profunde studii psihologice în special din viața din închisori.

Diversitatea temelor discutate de deținuți - caleidoscop specific al vieții din închisoare este prinsă de autor în capitolele BUGHI MAMBO RAG, care apar periodic, asemenea unui leit-motiv care domină timpul în celule.

Profund cunoscător al Cărților Sfinte, N. Steinhardt care a ales între Lege și Iubire, creștinismul, este îndurerat când constată că începuturile rasismului le găsim la poporul evreu. "Dintre Cărțile Vechiului Testament, cea mai opusă Noului este înfiorătoarea cronică a lui Ezdra, moment desăvârșit al Exclusivismului și rasismului". (Pag. 126).

In legătură cu lupta contra comunismului el vedea numai războiul în Cuvânt. "Soluția noastră, adăuga el, e aceea a lui Calciu-Dumitreasa".

Zahu PANĂ

Poesis

Andrei CIURUNGA

DUMNEZEU

La pătucul tău, sub luna moale,
a venit azi-noapte Dumnezeu.
L-au văzut şi vişinii şi eu,
iar Lăbuş i s'a lipit de poale.

Inflorind într'un surâs anume
lângă patul tău de borangic,
s'a plecat asupra-ţi, mai bunic
decât toţi bunicii de pe lume.

N'au simţit urechile-ţi vrăjite
pasul paşnic, la venit şi dus,
când caleaşca unui nor de sus
coborî să-l ia pe nesimţite.

Si-a'nţeles din toate cele tata
că şi Domnul însuşi, pe pământ,
cât e El de mare şi de sfânt,
s'a temut să nu-i deştepte fata.

RUGĂCIUNE

In genunchi, fetiţa tatii,
roagă-mi-te roagă lin
la icoana cu senin
în privirea Preacuratei.

Cadă proaspete smerenii
peste lemnul vechi de nuc,
dulcele credinţei suc
verse'n suflet mirodenii.

Crapă lin tăticul uşa:
candela'n ungher e stea,
Sfânta tremură'n vopsea,
doarme'n scutece păpuşa....

ASTRONOMIE

Dumnezeu în seara asta
porunci din sfânt în sfânt,
să-i culeagă toată coasta
cerului, dinspre pământ.
Sapte stele călătoare
întocmiră Carul Mare
să transporte, tras de Taur,
merele domneşti de aur.
Cărăuşi pe Căi de Lapte,
patru îngeri şi-un pitic
grămădiră'n Carul Mic
nuci de-argint şi boabe coapte.
Iar la urmă, prin livadă
apăru o stea cu coadă,
ca să măture frumos
frunzele căzute jos.

Vezi, de-aceea fata noastră
plânge-acum într'un ungher,
c'a zărit dela fereastră
numai mirişte pe cer....

ÎNGER MIC

Ingerul mic din stânga Ta, Părinte,
de-o vreme'ncoace-i straşnic de cuminte.
Rostogolind ba stelele, ba luna,
Te miri şi Tu că n'a mai spart nici una
şi nu se mai întoarce dela şcoală
cu aripile pline de cerneală.
Din sfinţi, nu vezi nici unul să mai fiarbă
cu pâră'n glas că l-ar fi tras de barbă,
şi-şi bea frumos tainul său de lapte
când mulge Capricornul maica noapte.

Apoi, în umbra cerului, de frică,
adoarme'mbrăţişat cu Ursa Mică
iar Tu, de norii cum e vata,
Te bucuri, Doamne, ca pe vremuri tata.

SEMNUL SFÂNT

Sub o candelă cu totul
de cleştar şi mărgărint,
stă de vorbă cu nepotul
Dumnezeu - bunic de-argint.

Tâncul rumen îi tot spune
apăsat, câte-un cuvânt.
Stie bine-o rugăciune
şi-a'nvăţat şi semnul sfânt.

Nu prea şovăie voinicul
ci-i dă zor parc'ar citi.
Las' că-i face el Bunicul
semn din cap, dac'o greşi!

Dar de-odată, ce se'ntâmplă
c'a tăcut, plin de necaz,
cu trei degete la tâmplă
şi cu lacrimi pe obraz?

Dela frunte, mâna mică
încotro s'o ducă drept?
Parc'ar şti, dar tot i-e frică:
înspre umăr, sau spre piept?

N'are cum să-şi deie seama
întrebarea-i tare grea.
- Până când se'ntoarce mama,
zi-mi, Bunicule, mata!

ARE FATA O MĂMICĂ

Are fata o mămică
iute foc şi subţirică,
zori de zi.
Si-un tătic mai are fata
cam ursuz, cum numai tata
poate fi.

Când fetiţa e cuminte
Vine mama s'o alinte
uite-aşa.
Când e fata prea zglobie
strigă tata cu mânie
după ea.

Ba i-ar da şi-o plată bună,
dar se moaie şi se'mbună
frumuşel,
că mămica-i ca scânteia,
l-ar afla şi dup-aceia
vai de el!

TIBIŞIR

Astă noapte, în odaie,
pe un fir de borangic,
s'a lăsat un înger mic
în cămaşă de văpaie.

Scotocind cum se cuvine,
a găsit într'un sertar
cântecul adus în dar
de tăticul pentru tine.

Si cu grijă, pe-o petală
roşie de trandafir,
l-a trecut cu tibişir
ca să-l ducă'n rai, la şcoală.

Mâine seară, printre vise,
îngerii ţi-l vor cânta,
să-l auzi - de-or fi cumva
geamurile'n cer deschise.

Desene de Anca POPESCU

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

1 DECEMBRIE, 1918, ÎMPLINIREA UNEI CONȘTIINȚE MILENARE

Dumitru POPA

Intre anul 896, data așezării Ungurilor în Panonia și anul 1000, aceștia nu și-au extins dominația la răsărit de râul Tisa unde populația slavă și românească era constituită în voevodate și cnezate, multe din ele vorbind un dialect latin.

In 1054 Regele Stefan cucerește ținutul dintre Tisa, Dunăre, Mureș și Crișuri, fostul ducat a lui Glad. După toate indiciile, regele Ungariei cucerise un teritoriu cu o populație civilizată și încreștinată. Regele Stefan, fondează episcopatul catolic la Morisena pe Mureș, unde exista deja o mânăstire de rit grecesc dedicată Sf. Ioan Botezătorul.

Expansiunea Ungurilor la Răsărit de Tisa s'a ciocnit de existența voevodatelor românești a lui Gelu, Menumorut, Glad, Litovoi, Seneslau, pe teritoriul Maramureșului, Transilvaniei de Vest și Centrale precum și în Banat. Aceste forme statale au rămas în vigoare chiar și după cucerirea Transilvaniei de către căpeteniile ungurești.

Expediția ungurească în Transilvania nu s'a terminat odată cu domnia Regelui Stefan, ea a continuat ca o permanentă infiltrare a căpeteniilor militare. Pătrunderea ungurească în Transilvania este considerată ca împlinită de mulți istorici în anul 1070, odată cu victoria Regelui Ladislau asupra Cumanilor.

In ciuda masivelor mișcări de populație a triburilor migratoare în drumul lor spre Vest, numeroase cronici și documente semnalează și atestă prezența continuă a Românilor pe teritoriul de la Nord-Vest de Carpați.

Românii din Transilvania au intrat de la început în conștiința Europei ca latini, urmași ai coloniștilor romani, vorbind dialect latin, încă din secolul XII. Umaniștii italieni Poggio Braccolini și Flavio Biondo cunoșteau că Vlahii Transilvani sunt de origine latină și se mândresc cu limba lor "ca și cu o podoabă".

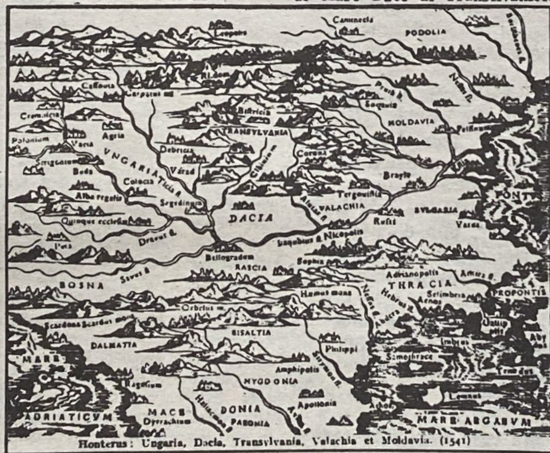
Concludentă în acest sens este scrisoarea Papei Grigore IX către Prințul Ungariei, viitorul Rege Bela IV, la 1234 indicând existența în Transilvania a Valahilor, creștini de rit ortodox. Prelatul Rogerius în cronica sa Carmen Miserabile (1241) reda ocuparea Transilvaniei de către Tătari, indicând detalii ale organizării statale și administrative a Românilor din Transilvania. Alți cronicari, ca Rudolph von Ems în Weltchronik (1250) remarcă continuitatea și prezența majoritară a Românilor în Transilvania, ceea ce va fi confirmat după 22 de ani de către un alt cronicar, Jansen Enikol, la Viena, în 1277.

La 11 Martie 1291, Adunarea Regelui Ungariei la Alba Iulia recunoaște populația românească, ca națiune, ceea ce combate teoria ungurească a infiltrării Românilor în Transilvania în secolul XIII venind din Sud. Mai mult, Edictul Regelui Andrei III (ultimul din dinastia Arpad), menționează în 1293 diferiți "nobili valahi". Numeroasele mărturii străine asupra existenței, continuității și originii latine a populației românești, persistența formelor statale organizatorice și după venirea Ungurilor în Panonia și Transilvania, atestă existența unei conștiințe românești. Desigur, conceptul de națiune, și conștiința națională era diferit de cel din secolul XIX și XX, pentru că Statul național încă nu exista nicăieri în Europa. Comunitatea de limbă și obiceiuri era însă prezentă, ceea ce a dus în secolele următoare la cristalizarea ideii și conștiinței etnice.

Secolul XIV aprinde primele lumini pe bolta întunecată a Evului Mediu și ideile încep să circule, popoarele încep să-și primească identitate după secole de învăluire. Numeroși umaniști europeni vor face referiri specifice la Românii din Transilvania.

"ales trimes de Dumnezeu pentru ocârmuirea și apărarea părților Transilvaniei". Cu același gând românesc creștin, Marele Domn dădea fonduri pentru construirea Bisericii din Feleac (Cluj), pentru Biserica Episcopală de la Vlad, ca centru al Ortodoxiei Transilvaniei, iar stăpânirea domeniilor Ciceiu și Cetatea de Baltă nu erau altceva decât brațe ale aceleiași conștiințe comune, aruncate peste crestele carpatine. O dată memorabilă în istoria cu viscole a Transilvaniei: 1526 prima bătălie cu Turcii la Mohacs, prin care Ungaria își încetează existența sa ca regat, devenind pentru 161 de ani un pașalâc turcesc, până la 1687.

După a doua bătălie de la Mohacs (1687) Turcia pierde Ungaria și totodată suzeranitatea de 161 de ani asupra Transilvaniei. In 1691 Dieta Transilvaniei conclude un tratat cu Leopold I al Austriei (Diploma Leopoldiană), și acordă împăratului austriac titlul de Mare Duce al Transilvaniei.

Honterus: Ungaria, Dacia, Transylvania, Valachia et Moldavia. (1541)

La mijlocul secolului XVI, cunoscuți umaniști subliniau în scrierile lor originea și apartenența comună a tuturor Românilor din toate provinciile ca Georg Reicherstorffer, Giovannandrea Gromo, Nicolae Olahus. Realitatea istorică a dus la crearea conștiinței latine comune a poporului român. Invățații secolelor XVI-XIX n'au făcut altceva decât să confirme acest lucru și nu invers, cum s'a crezut că totul este fabricația istoricilor. Cărțile secolelor XV și XVI, între care Palia dela Orăștie (1582) și toate tipăriturile afirmau conștiința comună a tuturor Românilor ca "neam românesc" sau "seminție românească".

La 1450, Bogdan II, Domnitorul Moldovei scria voevodului Iancu de Hunedoara exprimându-și dorința ca Moldova și Transilvania "una să fie" sub autoritatea lui Iancu, pe care-l considera drept părinte. In 1479, Brașovenii îl chemau "cu mare dor și dragoste" pe Stefan cel Mare, socotindu-l

Impăratul în schimb "recunoaște, promite și garantează" completa independență a acestui principat.

Secolul XVIII era de acum și pentru Transilvania secolul luminilor. Si lumina era dusă mai departe. Episcopii G. Adamovici, Ion Bob și Vasile Moga între 1792-1848, afirmă străinilor habsburgi și unguri idealurile naționale și sociale ale Românilor.

In Martie 1848 izbucnește revoluția ungară condusă de Kossuth Lajos, moment crucial de afirmare națională a Ungariei de sub dominația habsburgică. Kossuth impresionase întreaga Europă și America cu strigătul său de luptă pentru libertate națională în timp ce nega însăși existența altor popoare. Avram Iancu ridicase la luptă Transilvania de Vest, împotriva Ungurilor. Era o luptă în primul rând națională, de recunoaștere a ființei naționale, a limbii, a existenței majorității românești în Transilvania și nu o luptă împotriva oprimării sociale, așa cum o prezintă istoriografia marxistă. Dorința de extirpare a Românilor ca națiune de către Unguri a dus la acel regim de exploatare sălbatică, și nu invers. Saguna și Avram Iancu și-au cunoscut bine obiectivele luptei și adversarii. Ungurii voiau extirparea Românilor din Transilvania. Ura națională n'a fost "rezultatul propagandei șoviniste a claselor exploatatoare pentru a stăpâni masele" așa cum declară cu emfază marxismul. Ea a fost un fenomen complex, cultural, religios, economic, național și rasial.

Revoluția proclamase unirea Transilvaniei cu Ungaria, ca odată ieșită din Imperiul Habsburgic, să se realizeze un stat unitar maghiar, o Ungarie a Ungurilor și o Transilvanie ungurească.

In toamna anului 1849, Tarul Nicolae "pacifică" cu trupele sale Ungaria, după ce mai înainte făcuse același lucru în Tara Românească. Kossuth și alți revoluționari iau calea exilului, în timp ce Franz Iosif își începe lunga-i domnie ca să vadă sfârșitul imperiului. Austria înfrântă la Sadowa în 1866 de Germania lui Bismark, se vede nevoită să cedeze presiunii Ungariei, formând acel compromis (Ausgleich) în 1867 pentru a se menține ca mare putere. Imperiul Austro-Ungar avea să înghită definitiv după 241 ani de autonomie și Principatul Transilvaniei. Noua constituție din 1867 era destinată să fundamenteze "un Stat unitar Maghiar". Legile din 1868, 1879, 1891 a lui Francisc Deak, a Contelui Csaky, a Baronului Banffy și a lui Koloman Tisza erau destinate a reprima orice mișcare naționalistă în hotarele imperiului.

Dar secolul XIX a fost secolul afirmării naționale și a unității statale. Unificarea Italiei la 1861, apoi cea a Germaniei sub Bismark (1870-71) au avut influență în Europa de Est și în Balcani. Liberalismul revoluției franceze, ideile naționaliste ale lui Mazzini, imaginea lui Garibaldi și Cavour, Unirea Principatelor Române la 1859, erau factori de mare influență în lupta de emancipare a Transilvaniei. Intregul entuziasm național al Ungurilor de la 1848 era acum canalizat în direcția oprimării mișcării naționaliste a Slovacilor, Românilor, Rutenilor, Croaților, Slovenilor, Polonezilor și Cehilor.

Opresiunea Austro-Ungară a dus la închegarea unui front politic de luptă națională a Românilor din Transilvania, ale cărei baze au fost puse de Mitropolitul Andrei Saguna, Gheorghe Parițiu, Timotei Cipariu, Avram Iancu, Simion Bărnuțiu. Expresia politică a acestei lupte a fost închegată în 1881 prin Partidul Național Român. Rândurile intelectualilor transilvăneni dedicați ridicării naționale se îngroașe: Dr. Ion Rațiu, Pop de Băsești, Păr. Vasile Lucaciu, Tudor Mihali cunoscuți eroi Memorandiști, urmați de Vasile Goldiș, Aurel Popovici, Vaida-Voievod și Iuliu Maniu care aveau să ducă lupta spre împlinirea unității naționale. Datorită circumstanțelor istorice România a aderat la Tripla Alianță (Germania, Austro-Ungaria, Italia) în 1883 și astfel timp de 35 de ani guvernul român a trebuit să-și ascundă adevăratele sentimente față de aliați, înăbușindu-și indignarea față de politica agresivă a Ungariei.

Primul Război Mondial din 1914-1918 a adus o completă și radicală schimbare a hărții Europei. Austro-Ungaria înfrântă după prăbușirea frontului de la Salonika și cel din Italia, se dezintegrează eliberând din "închisoarea popoarelor" Cehi, Slovaci, Români, Sârbi, Croați, Sloveni, Ruteni, Polonezi și Italieni. Dintr'o populație de 51 milioane, cât avea Imperiul Habsburgic, au rămas 10 milioane de Unguri și 12 milioane Germani în Austria. Popoarele Austro-Ungariei au refuzat ideea federală sugerată la Conferința de la Versailles. La 12 Octombrie, 1918, comitetul Partidului Național Român din Transilvania se întrunește la Oradea sub președinția lui Dr. Mihali și declară voința românilor transilvăneni de a se uni cu Regatul României.

La 1 Decembrie, 1918, Adunarea Națională a Românilor dela Alba Iulia prezidată de Pop de Băsești proclama unirea Transilvaniei cu România.

Adunarea Sașilor din Transilvania a votat în favoarea aceleiași uniri la Mediaș, în 8 Ianuarie 1919, Adunarea Svabilor din Banat adunați la Timișoara la 10 August 1919 a dat glas aceleiași dorinți.

La 28 Noembrie 1918, la Cernăuți Adunarea Națională a votat în favoarea Unirii Bucovinei cu Regatul României după ce această provincie fusese ruptă Moldovei la 1775.

Cu mult înainte, la 27 Martie 1918, Basarabia decisese unirea cu țara mamă.

Istoria împlinise o aspirație și o luptă milenară a conștiinței dacoromane. Tratatul de pace de la Trianon a fost semnat abia la 20 Iunie 1920 și venea să consfințească o stare de fapt, un fait accompli: Unirea Românilor din Transilvania, Bucovina și Basarabia cu patria mamă pe baza dreptului națiunilor la autodeterminare. Pe lângă acest fapt Europa prezenta o situație favorabilă în anii 1918-1920, întăririi statelor naționale din Estul european, având misiunea de-a forma acel "cordon sanitar" de la Baltică la Mediterană destinat să oprească agresiunea ruso-bolșevică.

Unirea realizată la 1 Decembrie 1918, a fost cea de-a doua Mare Unire, rămasă în conștiința românească moment de bucurie și pioasă aniversare.

BISERICA CREȘTINĂ

NOAPTEA ÎNGERILOR ȘI A NOASTRĂ

Pr. Dr. Dumitru ICHIM

Ninge rar și cu fulgi mari...De-a lungul satului se aud colindele...O, ce veste minunată...Si cum răsună de adânc! De-a lungul gândului, de-a lungul inimii...Nouă azi ne-a răsărit Domnul Iisus Hristos...Totul e imaculat. Nimic nu e de prisos. Nimic nu e urât. Nimic nu e murdar. Nimic nu e strâmb. Ning colindele în fulgi mari de Crăciun. O cărare murdară și tristă devine potecă de îngeri. Gardurile ninse adorm feerice chipuri. Chiar și un ciot banal poartă căciuliță de aureolă albă. Si nucul. O, ce catapeteasmă înaltă lucrată din lemnul vinuriu al lunii! Si iarăși, colindele se aud ca niște ectenii țesute cu luceafăr în perdele acoperind lumea de dincolo a dragostei fără de margini.

Bunicul citește din Scriptură la masa de sărbătoare de lângă geam. Coșarca e plină cu nuci, mere și colaci, așteptând colindătorii. Miroase a pâine caldă și-i pace în casă și multă așteptare sfântă. Mireasmă din busuiocul icoanelor și geamuri aburite. Trei păstori se intâlniră...

***

Drumul spre Bethlehem începuse să se lungească tot mai mult. Maica Domnului era obosită. In sfârșit, după dunga dealului se văzu începutul de logodnă între primele stele, înțepând cu aur și frig, și luminile caselor. "Venim de departe, zise Iosif hangiului apărut în ușă, și am vrea să găzduim peste noapte..." dar nu sfârșește vorbă că hangiul îi închide ușa în nas, nici măcar obosindu-se cu un răspuns. Dar Iosif încearcă din nou. La alte uși. La alte inimi. Oare Maica Domnului plânge? Sau poate ghemuită pe măgăruș se roagă? Lacrimile înghețate pe obraz pot fi de iertare? De frică? De mamă? Din cauza luminii viitoare? "Nu plânge Marie, o consolează îndurerat bătrânul Iosif. Domnul are grijă de noi. Acolo, după priporul ce-l vezi mi-au spus că e o peșteră. Să mergem." Măgărușul dus de căpăstru se pornește ascultător dând din cap ca și cum ar zice: "Vai, ce lume hapsână și fără inimă." E frig în peșteră și întuneric. Pe un braț de fân așterne haina lui și-i face semn Mariei să se așeze. Sunt niște așchii și tulpini uscate, Iosif încropește un focușor, cu multă grijă pentru ca fumul să nu deranjeze prea mult. "Marie, cum te mai simți?" întreabă Iosif și vocea îi înflorește pe pereții reci ai peșterii. Nici un răspuns. Maica Domnului se roagă. Fața ușor îndreptată în sus. Maria privește raiul din care vine Pruncul și o lacrimă șovăie la coada ochiului.

Obosit de drum și de frig Iosif ațipise. Si au venit îngerii din ceruri cântând: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire!" Hristos s'a născut! Cu câtă evlavie se închinau păstorii Pruncului Sfânt! Apoi i-au dus pe Iosif, pe Prunc și pe Maica Domnului într'o casă. Acolo au venit vestiții Regi ai Răsăritului lăsând la poartă steaua călăuzitoare și s'au închinat până la pământ, aducând daruri noului Impărat și Arhiereu. "Nașterea Ta Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor dela stea s'au învățat să se închine Tie, Soarelui dreptății. Si să te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus...

***

Toată criza vremurilor noastre constă în faptul că Iisus se naște și noi, direct sau indirect, respingem Nașterea. Nașterea Lui ar trebui să fie și nașterea noastră. Pe a lui o uităm în calendar, pe a noastră pe un certificat. Timpul se usucă de orice verticalitate spre "Răsăritul cel de sus" și acceptăm orizontalitatea răsăritului ce ne scoate dintr'un mormânt și ne mută în altul. In orice semn se coace o "semnificație", în orice simbol o "aducere împreună" și în inima realității bate inima Pruncului și întregul cosmos vibrează de dragostea Lui. "Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că însuși pe Fiul Său L-a dat să se întrupeze pentru noi, să fie chinuit și răstignit pentru noi, să ne moară moartea noastră nemuritor fiind, să ne recapituleze pe toți în Invierea Lui.

"Cum voi putea să mă nasc din nou?" a întrebat Nicodim. Te vei naște din apă și din duh, din lacrimă și foc. Iată sensul Nașterii! Pe vatra inimii doar cenușa patimilor. Nici un înger nu se mai aprinde. Unde o fi drumul nostru spre "acasă"?

***

Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peșteră Celui neapropiat aduce. Ingerii cu păstorii doxologesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi s'a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

***

S'a împlinit proorocia lui Isaia că Mântuitorul se va naște din fecioară. Biserica o cinstește ca pe Mama lui Dumnezeu, mai onorată decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii. Sfinții Părinți o numesc a doua Evă pentru că prin ea ne-am înrudit cu Dumnezeu. Iisus este și Hristos. Prima Evă nu a ascultat de Dumnezeu, a fost ispitită și a cedat mândriei și revoltei. A doua Evă și-a închinat toată viața lui Dumnezeu în cea mai adâncă smerenie. A acceptat voia lui Dumnezeu, a spus "Da" îngerului Gavriil când i-a adus buna vestire a Nașterii. Crucea acestui amin nu a fost ușoară. In primul rând, Iosif când a văzut-o însărcinată și știindu-se fără de păcat, s'a îndoit de puritatea ei și, drept fiind, a încercat să o părăsească. A trebuit ca îngerul să-i apară în vis și să-i spună clar, că dela Dumnezeu este și nu dela oameni ca să nască "pe cel mai presus de ființă".

Dar cum a îndurat Maria tăcerile cu înțeles și privirile pline de îndoială ale lui Iosif până la încredințarea îngerului? Si cum a fost pentru ea ca femeie aproape să nască tot acest drum spre Bethlehem și mai presus de toate frigul și întunericul din inimile oamenilor care nu au găsit un singur colțișor unde să îngăduie să se nască Creatorul miriadelor de galaxii și universuri? Cum s'a simțit ca o mamă fugind cu Pruncul într'o țară necunoscută, cu o limbă, religie și obiceiuri necunoscute? Cum s'a simțit ca mamă când Fiul ei care făcuse bine la toată lumea era hulit și huiduit de muții cărora le dăduse graiul, era pălmuit de ciungii vindecați, era biciuit și scuipat de orbii cărora le dăduse vedere? Cum s'a simțit văzându-și Fiul răstignit? Sabie a trecut prin inima ei de atâtea și atâtea ori. Iar noi cum o cinstim? A fost o femeie ca orișice femeie, spun rătăciții. E aceasta judecată de om în toate mințile? Cum adică femeie ca oricare alta? Si apoi tot felul de blasfemii "biblico-științifice" la adresa ei! Zic ei: Pe noi ne interesează "dulcele Iisus" și nu o femeie. Vai nebuniei lor! Oare Iisus Hristos să nu fi cunoscut nici măcar cele zece porunci? Una dintre ele este să cinstești pe tatăl și pe mama ta. Si dacă Iisus a cinstit și a iubit din toată inima pe mama Sa cine ești tu care necinstindu-i mama crezi că prin aceasta îi aduci mai multă cinstire?

Iisus și-a iubit mama până în ultima clipă. Nu a uitat-o nici măcar când era pe cruce, încredințându-o ucenicului iubit, Sfântului Ioan. "Maica îl iubește, ca nici un alt om și El își iubește Maica, mai mult ca pe orice om. El iubește pe oameni, pentrucă vede în ei înrudirea lor cu Maica Sa și simte în iubirea Maicii dulceața iubirii omenești. Culmea iubirii Lui față de oameni s'a întâlnit, în Maica Lui, cu culmea iubirii omenești față de El." (D. Stăniloae, Chipul nemuritor al lui Dumnezeu, P. 288)

***

Prin Intrupare "Cel mai presus de ființă" ia firea noastră omenească și o îndumnezeiește rămânând om adevărat și Dumnezeu adevărat. Ia timpul nostru ducător spre moarte întrețesându-l cu viață eternă, penetrându-i întunericul cu lumina cunoștinței". Bethlehemul devine poarta de rai a Impărăției cerurilor și peștera desfătare tainică. Noaptea Crăciunului este noaptea îngerilor și a noastră, a trecerii din "moarte la viață și de pe pământ la cer", prilej de bucurie duhovnicească precum o exprimă poetul Andrei al Ierusalimului: "Veseliți-vă drepților, ceruri bucurați-vă, săltați munților că s'a născut Hristos. Fecioara șade asemănându-se heruvimilor, purtând în brațe pe Dumnezeu - Cuvântul întrupat. Păstorii slăvesc pe cel născut; magii aduc daruri Stăpânului; îngerii cântă și zic: Cel ce ești neajuns, Doamne, slavă Tie." (Laude)

Crăciunul e noaptea când trebue să decidem a fi "umbra" și "chipul" lui Dumnezeu, sau "umbra" și "chipul" lumii. Dacă ne uităm în jur pregătirea noastră pentru Crăciun se reduce la orgiile din vremea postului numite "Christmas parties" la daruri frumos împachetate, la lumini de reclame, și cu creierul fiert în alcool ne trezim tocmai după trecerea Crăciunului de "Boxing Day", punct și culme din "sărbătorile de iarnă".

Acesta este tristul adevăr. Din "Sfintele Sărbători ale Crăciunului" am ajuns la "sărbători de iarnă" fie în comunism, fie în capitalism. Unde este postul? Pregătirea duhovnicească? Oare nu e ziua de naștere a lui Hristos? Unde este dragostea noastră pentru cei săraci ? Grija de sufletul nostru? Cu cine ne împărtășim de Crăciun?

***

Secolul XX e bonav de urât și suferim de urât pentrucă am uitat sensul vieții. "Cei din întuneric și din umbră" au văzut lumină mare, au aflat adevărul. Dar noi? "Răsăritul cel de sus" și "Răsăritul răsăriturilor" s'a întrupat. Dar noi spre ce ne îndreptăm? Cărui orizont? Hristos se face frate cu noi prin Intrupare, iar noi ne facem frate cu diavolul pentru a-i trece puntea.

E frig în peștera din Bethlehem și noaptea care dela începutul lumii ni s'a promis a fi a noastră rămâne numai a îngerilor și a binecuvântatelor animale.

Să ne trezim. Să ne reculegem. Să ne adunăm de pe drumuri. E frig în inima noastră? Iată Hristos se naște și tot pământul se bucură. Să ne bucurăm și noi. Să-l lăudăm și să-i cântăm cu îngerii. Hristos e speranță, credință și dragoste. E tot ceea ce ne trebue: speranță, credință și dragoste. Să ne naștem din nou întru Nașterea Lui. Intru omenitatea Lui. Intru dumnezeirea Lui. El ne așteaptă. Ce dulce și iertător zâmbește spre noi! Ne iartă. Peste păcatele noastre de ziua Nașterii Lui ning "florile dalbe de măr" și "O, ce veste minunată..." ni se dă tuturor și buni și răi, și drepți și păcătoși. Intoarce-te ! Si bucură-te cu spiritul înalt până la "Răsăritul cel de sus". Ca punct de orientare -bucuria și lumina de sus! Indrăznește spre altar și spre Impărtășirea din Potirul Lui pentrucă astăzi: "Dănțuiesc îngerii toți în ceruri și se bucură oamenii; și toată făptura saltă pentru Domnul Mântuitorul, Cel ce s'a născut în Bethlehem; că toată înșelăciunea idolească a încetat și Hristos împărățește în veci". La mulți și fericiți ani! Hristos s'a născut!

FARA ARMÂNEASCĂ

CU SIBEPEA A SĂRBATORILOR DI CRĂCIUN ȘI ANUL NOU, FARA ARMÂNEASCĂ VĂ UREADZĂ A TUTULOR TRI MULȚ AÑI!

CRĂCIUN

''Dada avea faptă culaț di culindi. Fățea soiă di soiă di culaț: dudui, culaț, ună soiă di cilimeni înfășaț, alț ca masu-a oilor-băga crușea pi el-ș'u țănea tut anu în casă, ș'ună soiă di beală ți'lli dzățea "mini-mini", ți u țănea în casă cu masu a oilor. Seara s'adunară tuț ficiorlli la teta Gucea, la ficioru a llei Todi ș'până niadzănoapti, spusiră pârmithi ca s'nu doarmă, că după oara dauăsprădzațe lipsea s'alagă cu culindili. . . . Lipsea s'alagă tută hoara. Nădzeau di casă'n casă, băteau pi poartă cu ciumadzili s'cântau. Nicuchira ișea cu sipetu plin di culaț, țănea tu mănă beala faptă di aluat și striga:

-Cai va, cei va, cai va, cai va?

Ficiorlli dzățeau tuț:

-Mini, mini, mini, mini!

Nicuchira băga beala tu sipet s'dădea culaț la tuț ficiorlli. . . . .

Când alăgam noi, nă dusim ș'la ună nicuchiră tinîră cari avea bărba-su lândzit rău. Cu noi irea s'frati-su a llei. Acățăm s'cântăm:

Colindi,
Melindi,
Sar'aco didindi,
Erhiti
Perhiti
Daț'vă cu dalagă
Hriștolu s'facă
Dumidza s'n'avdagă!

și:

Colindara
Melindara
Saravara
Godinara
Dă-ñi maiă culacu
C'u s'ț'acaț cucotu
S'u s'u talli filii-filii
S'u s'u măc di Stă-Mariă
C'ună boță di richiă!

Ișe nicuchira cu sipetu di culaț di frină albă, mușată, că irea avută. Vidzu fratisu, îl băse, acăța s'plângă ș'nă deadi culaț la tuț pi aradă.

Nafoară irea arăcoari, neaua pân la băr, ma noi nădzeam ninti. . . .

Din "Aduțeri aminti"

Victoria BAȚU

UN CÂNTEC

Un cîntec ca di jale
Cîntam 'nă oară eŭ,
Și dipuneam tu vale
Ditr'un laĭ munte greŭ.

Și valea-n'ĭ turna graĭlu
Cu scl'imurĭ, suschiros,
Di-arăsuna tut plaĭlu
Și muntile jilos.

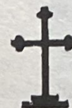
Iu hiț, bre gĭon'ĭ cu-aname,
Fumel'ĭ di Fărșiroț !
Iu ești Armăname,
Și Grămustean'ĭ, cu toț !

Armasiră cîrărĭle
Ca ponde fîr' di voĭ
Și s'dusiră fîlcărĭle
Cu turmile di oĭ.

Di la cișerĭ flueara
Ma nu se-avde prit munț,
Ni pravdă ca se-azghĭară, —
Di jale him pitrumț.

Constantin BELIMACE

ANDREI RIGEA-ALESUL

Plânge printre ramuri luna
Noptile-s pustii
Căci te-ai dus pe totdeauna
Si...n'ai să mai vii!!

Frate Fărșerot, frate aromân, prietene, camarade ANDREI RIGEA, om de elită ca și întreaga oaste a CAPITANULUI, ai plecat pe drumul fără întoarcere, micind numărul celor ce sunt sortiți să străbată și MLASTINA DEZNADEJDEI. Fără îndoială: cei ce vor ajunge la liman vor fi cel puțin SASE, pentru a reprezenta pe pământ, în lumea românească, pe cei SASE ARHANGHELI ROMANI din a căror, a lor, nemărginită dragoste de TARA și din a căror SFANTA TINERETE s'a născut LEGIUNEA "ARHANGHELUL MIHAIL".

Noi, orfani de PATRIE, veacuri de-a rândul, născuți pe meleaguri străine, departe de ea, atunci când destinul ne-a permis, am venit la sânul ei, încercați de marea bucurie a fiului care și-a regăsit Mama. Acea PATRIE, acea ROMANIE care după întregirea hotarelor ei naturale, a devenit frumoasa râvnită și de hrăpăreții străini. Străini urmărind aservirea totală a neamului cu sângele pe jertfele căruia ea a luat ființă.

Era încă la începutul veacului douăzeci când țara românească și neamul ei, încercau o prezență impetuoasă în lume, sub forma unui STAT de sine stătător, nou, cu veleități modeste, dar îndrăzneț aspirant, în perspectiva timpului, la o poziție de onoare în concernul statelor lumii. Iși putea justifica această aspirație cu o întreagă și puternică pleiadă de oameni, personalități de seamă în domeniul culturii, dar și în cel politic.

Vazând însă, împlinirea marilor idealuri: UNIREA, INDEPENDENTA, INTREGIREA SI PROCLAMAREA ca PROCLAMAREA ca firească consecință, a ROMANIEI MARI, în răstimpul a șaizeci de ani, Românul nu simțea, nu observa cum se strecoară, în viața sa, străinii cu intenții diabolice, ajutați însă și de cozile de topor care, din interese meschine înlesniră o invazie de proporții a acestora, în țară.

Singurii care au intuit, au întrezărit și prevăzut și apropiatul și îndepărtatul pericol de anihilare a neamului românesc au fost tinerii constituiți într'un nucleu condus de CAPITAN, de CORNELIU ZELEA CODREANU. Activând cu un curaj de eroi legendari, ei au reușit să-și apropie încet, încet tineretul țării și îndeosebi tineretul studios, cel ce a înțeles mai ușor și mai repede că el trebue să ia parte cu toată ființa lui la lupta, la mișcarea privind înlăturarea acelui pericol. In felul acesta s'au creat premizele unui proces de primenire radical-spirituală a Românului și era tocmai în perioada anilor când primele promoții ale elevilor români-macedoneni, dela SCOALA SUPERIOARA DE COMERT ROMANA, din orașul Salonic-Grecia, sosite în țară pentru desăvârșirea studiilor, cu buze tremurânde, cu lacrimi în ochi, sărutau pământul ei, în semn de recunoștință și de dragoste. Purtați de avântul lor tineresc, după o sumară scrutare a fenomenului politic, s'au alăturat imediat cu toată forța sufletului lor neprihănit MISCARII a cărei chemare se îngemăna cu îndemnul transmis pe un fir nevăzut de către întregul șir de străbunici și bunici, de către cei ce, împrăștiați în toate cele patru state balcanice, au reușit, prin lupte de veacuri să-și păstreze deosebita MARCA DE ROMANI MACEDONENI.

Printre tinerii care au înțeles și patetica chemare și impetuosul îndemn ai fost și tu, ANDREI RIGEA, tu, cel mic de statură, dar cu neînfricată inimă de leu, tu, cel cu un caracter de cremene, tu, cel neclintit în credință, în crez, în hotărîri, în atitudini, în comportări. Născut în îndepărtata Albanie, primeai dela străbunici investitura unui luptător drept pentru o cauză dreaptă, investitura unui luptător invincibil pentru o cauză sfântă, așa cum a fost cea înscrisă cu litere de foc pe drapelul legionar. Aceeași investitură au primit și Pihu și Papanace și eroul-martir, STERIE CIUMETI, cel ce rezistând constrângerilor bestiale ale poliției regale care îi cerea să trădeze adăpostul Căpitanului, urmărit fără motiv, într'un an de prigoană, s'a dăruit jertfă la altarul mărețului crez.

Destinul a lucrat impecabil. De-acum el a scos la lumina zilei, ceea ce exista de mult, de mult, proiectată peste timp și spațiu geografic: LEGATURA DE SANGE, LEGATURA DE FRATI. De frați ce-și pot de viața pentru frați, pentru țară, pentru neam. Același destin a pregătit timpul când sute de vieți au fost dăruite așa cum printr'o intuiție genială a prevăzut Căpitanul, care cunoștea cât de ușor Românul devine unealta oarbă a străinului, cât de repede omul politic român își compromite personalitatea. Treacă în revistă cititorul mai în vârstă, dar de bună credință evenimentele politice care au avut loc în România, în perioada anilor 1933-1938, pentru a constata că unii dintre cei cu pretenții de mari oameni de Stat, spre rușinea lor, îndoindu-și spinarea la comanda regelui corupt au subscris la monstruoasa crimă: MOARTEA CAPITANULUI. Cine a crezut atunci ca și cel ce ar putea azi să creadă că acești oameni au avut gândirea limpede, ori în pieptul lor a bătut o inimă curat românească, s'au înșelat și se înșeală.

Frate, camarade Andrei Rigea, am expus toate acestea pentru a-ți aduce aminte că le-am discutat împreună adesea, cu sufletul plin de indignare și de revoltă, dar și pentru a le face cunoscute generațiilor tinere ale țării, acelor generații cărora trebue să le spunem adevărul nu numai prin această pagină modestă, ci cu ajutorul a zeci și zeci de volume purtând semnătura unor personalități de prestigiu.

ANDREI,
TRAIASCA LEGIUNEA
SI CAPITANUL !

Const. COLIMITRA

MATERIALELE PENTRU "FARA ARMÂNEASCĂ" SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU: ZAHU PANĂ, 133 BENNETT AVE, YONKERS N.Y. U.S.A. 10701

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Apărători ai românismului în Nordul Bucovinei

SOCIETATEA "MITROPOLITUL SILVESTRU"

—Ion CREŢU—

Procesul de democratizare a vieţii în URSS, chiar şi dacă în ultimul timp scârţâie tot mai tare, este ireversibil. Poporul nu mai poate fi ţinut în chingile unei ideologii perimate, frauduloase. Nici chiar ameninţat de tancuri. El vrea să-şi decidă singur destinul şi să nu i se mai dicteze ce şi cum trebue să facă. Si nu numai că vrea, ci se şi ridică în apărarea a ceea ce vrea. Exemplul popoarelor din Republicile Baltice, din Georgia, Armenia, Basarabia...

In apărarea demnităţii naţionale, a bogatului patrimoniu cultural îşi ridică tot mai ferm glasul şi Românii din Nordul Bucovinei. Ei nu mai vor să fie trataţi ca o minoritate naţională la ei acasă, pe pământul scăldat în sânge de străbunii lor. Ei vor să nu le fie călcate în picioare, trecutul glorios, tradiţiile, datinile, folclorul, limba, să fie apreciaţi şi cinstiţi cum se cuvine marile figuri ale neamului nostru, numele cărora constituie mândra Bucovină. Ei vor să-şi păstreze nealterate, credinţa, spiritualitatea. Drept mărturisire a acestor deziderate, serveşte şi fondarea la Cernăuţi a Societăţii cultural-bisericeşti "Mitropolitul Silvestru".

MITROPOLITUL SILVESTRU

La 7 Februarie sala spaţioasă a fostului Palat cultural al Societăţii pentru cultură şi literatură română din Bucovina s'a dovedit neîncăpătoare. Pentru a asista la lucrările Congresului de constituire a Societăţii cultural-bisericeşti "Mitropolitul Silvestru", aici s'au adunat sute de credincioşi din localităţile populate de Români. Ei au venit pentru a-şi exprima bucuria că au ajuns zilele când le-a fost reîntors dreptul la credinţa în Dumnezeu, pentru a demonstra că sunt gata să se angajeze în ampla şi nobila acţiune de renaştere a neamului.

Printre oaspeţii de onoare ai Congresului s'au aflat înalte feţe bisericeşti din România: Nestor, episcopul Craiovei şi mitropolitul Olteniei, Preşedintele Conferinţei Europene pentru Pace dela Praga, Pimen, arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor, Caliinic, episcop vicar la arhiepiscopiei Iaşilor, Eftimie, episcopul Romanului şi Huşilor, Ioachim, arhiereu vicar al episcopiei Romanului şi Huşilor, Iachint, arhimandrit-stareţ al mânăstirii Putna, Grigore, arhimandrit vicar al mânăstirii " Sf. Ioan cel Nou " din Suceava; preoţii profesori doctori Constantin Duţu, prorectorul Institutului teologic universitar din Iaşi, Viorel Ioniţă dela Institutul teologic din Bucureşti, preotul vicar Ioan Piţura dela vicariatul ucrainean din Sighetul Marmaţiei. Ei au fost însoţiţi de colaboratori ai ziarului românesc "Viaţa spirituală", de cineaşti dela studioul de filme "Alexandru Sahia" din Bucureşti, de un cor al elevilor dela Seminarul teologic din Neamţ.

Au fost prezenţi, de asemenea, Petru, episcopul Bălţilor şi Onufrie, noul episcop al Cernăuţilor şi Bucovinei.

După binecuvântarea Congresului de către Inalt Preasfinţia Sa Mitropolitul Olteniei, Nestor, cuvântul de deschidere îl rosteşte protoiereul mitrofor Vladimir Borcea, care timp de 43 de ani este paroh la Ceahor, comună din preajma Cernăuţilor, în care între anii 1843-1862 a păstorit viitorul mitropolit Silvestru Andrievici-Morariu.

Profesorul doctor universitar Grigore Bostan a propus atenţiei auditoriului comunicarea "Silvestru Morariu- mare iluminat bucovinean". Completări interesante a adus ziaristul Dumitru Covalciuc, unul dintre cei mai activi cercetători ai trecutului istoric şi cultural al Bucovinei.

... Născut la 14 Noembrie 1818 în mitocul Dragomirnei din părţile Sucevei, Silvestru Andrievici-Morariu (numele de naştere Samuil Andrievici) obţine studii respective, timp de 19 ani îngrijeşte de sufletele oamenilor ca preot în comuna Ceahor. Din 1862 este referent în consistoriul arhiepiscopesc şi profesor de cântare bisericească la seminarul clerical şi şcoala de cantori din Cernăuţi. Mereu în ascensiune, el ajunge consilier consistorial (1866), arhimandrit (1874), vicar general arhiepiscopesc (1877) şi, în cele din urmă, arhiepiscop al Cernăuţilor şi mitropolit al Bucovinei şi Dalmaţiei (din 1880 şi până la închiderea ochilor la 15 Aprilie 1895, în noaptea învierii Domnului Iisus Hristos).

Silvestru Andrievici-Morariu a fost doctor honoris causa al facultăţii de teologie a Universităţii din Cernăuţi, iniţiatorul înfiinţării Societăţii filarmonice româneşti "Armonia", revistei "Candela", tipografiei arhiepiscopale (1882), care după moarte i-a purtat timp îndelungat numele. Mai mulţi ani la rând a exercitat şi funcţia de vicepreşedinte al Societăţii pentru cultura şi literatura română din Bucovina.

Dar mitropolitul Silvestru s'a remarcat nu numai ca o înaltă faţă bisericească. După cum citim în schiţa istorică "O viaţă de om în slujba neamului" de Dimitrie Bucevschi, "parohul din Ceahor şi viitorul mitropolit Samuil Moraru, văzând limba română desconsiderată şi izgonită de străinii care ne stăpâneau, a întocmit 12 cărţi didactice româneşti pentru uzul şcoalelor populare". Acestea au fost cărţi de citire, de aritmetică, religie. A alcătuit şi câteva cărţi didactice religioase pentru clasele inferioare şi superioare de liceu.

Totodată, mitropolitul Silvestru şi-a încercat peniţa şi în literatură, lăsându-ne ca moştenire câteva fabule, sonete şi traducerea (sub titlul "Rătăcirea") povestirii "Viscolul" de Alexandru Puşchin, toate publicate în diferite ediţii ale "Calendarului pentru Bucovina" dintre anii 1841-1859...

Luând în continuare cuvântul, protoiereul Mihai Ivasiuc, preşedintele grupului de învăţători, s'a oprit detaliat asupra scopului şi sarcinilor pe care şi le propune Societatea cultural-bisericească "Mitropolitul Silvestru".

Pe parcursul discuţiei proiectului de statut publicat în prealabil în ziarul "Zorile Bucovinei", au fost înaintate mai multe propuneri, unele acceptate, altele respinse. In particular, delegaţii la Congres au votat în unanimitate împotriva episcopului Cernăuţilor şi Bucovinei, ca Societatea să fie numită "Mitropoliţii Eugen Hacman-Silvestru Morariu", adică să aparţină şi Ucrainenilor. Motivarea dezacordului a fost simplă: Societate "Mitropolitul Silvestru" este fundată din iniţiativa credincioşilor Români şi are drept scop apărarea intereselor acestora.

Participanţii la Congres au fost felicitaţi de către Nestor, episcopul Craiovei şi mitropolitul Olteniei, care a transmis un mesaj de dragoste episcopului Onufrie, tuturor creştinilor din Nordul Bucovinei din partea Inalt Preasfinţiei Sale Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Teoctist, Pinmen, episcopul Sucevei şi Rădăuţilor, Petru, episcopul Bălţilor, scriitorul Mihai Prepeliţă, membru al Societăţii pentru cultură românească "Moldova" din Moscova, profesorul universitar Alexandrina Cernov, preşedintele Societăţii pentru cultură românească "Mihai Eminescu" din Cernăuţi, doctorul în teologie Viorel Ioniţă, profesor la Institutul teologic din Bucureşti.

In fruntea Colegiului de conducere al Societăţii "Mitropolitul Silvestru" a fost ales protoiereul Mihai Ivasiuc.

Sedinţa Congresului a luat sfârşit cu un inspirat concert de muzică duhovnicească, susţinut de corul de elevi dela Seminarul telogic din Neamţ.

ASPECT DELA CONGRES Foto: V. Gomaniuc

Scopul şi sarcinile societăţii

Scopul principal al Societăţii constă în atragerea oamenilor de bună credinţă, în special a credincioşilor şi a clerului, la viaţa socială şi culturală activă prin mobilizarea pe un făgaş constructiv a potenţialului intelectual, moral şi material disponibil, prin consolidarea eforturilor tuturor acelora care doresc să contribuie la renaşterea şi reafirmarea în societate, prin cultură şi culturalizare, a valorilor etice şi estetice general-umane a normelor şi perceptelor morale ale creştinismului.

In conformitate cu scopul enunţat, Societatea îşi propune să contribuie la:

(1) Inviorarea rolului Bisericii în viaţa socială prin intermediul educaţiei creştine, propagarea ştiinţelor, artelor şi culturii religioase;

(2) Studierea, restabilirea şi valorificarea tradiţiilor şi sărbătorilor creştine seculare ale poporului;

(3) Studierea, adunarea, achiziţionarea, valorificarea şi propagarea patrimonului naţional al culturii bisericeşti (biserică, mânăstire, icoane, odoare, cărţi vechi şi manuscrise, pietre de mormânt şi inscripţii funerare etc.);

(4) Intoarcerea în Bucovina a cărţilor bisericeşti, a icoanelor, clopotelor de care au fost jefuite unele locaşuri de închinare, a odoarelor şi a altor relicve înstrăinate;

(5) Conlucrarea cu organele de Stat în ce priveşte înfăptuirea acţiunilor de luare în evidenţă, conservare, de restaurare şi de ocrotire a monumentelor de istorie şi cultură bisericească, precum şi a locaşurilor de cult;

(6) Efectuarea unui control obştesc asupra modului de utilitate a monumentelor de istorie şi cultură bisericească şi a locaşurilor de închinare din Bucovina, asupra stabilirii zonelor de protecţie, asupra asigurării integrităţii lor şi a calităţii lucrărilor de construcţie, reparaţie, restaurare, asupra creerii rezervaţiilor istorico-culturale;

(7) Acordarea sprijinului necesar comunităţilor religioase la redeschiderea bisericilor şi mânăstirilor, la edificarea unor noi locaşuri de cult;

(8) Instituirea unui patronaj obştesc asupra cimitirelor noastre, urmărindu-se scopul de a le aduce la o condiţie civilizată;

(9) Desfăşurarea unor acţiuni de caritate întru ajutorarea bătrânilor, orfanilor, invalizilor şi a altor categorii de suferinzi şi năpăstuiţi de soartă;

(10) Deschiderea, în cadrul Universităţii cernăuţene a facultăţii de teologie şi întoarcerea Bisericii fostei Reşedinţe mitropolitane cu clădirea care i-a aparţinut;

(11) Redeschiderea şcolii de cantori bisericeşti.

Printre scopurile Societăţii figurează şi reînfiinţarea Tipografiei "Mitropolitul Silvestru", editarea unui organ de presă, editarea şi difuzarea literaturii bisericeşti, a almanahurilor şi calendarelor, a studiilor ştiinţifice în domeniul teologiei şi artei bisericeşti.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

BASARABIA - PĂMÂNT ROMÂNESC

-EVOLUŢIA ISTORICĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN-

-VI-

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

La 7 zile după începerea războiului, adică la 29 Iunie 1941, Generalul Ion Antonescu iscălea Decretul-Lege privind organizarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Se constituiau două provincii, administrate direct de guvern şi subordonate Conducătorului Statului (art. 1). Aveau buget propriu (art.2) şi erau conduse de către un Guvernator, care era autoritatea supremă a provinciei respective.

Directoratele rezolvau problemele curente, ele fiind de: afaceri administrative, finanţe, agricultură şi domenii, economie naţională, învăţământ şi culte, sănătate etc.

BASARABIA era împărţită în 9 judeţe: Bălţi, Cetatea Albă, Cahul, Chilia, Ismail, Lăpuşna, Orhei, Soroca, Tighina.

BUCOVINA forma un tot unitar şi cuprindea iniţial 6 judeţe, fiind inclus şi Hotinul din Basarabia. Ele erau: Câmpulung, Cernăuţi, Hotin, Radăuţi, Storojineţ, Suceava.

Judeţele urmau să fie conduse de către prefecţi, iar plăşile de către prim-pretori. Atât prefectul cât şi prim-pretorul trebuiau să fie titraţi. Erau preferaţi cei licenţiaţi în drept.

Se crea un Organ de Control pentru cele două provincii, purtând denumirea de Comisari generali cei ce efectuau inspecţia. In fiecare lună urma să se întrunească un Consiliu de Miniştri, care să ia în discuţie în mod special situaţia Basarabiei şi Bucovinei.

Articolul 43 al Decretului respectiv, prevedea ca, comunele eliberate din judeţul Dorohoi (Regiunea Herţa), să aparţină acestui judeţ. Am încercat să explicăm pentru noi, de ce Sovieticii au ocupat o parte din judeţul Dorohoi, care era din Moldova? Nu am găsit nici o explicaţie. Probabil dela următoarea conjunctură. In 1938, s'au făcut unele modificări administrative. S'au redus 5 judeţe, cele mai mici. Astfel judeţele Rădăuţi, Storojineţ şi Suceava, au format noul judeţ Suceava, cu reşedinţa la Rădăuţi. In acelaşi timp, plasa Herţa din judeţul Dorohoi, au trecut la judeţul Cernăuţi ca acesta să aibă populaţie majoritar românească. Astfel în 1940 zona respectivă era inclusă în judeţul Cernăuţi.

In decurs de o lună, Basarabia şi Bucovina de Nord erau eliberate. A fost cu adevărat un război de eliberare, de dăruire totală. Mihai Antonescu într'o conferinţă ţinută la 28 Iunie 1941, evoca evenimentele întâmplate cu un an înainte, când Basarabia nu mai era românească, ca şi străbuna Bucovină. "Am trădat laş acest bătrân pământ moldovenesc ca şi legea sfântă a apărării lui creştine. Istoria acestui neam este o cascadă nesfârşită de dureri şi jertfe, dar oricât de trufaş şi de puternic ne-a fost duşmanul, noi nu ne-am dat înfrânţi şi am plătit cu sânge." Astfel, pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, am avut morţi, răniţi şi dispăruţi următoarele efective: 1268 ofiţeri, 566 subofiţeri şi 29741 trupă, deci 20% din efectivele angajate.

Comunismul, teroarea, arestările şi deportările masive din Iunie 1941 erau atât de înspăimântătoare, încât şi populaţia neromânească: Ruşi, Ucraineni, Bulgari, Găgăuzi etc. au primit trupele române cu bucurie şi chiar evlavie. Eram elev de liceu şi martor ocular cum populaţia bulgară a unui sat, unde tatăl meu era preot, săruta caii escadronului de cavalerie care a intrat . Din păcate, şi istoria trebue să recunoască că Evreii au avut de suferit. Strânşi în lagăre au fost trecuţi în Transnistria şi majoritatea lichidaţi. Numărul nu era deloc mic, formau 7,2% din populaţia Basarabiei.

Prin Decretul-Lege din 4 Septembrie 1941, guvernul român a făcut să înceteze efectele Ucazului sovietic din 8 Martie 1941, în sensul că toţi locuitorii Basarabiei şi Bucovinei de Nord, îşi recăpătau cetăţenia română.

A început reconstrucţia Basarabiei, vindecarea rănilor ocupaţiei comuniste şi a războiului, de asemenea s'au luat măsuri de colonizare, în locul Nemţilor plecaţi în toamna lui 1940.

Astfel, Subsecretariatul de Stat al Românizării, Colonizării şi Inventarului, de care se ocupa Ministrul Titus Dragoş, la 20 Ianuarie 1942, deci înaintea declanşării campaniei agricole de primăvară, făcea propuneri dar numai pentru judeţele din Sud: Cetatea Albă, Chilia, Cahul, Tighina, motivând: a) Numai aici se găsesc localităţi complet sau aproape depopulate; b) Sudul are nevoie de braţe de muncă; c) Să fie aduşi cei evacuaţi din Dobrogea de Sud şi o parte din Ardealul de Nord; d) Să primească cei care au luptat pentru dezrobirea acestui pământ, cei decoraţi, invalizii şi orfanii de război. Loturile pentru colonişti să fie de 16 hectare, lot familiar economic într'o regiune de stepă.

La 23 Iulie 1942 în ziarul "Basarabia" Mareşalul Ion Antonescu se adresa locuitorilor acestei provincii cu următoarele: "Basarabeni, aţi simţit prin propria voastră suferinţă, prin sărăcia şi umilirea în care aţi trăit ce înseamnă comunismul. Aţi putut judeca singuri că viaţa fără libertate şi proprietate, fără dreptate şi familie, fără biserică şi lumină, este mai cumplită decât moartea". Era cruntul adevăr, căci pe lângă asuprirea politică, au fost aduse populaţiei grave prejudicii economice. Astfel încă din 28 Iunie 1940 au fost naţionalizate: băncile, instituţiile de credit, mijloacele de transport, uzinele, tipografiile, hotelurile, farmaciile, teatrele, clădirile mai mari şi casele tuturor celor care au plecat.

După 3 zile, a început să se facă o statistică a proprietăţilor agricole mai mari (aşa zise boiereşti). Si a bisericii, care la 17 Iulie au fost naţionalizate, iar ţăranii au fost siliţi să formeze colhozuri. La 9 August 1940, în toate şcolile din BASARABIA a fost introdus obligatoriu învăţământul mixt şi în limba rusă. In timp ce moldovenii, prin diferite tertipuri, erau duşi în Rusia să lucreze în mine, iar alţii luau drumul Siberiei, zeci de mii de Ruşi şi Ucraineni soseau în Basarabia ocupând toate posturile cheie.

Desigur coşmarul a fost scurt, a durat un an. Din păcate operaţiunile militare au fost până la urmă nefavorabile României şi Sovieticii în vara anului 1944 se instalau din nou în această provincie atât de lovită de soartă. Dar odată cu retragerea armatei şi administraţiei române, luau drumul exodului sute de mii de Basarabeni. Aproape toată intelectualitatea a plecat, localităţi întregi au fost depopulate. Mulţi comunişti-până atunci unii din ei convinşi-au luat drumul României ospitaliere. De reţinut faptul că multi Ruşi, Ucraineni, Bulgari etc. deci neromâni şi-au schimbat numele (Mircev-Mircea; Hristev-Hristea; Culev-Culea, Pavlov-Pavelescu; Ivanov-Ionescu etc), şi au devenit cetăţeni devotaţi ai statului român.

Dar braţul lung al Kremlinului şi al tătucului Stalin nu i-a uitat. In cadrul aplicării Convenţiei de Armistiţiu, a început să funcţioneze Comisia Aliată de Control, care pe baza "dreptului sovietic", îi considera pe toţi Basarabenii şi Bucovinenii refugiaţi, drept oamenii lor şi nu numai că îi cereau, dar îi şi ridicau cu forţa, ducându-i direct în Siberia sau în Asia Centrală. Vom da câteva exemple.

Degeaba preşedintele părţii române, I. Cristu, încercă să-l convingă pe generalul Vinogradov că drepul de opţiune este o consecinţă a libertăţii individuale a omului, întocmit pe baza dreptului internaţional, 62.000 au fost îmbarcaţi şi duşi. Partea română argumenta, că pe baza art.6 al Legii cetăţeniei din 1924, locuitorii îşi pierd cetăţenia când se schimbă frontiera "afară de faptul dacă ei îşi strămută domiciliul pe teritoriul Statului român sau optează pentru naţionalitatea română". In plus, conform celor stabilite la Haga, femeile în caz de cedare a teritoriului, urmează cetăţenia soţului. Minorii găsiţi pe teritoriul României fără tată şi mamă cunoscuţi, sunt consideraţi cetăţeni români. Guvernul sovietic răspunde scurt, la toate argumentările româneşti, că toţi sunt cetăţeni sovietici care s'au născut pe teritoriul Basarabiei, şi Bucovinei de Nord, căci a fost o restabilire a frontierei. Până la urmă şi datorită opiniei mondiale, plus că încă ne găseam în plin război împotriva Germaniei hitleriste, Sovieticii fac unele concesii şi îi caută în mod special pe aceia care au stat în 1940-1941 sub ocupaţie sovietică şi care cunoşteau practic, pe spinarea lor, ce înseamnă raiul bolşevic.

O delegaţie de fruntaşi basarabeni, cu merite în Unirea dela 1918: Pan Halippa, Ion Pelivan, pretorul Pavel Guciujna, Ion Buzdugan etc. cer dreptul de-a rămâne în România pentru conaţionalii lor şi se duc la oficialităţi. Liderul comunist Gheorghiu-Dej, a refuzat să-i primească. Petru Groza le-a răspuns: "Din cauza voastră, a Basarabenilor, nu putem stabili relaţii bune şi sincere cu guvernul URSS. Nu avem ce să vă facem". Regele Mihai: "Nu vă pot ajuta cu nimic, eu însumi sunt prizonierul comandamentului sovietic; nu pot ieşi din curtea palatului, fără încuviinţarea lor." NUNTIUL PAPAL: "Vaticanul nu are relaţii diplomatice cu URSS. Deci, chiar dacă aş interveni la Ruşi, eu nu voi fi luat în seamă". Istoria cere să se spună adevărul. Numai Ministrul Justiţiei, Lucreţiu Pătrăşcanu, i-a primit şi le-a declarat: "D-voastră sunteţi Români, fraţi ai noştri de sânge."

Aveţi libertatea să vă alegeţi orice ţară în lume, pentru a vă stabili domiciliul, în care trăiţi. Nimeni nu are voie să vă ia cu sila, pentru a vă strămuta domiciliul. Dvs. fiind în primejdie, ştiţi zicala Românului: "Codru-i frate cu Românul." Fugiţi oriunde, vă ascundeţi şi vă salvaţi. Eu, ca Ministru de Justiţie, voi căuta să vă apăr, cu toate puterile mele, voi face legi care să vă ocrotească." Pătrăşcanu s'a ţinut de cuvânt, sub ochii lui au fost făcute acte false şi zeci de mii de Basarabeni, au fost salvaţi, spre a nu lua drumurile fără de întoarcere ale Rusiei.

Un mare patriot, Iuliu Maniu, în şedinţele de guvern, imediat după 23 August 1944, s'a interesat de soarta Basarabenilor şi a încercat să-i ocrotească. Oameni ca Nicolae Rădescu, Săvel Rădulescu, Filotti, Danielopol, au făcut tot ce se poate, spre a-i salva pe Basarabeni.

In cadrul şedinţei din 18 Decembrie 1944, Danielopol întreba pe colonelul Borisov, pe baza cărui text al Convenţiei de Armistiţiu sunt luaţi Basarabenii? România este un stat suveran şi este o violare flagrantă a oricărui drept elementar internaţional. S'au semnalat peste 100 de sinucideri. Săvel Rădulescu argumenta că, Convenţia de Armistiţiu se referă la prizonierii sovietici, internaţi sau aduşi cu forţa, dar nu la Basarabeni, sau la cei din Bucovina de Nord, care luptă eroic pe front împotriva Germaniei, ca ofiţeri activi sau de rezervă, subofiţeri sau ca militari în termen. Partea română cerea, ca această problemă să fie amânată şi discutată la Conferinţa pentru pace, după terminarea războiului.

Continuare în pag. 21

FRONTUL POPULAR DIN MOLDOVA

Nr. ________ "20" noiembrie a. 1991

DECLARATIA

FRACTIEI PARLAMENTARE A FRONTULUI POPULAR DIN MOLDOVA

Prin semnarea la Moscova, la 19 Noembrie 1991 a unui "Memorandum" vizând datoriile externe ale coloniilor din imperiul sovietic în dezagregare, executivul Republicii Moldova comite un act anticonstituţional.

Recentul tratat economic, conceput la Alma-Ata şi semnat la Moscova, precum şi menţionatul "Memorandum" constituie o diversiune economică cu efecte dezastruoase nu numai pentru cetăţenii actualei Republici Moldova, dar şi pentru generaţiile viitoare.

Guvernul încalcă în mod flagrant unele convenţii semnate anterior de conducerea Republicii Moldova, compromite (pentru a câta oară ?) Republica Moldova ca parteneră la masa tratatelor internaţionale.

Opinia publică mondială a rămas dezamăgită de incompetenţa şi inconsecvenţă executivului Republicii Moldova în rezolvarea problemelor mişcării de eliberare naţională. Acum Balticii, Ucrainenii, Uzbecii şi Azerii ne compătimesc deoarece conducătorii lor au ştiut să le apere interesele vitale adoptând o poziţie rezonabilă şi constructivă, spre deosebire de executivul dela Chişinău care ne aruncă pe noi, copiii, nepoţii şi strănepoţii noştri într'un prizonierat financiar-valutar fără precedent. Cele câteva miliarde de dolari stabilite drept datorie a Moldovei faţă de ţările străine vor creşte din an în an transformând din nou economia naţională într'o anexă a imperiului.

Practica mondială nu cunoaşte asemenea cazuri când teritoriile ocupate, obţinând independenţa, sunt constrânse să achite datoriile foştilor cuceritori.

Răspunderea directă pentru consecinţele economice, sociale şi politice legate de semnarea tratatului economic şi a "Memorandului" o poartă Preşedintele Mircea Snegur şi Prim-ministrul Valeriu Muravschi.

Preşedinte M. Druc

Secretar M. Dimitriu

Din Franţa: Altă fărădelege a socialiştilor

REFORMA INSTRUIRII CADRELOR DIDACTICE ALE CICLULUI I DE ÎNVĂŢĂMÂNT

E.C. FIANU

Cunoscând "simpatia" acordată de guvernul socialist francez conducerii noastre cripto-comuniste, considerăm necesar să informăm, în special corpul nostru didactic, asupra recentei reforme privind instruirea dascălilor francezi ai cursurilor primare şi liceale.

Rigoarea, profunzimea şi pragmatismul profesorilor noştri de altă dată, preluate în mare parte dela Francezi, permiteau studenţilor români să facă studii care au fost la originea apariţiei unei clase de intelectuali de vază, cunoscuţi nu numai în ţară, dar şi peste hotare, în toată lumea.

Comunismul impus ţării a întrerupt ascensiunea gândirii româneşti timp de mai bine de patru decenii.

Sperăm ca în curând să vină vremea în care învăţământul românesc să fie readus pe drumul lui firesc, acel de instruire efectivă şi obiectivă a celor mai mulţi, dintre care vor răsări elitele de mâine de care ţara are atâta nevoie.

Este imperios necesar ca cei care vor concepe această reformă să-şi dea seama de nocivitatea şi stupizenia reformei concepută de socialiştii francezi: "un homme avertit en vaut deux!"

Invăţământul francez este "bolnav" de mai bine de 30 ani. Sindicatul majoritar al Ministerului Invăţământului (peste un milion de membri) este dominat - dela ultimul război - de comunişti. Actuala reformă nu este decât o prelungire a sistemului conceput de utopia marxistă. Una din lozincile principale, afişată de studenţi în Mai 1968, în timpul aşa zisei "revoluţii culturale" franceze era: "ESTE INTERZIS SA INTERZICI"!!

Decadenţa învăţământului francez are ca scuze democratizarea masivă a acestuia, diminuarea autorităţii părinteşti, invazia televiziunii, numeroşii copii de şomeri, lipsa de dascăli etc. Imbătaţi de utopia egalitară, responsabilii învăţământului vrând să dea impresia că vor să promoveze masa şcolarilor către culmi, nu au reuşit decât să o scufunde în eşecul şcolar.

Rezultatul acestor intenţii "nobile" este o catastrofă: jumătate din elevii care intră în calsa a 5-a nu ştiu să citească decât silabisind; majoritatea celor care intră la liceu nu pricep ce citesc; la bacalaureatul din anul acesta, secţia literară, s'a constatat, în lucrările scrise, că majoritatea candidaţilor nu aveau nici cea mai mică idee de noţiunile de "lirism" şi "parodie", subiect ales de ei. Sau că majoritatea elevilor sunt mai apţi să comenteze foiletoane ca "Dallas" şi "Dinasty" sau ultimul concert al vreunui "rocker" la modă, decât versurile lui Racine sau Corneille. Profesorii nu-şi pot permite nici cea mai mică relaxare: cum scapă clasa din ochi, aceasta se transformă în bâlci. Pentru a capta atenţia elevilor, profesorii trebue să se transforme în adevăraţi "show-men".

In limbajul şi concepţia funcţionarilor învăţământului, noţiunile de competiţie şi selecţie au fost înlocuite cu deviaţia egalitară. Elevii nu cunosc efortul şi nici corolarul lui, noţiunile care cer memorizare şi care au dispărut total din bagajul şcolar. Profesorii au devenit "tovarăşi de clasă", "profesori animatori" care trebue să obţină dispariţia din mintea tinerilor, a oricărui principiu de autoritate ca şi acela al respectului faţă de competenţă şi de cunoştinţe. In plus astăzi, mai mult decât oricând, este "interzis să interzici"!

In timp ce şcolile de meserii au fost ignorate - industria şi comerţul având nevoie imperioasă de muncitori cu calificare superioară - apar pe piaţa muncii, în fiecare an, zeci de mii de tineri care au eşuat la bacalaureat sau după primii doi ani de facultate. Dintre cei 200.000 tineri înscrişi la şomaj, anul acesta, jumătate nu au nici o calificare.

Tinând seama de această situaţie dramatică şi după o matură chibzuinţă socialistă, guvernul francez a decis, anul trecut, să facă o reformă radicală a învăţământului primar şi secundar. Invăţătorii au devenit "profesori de şcoală" pe considerentul că denumirea de învăţător este peiorativă! Pe acelaşi considerent, moda lingvistică actuală, iniţiată de "gânditorii" socialişti, a transformat nenumărate denumiri de o manieră totalmente debilă, ca de ex: portarul a devenit "gardian de imobil", măturătorul, "tehnician de suprafaţă", orbii, "nevăzători" etc. etc.

Fostele şcoli normale de învăţători şi filierele universitare de profesori au fost desfiinţate. (Poate unii din cititorii noştri au cunoscut faimoasa "Normale sup" din rue d'Ulm, la Paris: va dispare şi ea!) In locul lor au fost înfiinţate "Institutele universitare de formare a maeştrilor" (IUFM). Vom vedea în cele ce urmează ce ineptii ascund aceste titluri pompoase. Invăţătorii şi profesorii de liceu vor primi toţi aceeaşi formaţie comună axată, în special, pe psihologie, pedagogie, comunicaţie şi sociologie! Cursurile magistrale vor dispare.

"Maeştrii" vor fi instruiţi în numai doi ani, fiecare în specialitatea lui. Cu titlu experimental, s'a decis, anul trecut, înfiinţarea a trei IUFM-uri, la Lille, Reims, şi Grenoble.

Directorul adjunct, al IUFM-ului creat anul acesta la Creteil declară: "Prea multe cadre didactice se mulţumesc cu transmiterea metodelor, învăţate la Universitate, la clasa lor; acestea nu sunt adaptate la elevi. Aici vor învăţa un sistem educativ bun pentru copii şi vor cunoaşte mediul lor social. Vom favoriza cunoaşterea cartierelor periferice şi vom lupta contra cursurilor magistrale, pentru ca stagiarii să înveţe pe tineri comunicarea".

Rectorul Daniel Bancel, raportorul legii care a creat IUFM-urile susţine: "Cadrul didactic trebue să fie un ajutor metodologic al elevilor, el trebue să-i înveţe să întrebuinţeze singuri dicţionarele, fişele de informare, băncile de date informatizate, tablourile şi graficele. El trebue să ştie să conducă fenomenele relaţionale, să înţeleagă miza afectivă, să intervină pentru ca expresiile afective să nu tulbure învăţatul şi să analizeze implicarea lui personală (!?!) In fine, el trebue să definească învăţătura lui în raport cu mediul înconjurător economic, social şi cultural".

Numai sub imperiul socialismului s'au putut imagina, în patria lui Descartes, asemenea farse tragi-comice suprarealiste.

"PEDAGOGISMUL" debil datează în Franţa de trei decenii; ultima lui expresie o constatăm la primele 3 IUFM-uri experimentale. Astfel, la Grenoble, stagiarii au învăţat - printre alte năzbâtii - dansuri folclorice bulgare, dar şi cum se fac clătitele cu sirop! Acelaşi gen de găselniţe "intelectuale" s'au practicat şi la Reims: viitorii "maeştri" trebuiau să-şi arunce unul altuia un urs în pluş şi după aceea să stea pe vine cât mai mult timp posibil; proba era impusă de psihologi!!

IUFM-ul din Creteil propune, anul acesta, modul de practică teatrală. "Aceste activităţi vor avea un impact asupra profesorului în calitatea sa de actor, în raport cu scrierea şi corpul lui", declară un instructor. Este prevăzută şi o opţiune de psihanaliză "pentru a permite stagiarilor distanţarea faţă de cele trăite de ei......!!

Ce dreptate avea Moliere, când afirma: "Cu nătărăii poţi strica un om, fără să te coste nimic".

Lipsa de spaţiu nu ne permite continuarea exemplificărilor acestei concepţii de neimaginat, în materie de învăţământ.

Din fericire există şi profesori care fiind instruiţi în acest fel se opun acestei mascarade sinistre. François, profesor de istorie la Dijon, agregat universitar, după ce a urmat mai multe cursuri actuale şi-a ieşit din sărite în ziua în care instructoarea lui i-a cerut ca la începutul anului "să stabilească, prin contract, cu elevii săi, nivelul sonor şi agitaţiile necontrolate din clasă", pe scurt, să accepte zgomotul în clasă! François a trântit uşa şi a plecat, nu fără să audă, în spatele lui, comentariul instructoarei: "un individ ca acesta nu are ce căuta în educaţia naţională". (sic)

La această revoltă, a bunului simţ contra imbecilităţii, s'au asociat mulţi intelectuali francezi în frunte cu renumitul matematician Laurent Schwartz, care denunţă astfel pericolul care ameninţă învăţământul: "Dacă dăm greş cu formarea profesorilor, dacă continuăm să dezvoltăm IUFM-urile în felul în care au pornit-o la drum, ne vom trezi în faţa unei catastrofe. Vom distruge învăţământul secundar dacă îl vom îndrepta către supremaţia pedagogiei, care aparţine şcolii primare, în dauna cunoştinţelor. Studenţii nu vor mai putea urma studii de doctorat. Pentru a preda la nivelul N trebue să stăpâneşti perfect nivelul N + 2".

Cu un umor paradoxal Bernard Shaw afirma: "Cei care pot acţionează; cei care nu pot acţiona predau cum se poate acţiona; cei care nu sunt capabili nici să acţioneze, nici să predea, învaţă pe alţii cum să predea".

Noua reformă vrea şi să maimuţărească teoriile americane, de acum 30 de ani, care s'au dovedit catastrofale. Filosoafa americană H. Arndt, referindu-se la experienţele educative de pe vremea aceea, declara acum 25 ani: "Deoarece profesorul nu are nevoie să stăpânească prea bine materia, se întâmplă de multe ori ca cunoştinţele sale să nu depăşească pe cele ale elevilor săi. Aceştia sunt obligaţi să se descurce singuri, ceea ce duce la dispariţia originii legitime a autorităţii profesorului. Rezultatul acestor experienţe nefaste a dus la transformarea colegiilor de învăţământ general într'un fel de institute profesionale. Acestea au obţinut rezultate pozitive numai la conducerea auto şi la bătutul la maşina de scris! In ce priveşte acumularea cunoştinţelor cuprinse într'un program de studii normale, eşecul a fost total".

Cunoştinţele de bază, inerente unui învăţământ normal, sunt considerate de socialiştii francezi ca fiind inerte, livreşti, prăfuite. In virtutea unei logici demente, ei pregătesc dispariţia adevăraţilor profesori care, considerând profesiunea lor un sacerdoţiu, au format atâţia intelectuali şi savanţi celebri.

Sperăm că cei care vor avea greaua sarcină de a face reforma învăţământului românesc să ţină seama de erorile grave menţionate mai sus, căutând să reînvie şcoala românească, aceea care ne-a făcut oameni.

DE TOATE PENTRU TOŢI

PRIMA AUTOPSIE ÎN CANADA ŞI REMEDIUL SCORBUTULUI PE MALUL FLUVIULUI ST. LAURENT

Jacques Cartier, navigator francez din Saint-Malo, plecat să descopere drumul spre China (descrisă de Marco Polo) în Nordul "Lumii noi", a descoperit Canada în 1534.

Intors în Franţa în acelaşi an navigatorul maluin a mai făcut alte voiaje pe teritoriul descoperit de el în 1535, 1541, şi probabil în 1543.

După ce, în cursul celui de al doilea voiaj făcut în 1535, a urcat pe fluviul Saint Laurent până la insula botezată de el "Mont Royal" (oraşul Montreal de astăzi) navigatorul a fost obligat, la întoarcere, să petreacă iarna pe noul continent. Cele trei corăbii ale lui şi echipajul lor de 109 marinari s'au adăpostit, în luna Octombrie, lângă aşezarea numită Stadaconé, astăzi oraşul Québec. Din jurnalul de bord "BRIEF RECIT & SUCCINTE NARRATION", lăsat de Jacques Cartier, aflăm ce s'a întâmplat în cursul acestei ierni.

Băştinaşii din regiune - Amerindienii - care aveau o tabără în apropierea locului unde erau ancorate corăbiile Europenilor, avuseseră, în anul acela, un sezon de vânătoare bun, dar o recoltă de grâne şi legume insuficientă. In cursul lunii Decembrie, Jacques Cartier a constatat în tabăra indigenilor, o agitaţie neobişnuită. O boală misterioasă (pentru el) răpusese câteva zeci de Amerindieni.

Temându-se ca echipajul să nu fie contaminat, căpitanul a decis carantina: orice contact cu indigenii (doi dintre ei făcuseră cu el anul precedent, voiajul în Europa şi se întorseseră la ai lor, anul acesta) era interzis.

Cu toate acestea boala mortală - numită, la vremea aceea "răul de pământ" - apare şi la marinarii săi. Simptomele erau oribile: buzele negre, umflate, sângerânde, diaree, gura năclăită de puroi, dinţii cădeau şi corpul plin de pete roşii.

In luna Februarie, după ce muriseră 10 marinari, căpitanul, vrând să cunoască originile bolii, cere bărbierului echipajului să facă un lucru destul de neobişnuit: autopsia unui marinar mort în ziua în care ordonase o slujbă religioasă expiatorie! Din această operaţie nimeni n'a putut trage vreo concluzie valabilă, nici măcar bărbierul, care nu făcuse niciodată aşa ceva.

Pe la mijlocul lui Aprilie, Jacques Cartier nu mai avea decât 10 marinari pe picioare; 25 muriseră, peste 50 agonizau, iar restul erau bolnavi. In faţa acestei situaţii catastrofale, căpitanul se duce să vadă pe indigeni. Făcea acest demers fiindcă constatase că unul din băştinaşii care fuseseră cu el în Europa şi pe care-l văzuse, cu câtva timp înainte bolnav, umbla acum pe mal, vindecat. Află că acesta băuse o decocţiune de frunze ale unui copac. La cererea căpitanului, două femei aduc un braţ de crengi ale copacului miraculos, numit de ele Ameda şi-l învăţă cum să prepare băutura minune.

Jurnalul de bord ne descrie cum membrii echipajului, cei care se mai ţineau pe picioare, s'au năpustit asupra crengilor aduse şi, mai departe ne spune, că în şase zile au fost consumate frunzele unui copac "mare cât cel mai mare stejar din Franţa".

Temerarul căpitan reuşise astfel să-şi vindece marinarii care mai rămăseseră în viaţă, bolnavi de scorbut (1), teribila boală a marinarilor de pe vremea aceea, care a decimat şi echipajele celebrilor navigatori Vasco da Gama, Magellan, Francis Drake ş.a.

Din anul 1953 ştim că "cedrul alb" (n.şt. ANNEDA şi nu Ameda cum îl numeau Amerindienii acum 4 secole) care se găseşte şi în provincia Quebec, are foi care conţin 45 mg de acid ascorbic per 100 g de materie. Astăzi, vitamina C o găsim, în special în lămâi şi alte fructe citrice.

E.C.F.

(1) Boală provocată de absenţa sau insuficienţa în alimentaţie, a vitaminei C.

BASARABIA-PĂMÂNT ROMÂNESC

Urmare din pag. 20

Sovieticii nu doreau să facă nici cea mai mică concesie. Colonelul Borisov îi tot trăgea că toţi sunt cetăţeni sovietici pe baza Decretului Prezidiului Suprem al URSS din 8 Martie 1941, iar generalul Vinogradov, că au nevoie urgentă în Rusia de mână de lucru pentru reconstruirea ţării.

Partea română cere clemenţă pentru preoţi, căci în Rusia nu sunt recunoscuţi ca funcţionari de Stat.

Măcar cei care au trecut de 60 de ani. Generalul Vinogradov este intransigent: "Sunt cetăţeni sovietici şi noi nu putem face nici o excepţie, cât de bătrâni să fie aceştia. Inainte aceştia s'au rugat pentru tătucul ţar acuma se vor ruga pentru tătucul Stalin". Colonelul Borisov îi ameninţă pe Danielopol, Ciuntu şi Demetrescu, că sabotează Convenţia de Armistiţiu "şi este o târguială nepermisă."

Concomitent, memoriul fruntaşilor basarabeni este răspândit pe la ambasade: amânarea discutării problemei până la iscălirea tratatului de pace; să nu intre în discuţie, cei care au plecat din Basarabia în perioada până la 22 Iunie 1941; toţi funcţionarii şi pensionarii, indiferent când au fost evacuaţi: toţi peste 60 de ani, copiii minori, preoţii, militarii activi, elevii şcolilor militare.

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

CUVANTUL COPIILOR

TATĂL

Mă, copile, niciodată
să nu spui că nu ai tată.
Tu ascultă ce spun eu:
Tatăl tău e Dumnezeu.
El nu pleacă
nici nu moare
nici nu merge la'nchisoare.
El te crește
și te'nvață,
El te ține încă'n viață.

Deci când cineva îți spune:
"Ești copil singur pe lume",
tu răspunde-i:
"Tatăl meu
este Bunul Dumnezeu."

PRIETENUL

Am plecat pe drumul greu
eu și Ingerașul meu.
Nu mi-e teamă, că știu bine,
Ingerașul e cu mine
și îmi vine'n ajutor
Ingerașul păzitor.

FACĂ-SE VOIA TA

Doamne Sfinte, viața mea
azi, o pun în mâna Ta.
Numai Tu știi, pentru mine,
ce e rău și ce e bine.

Mă iubești atât de mult!
Cu smerenie te-ascult.

ABECEDAR CREȘTIN

Aseară am vrut să scriu o poezie.

Copiii mei dormeau duși, pisica torcea pe păturica lui Mateiu, cățelul adormise în prispă, șoricelul în cutiuța lui. Doar iepurașul maron rodea din coșulețul pe care i-l pusese o fetiță în cușcă.

Mi-am luat hârtie și creion și m'am așezat la masă: vroiam să scriu o poezie despre Crăciun. O poezie frumoasă cum nu s'a mai scris.

Dar ce să scriu mai întâi?

Mi-am imaginat-o pe Fecioara Maria împreună cu Dreptul Iosif, umblând din poartă în poartă să afle un loc de odihnă. Presupun că erau tare obosiți, dar nicăieri nu s'a aflat un loc pentru ei. Doar într'o iesle...

Si în ieslea aceea, în locul cel mai umil cu putință s'a născut Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, mântuitorul sufletelor noastre.

Crăciunul, noapte sfântă. Maica Domnului cu pruncul în brațe.

"Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire."

Ingerii cântând. Păstorii fericiți de vestea cea bună. Ce mult aș fi vrut să fiu și eu cu păstorii aceia!

Crăciunul...

Magii închinându-se copilului Iisus. Aur, smirnă, și tămâie, dragostea și respectul înțelepților.

Nu. Acum nu mă gândesc la Irod. Nici la răstignire. Mi-e milă. La asta o să mă gândesc când o să vină vremea.

Crăciunul. Bucuria aceasta imensă. Speranța aceasta care se cheamă Crăciun.

Inchid ochii și-mi amintesc icoana Maicii Domnului cu Pruncul în brațe. Pace caldă îmi umple sufletul. Acesta este pentru mine Crăciunul.

E mult peste înțelegerea noastră.

E mult prea greu de prins în cuvinte.

Aș vrea să-i mulțumesc Tatălui ceresc și nu știu cum. Ba știu: "Tatăl nostru carele ești în ceruri..."

...Aseară n'am mai știut cum să scriu poezia...

Părintele Mitrel

NAȘTEREA DOMNULUI

Dreptul Iosif și Fecioara Maria trebuiau să meargă în Bethlehem pentru un recensământ. Si ei au mers. Si acolo toate camerele erau ocupate în hoteluri, și ei au dormit într'o iesle. Acolo s'a născut Hristos.

Si în noaptea aceea niște păstori au văzut un înger. Ingerul le-a spus să meargă să vadă unde s'a născut Iisus Hristos.

Si după aceea trei crai au văzut o stea deosebită și au mers după ea. Au ajuns la Iisus și i-au dat aur, smirnă și tămâie.

Acesta este Crăciunul.

Naomi N. 9 ani

CRĂCIUNUL ESTE

Crăciunul este:
Nașterea Domnului,
Crăciunul este:
bomboane,
Crăciunul este:
Moș Crăciun.
Crăciunul este:
dragostea părinților.

Dar din toate astea
Crăciunul este
Dragostea lui Dumnezeu
către noi.

Gloria Elisabeth 9 ani

IUBIREA DE DUMNEZEU

Intâi era haos. Din haos Dumnezeu a făcut cerul și pământul și toate lucrurile văzute și nevăzute. Lucrarea lui pe care a iubit-o cel mai mult a fost omul.

Dar omul a păcătuit și Dumnezeu l-a pedepsit. Insă Dumnezeu i-a promis că o să-i trimită un mântuitor.

"Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică."

Si de atunci avem Crăciunul.

Julian Theodore 12 ani

MAICA DOMNULUI

Copilașule, ia seamă
să nu spui că nu ai mamă.
Maica Domnului, mereu,
lângă bunul Dumnezeu
sus, din cer, te ocrotește.
Dac'ai știi cât te iubește!

-Maică, sunt copilul tău
apără-mă de cel rău.

ĂL MIC

Moș Crăciune, ia aminte:
tare-i greu să fiu cuminte!
Tu ești bun și iertător,
vino-mi iar în ajutor!
Dă-mi și mie, ce mi-i da:
ce-i mai bun prin traista ta.

Eu, în schimb, o să-ți promit
să fiu bun și liniștit.
Dar... mai crede-mă un pic:
tare-i greu să fii "ăl mic"!

CUMINTELE

Moș Crăciun, Moș Crăciun
m'am făcut nițel mai bun:
n'o mai bat pe pisicuță,
n'o supăr pe bunicuță,
Nu trag cuțu de codiță,
nu-mi trag sora de fundiță,
nu-l zgârii pe frățior,
nu-mi mușc sora de picior
când mămica strigă: "Stai!"

Spune-mi, ce cadouri ai?

Dă-mi o jucărie mare
și te rog, multă mâncare!

PAGINA "CUVANTUL COPIILOR" ESTE REDACTATA DE
DOAMNA FLORICA BATU
126 MADISON AVE. S. KITCHENER, ONT. N2G 3M6

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

CEI CU MÂINILE UDE DE SÂNGE LEGIONAR

1) Incepem cu alungatul lui Rex Carol al II-lea care a luat "măsuri contra legionarilor, dar nu foarte aspre..." (Din declarația M. S. Regelui Mihai I, publicată în revista bucureșteană "Apostrof", p. 5). Măsurile "nu foarte aspre" însemnau că fiecare legionar era omorît doar o singură dată, cu excepția a 13 legionari, în frunte cu Corneliu Codreanu, care au fost legați, ștrangulați și împușcați într'un camion, ce-i transporta la altă...închisoare. Trupurile au fost aruncate într'o groapă comună peste care s'a turnat acid și ciment. Comunicatul oficial: "Au încercat să evadeze!"

2) Hitler, care la 21 Ianuarie 1941 l-a sprijinit pe Antonescu să alunge pe legionari din guvern, iar legionarii "norocoși" care au ajuns în Germania au fost trimiși în lagărele de concentrare.

3) Petru Groza-Gheorghiu Dej - Ana Pauker, trinitatea ce-a inițiat canalele morții și temnițele de reeducare.

4) Ceaușescu a continuat politica înaintașilor, adăugând unele inovații: radierile. (Pacepa: "Orizonturi Roșii").

Dl. Iliescu n'a omorît, el a întinerit pe legionari, făcându-i parașutiști care, împreună cu golanii, au vrut să fure revoluția. Noroc că prestigiul regimului a fost salvat de bâtele minerilor.

De peste șase decenii țapul ispășitor, legionarul, reînvie din gropile anonime, din cenușa crematoriilor, din șanțurile dela Canal, sau din cimitirele fără cruce din jurul temnițelor.

El e veșnic prezent, veșnic acuzat și n'are drept la răspuns.

Revenim la declarațiile M.S. Regelui Mihai pe care nu-l învinovățim că încearcă , așa cum poate, să-l apere pe iubitul său părinte:

"Intre timp, noi, Românii, ne piteam în colțul nostru, înfricoșați nu numai de prea puternica alianță nazisto-comunistă, dar și de nelegiuirile comise de legionarii din Garda de Fier..."

"Nelegiuirile legionare" înseamnă că'n 1937 partidul "Totul pentru Tară" a ieșit victorios în alegeri (al treilea pe țară), iar cei "pitiți" de teamă, nu erau "Românii", ci Camarila Palatului care, în numele "Democrației", se temea de viitoarele alegeri.

In continuare, din aceeași sursă, "In zbuciumata Europă de atunci, Regele Carol al II-lea a căutat să câștige timp și luând măsuri împotriva legionarilor, dar nu foarte aspre de frica lui Hitler...a constituit astfel o dictatură a sa proprie, pentru ca Hitler să nu se împotrivească regimului de democrație parlamentară din România, deci Garda de Fier să nu ia puterea".

Suntem proști și nu pricepem: cum poți avea, în același timp și "Dictatură" și "Democrație parlamentară"?

Subliniem următoarele rânduri, din declarația Majestății Sale Regelui Mihai, pentru care îi rămânem adânc recunoscători:

"Tatăl meu a fost constrâns să părăsească țara. O CERUSERA LEGIONARII IN STRADA (Sublinierile noastre), chemându-l la putere pe Generalul Ion Antonescu." (6 Septembrie 1941, N.R.)

Imperativul străzii, "Să abdice", n'a fost impus cu "Molotov cocktails", cu acapararea stațiunii de radio, ori cu mitraliera.

Abdicarea a fost cerută "în stradă", de cei "mulți" sătui de jaf și crime.

Poporul român a realizat una dintre cele mai frumoase și pașnice revoluții din lume: a străpuns armura unui tiran cu puterea mistică a cântecelor care ne înfrățiseră:

Să facem o țară ca "Soarele sfânt de pe cer".

La 6 Septembrie nu s'a spart un geam, nu s'a strigat o singură frază insultătoare la adresa Evreilor sau a altor minorități.

Am cântat și ne-am îmbrățișat de biruința neamului.

Dar eram în război și printre sufletele încrezătoare s'au infiltrat agenții puterilor învrăjbite.

Rezultatul?

Revoluția premeditată dela 21 Ianuarie.

CA SĂ NU SE "DEȘTEPTE"

Emisiunile TV-București se închideau cu imnul revoluției dela 1848: "Desteaptă-te" Române" (cor) scris de Andrei Mureșanu.

Acum în loc de cor și cuvintele apăsate "Deșteapta-te" se oferă doar melodia "orchestrată".

RÂNDURI ÎNTÂRZIATE

Săptămâna de baie românească dela Câmpul Românesc din Hamilton s'a terminat, dar amintirea ei "ne urmărește încă".

Vizitatorii s'au împletit cu gazdele, oferindu-le o mână de ajutor la vânzarea biletelor, a cărților, la măturat, aranjarea meselor, căratul scaunelor, dus și întors, din sală la locul unde se aprindeau focurile de seară etc.

O muncă dăruită din dragoste ce-a transformat pe oaspeți în posesori de acțiuni sufletești ai Câmpului.

ROMFEST '92

18, 19, 20 SEPTEMBRIE 1992

NEW YORK, N.Y.

Preşedinte, Ion SIMULESCU

Secretar, Nidia BELCEA

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1X0

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

PITESTI de D. BACU	$ 20.00
POEZII DIN INCHISORI , culegere de Zahu PANA	20.00
CU ACUL PE SAPUN , poezii de Zahu PANA	18.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	15.00
CETATI SFARAMATE, schițe și nuvele de N.NOVAC	7.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare) SI CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA — Se comandă împreună	22.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	20.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	7.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	22.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00
DESPRE NOI, de Eugenia USERIU	8.00
TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII, de Vasile MILITARU	18.00

VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	$ 6.00
PUNCTE DE VEDRE, de Eugen POPESCU	15.00
POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
MEDITATII SI MARTURISIRI, de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poezii de Alex. BIDEANU	10.00
CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
JURNALUL FERICIRII de monahul N.STEINHARDT	22.00
TRANSYLVANIA (limba engleză) de Traian GOLEA -Restablishing Historical Truth-	10.00
POEMS FROM COMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Pitești, tradus în limba engleză) de D.BACU	20.00

★ La fiecare comandă se adaugă $ 2.00 pentru expediție

INTERVIU

ACORDAT ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" PE DATA DE 27 AUGUST, 1991, DE D-L PROF. SORIN BOTEZ, VICEPREŞEDINTELE PARTIDULUI NAŢIONAL LIBERAL ŞI MEMBRU ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI

Intrebare: Domnule Sorin Botez, în primul rând, vă dorim bun venit printre noi. Suntem foarte bucuroşi să schimbăm cu Dvs. unele puncte de vedere. Noi reprezentăm aici, "Cuvântul Românesc", ziar care apare fără întrerupere de peste 15 ani de zile în Canada şi care a dus o luptă anticomunistă de confruntare cu inamicul neamului românesc. Ziarul nostru a dus, de asemenea, o luptă de păstrare şi menţinere a conştiinţei naţionale româneşti şi apărare a culturii şi a existenţei însăşi a neamului nostru. In lupta noastră, de aici, din exil, noi am contribuit cu puterile noastre, ca Români conştienţi de tragedia prin care trece neamul nostru. Noi nu reprezentăm un partid sau un grup politic, ci mai degrabă o conştiinţă naţională românească în lumea exilului în care ne aflăm.

Domnule Botez, după ce aţi aflat cine suntem, vă rugăm să ne spuneţi despre Dvs., să vă identificaţi pentru cititorii noştri: ce reprezentaţi în guvernul actual al României?

Răspuns: Vă mulţumesc foarte mult pentru urările de bun venit; sunt foarte bucuros şi foarte mândru că mă aflu în mijlocul comunităţii române din Canada, aşa cum zilele trecute, luna trecută m'am aflat în mijlocul Românilor din Statele Unite.

Este, repet, o mare bucurie şi o mare cinste pentru mine şi în acelaşi timp, această întâlnire reprezintă împlinirea unei vechi dorinţi, pentrucă întotdeauna am considerat că singura posibilitate pentru România de a ieşi din marasmul în care se află de atâţia ani de zile şi mai ales din coşmarul în care ne zbatem începând dela revoluţie, este numai unitatea Românilor de pretutindeni.

Numai prin realizarea unei unităţi reale, nu teoretice, nu lozincarde, ci a unei unităţi care să se oglindească în fapte şi în atitudini, numai prin această unitate putem să-i înfrângem pe adversarii noştri, pe comunişti, care sunt încă suficient de puternici, ca să reprezinte un adversar redutabil.

Să spun cine sunt: sunt Sorin Botez, fost profesor de literatură, în momentul de faţă sunt numai parlamentar; membru din 1946 al Partidului Naţional Liberal, calitate în care am fost condamnat pentru activitate anticomunistă, la 20 de ani, într'un moment în care nu împlinisem încă 19 ani; aveam 18 ani când m'au condamnat la aceeaşi pedeapsă cu amiralul Donici, cu 5 ani mai mult decât Van Papen. Din aceşti 20 de ani, am executat în chinuri şi schingiuiri greu de imaginat de o minte normală, 15 ani de închisoare.

După ieşirea din închisoare, evident, am întreţinut relaţii de prietenie şi de speranţă cu ceilalţi colegi de suferinţă, mai ales din Partidul Naţional Liberal, dar în mod egal şi cu prietenii din celelalte orientări politice, iar în timpul revoluţiei am fost una dintre cele 4 persoane care au păşit la reînfiinţarea Partidului Naţional Liberal.

In ziua de 22 Decembrie 1989 am fost cel care scris scrisori oficiale din partea partidului nostru, anunţând majoritatea ambasadelor străine din Bucureşti de redeschiderea lucrărilor PNL, reînfiinţat în focurile revoluţiei şi care a devenit oficial pe 5 Ianuarie anul următor. In mod firesc, fac parte din conducerea PNL, sunt vicepreşedinte al partidului meu, sunt membru în Parlament, deputat de Bucureşti, membru în Comisia Politică Externă a PNL şi mai sunt şi Preşedintele grupului naţional pentru CSEC - grup neguvernamental. Iar în guvern, pentrucă m'aţi întrebat ce reprezint eu în guvernul României, reprezint un cui .

Intrebare: Reprezentaţi opoziţia?

Răspuns: Eu nu sunt de părere că noi suntem opoziţia. Mie îmi place să descriu partidele în general numite partide de opoziţie, ca fiind forţele democrate ale ţării; pentrucă faci opoziţie faţă de un alt partid democrat, ori cei care sunt acum la conducere nu sunt un partid democrat.

Deci, noi nu suntem opoziţie, noi reprezentăm forţele democratice. Dar acesta este termenul îndeobşte admis.

Intrebare: S'a vorbit mult în ţară şi se vorbeşte încă despre faptul că opoziţia nu a câştigat alegerile legislative, pentrucă nu a fost unită. Ce ne puteţi spune în această privinţă?

Răspuns: Nu încape nici o îndoială că şi lipsa unei unităţi formale a opoziţiei a contribuit la eşecul acestor alegeri. Nu la eşecul nostru în alegeri, ci la eşecul acestor alegeri, pentrucă alegerile au fost cele sabotate, iar nu partidele noastre. Insă victoria strălucită socialistă, comunistă, cu nişte procente ceauşeşti, a FSN se explică prin mulţi factori: în primul rând, prin faptul că s'au confruntat două lumi: o lume a specialiştilor în minciună, în furt, în tâlhărie, în manevrarea oricăror intenţii bune - este vorba de Securitate şi mai ales de acele departamente ale Securităţii, specializate în a produce rumoare, a produce confuzie, în dezinformare, şi noi - care eram nepricepuţi în astfel de acţiuni perverse, anormale şi lipsite de demnitate şi de cinste. In al doilea rând, a fost o uriaşă diferenţă de mijloace materiale. Toată averea colosală a partidului comunist român intrând în mod neoficial, dar real în patrimoniul noii guvernări, care calcă în pantofii vechii guvernări. In ciuda repetelor noastre cereri, nu s'a stabilit nimic în legătură cu fondurile PCR. De unde, ergo - cum spune Dragoş Protopopescu, putem trage concluzia că nu se explică nimic pentrucă aceşti bani au fost înghiţiţi de nevoile actualei puteri la noi în ţară.

Deci, ei aveau la dispoziţie tot, începând cu Televiziunea, pentrucă (într'o ţară cum este Canada sau Statele Unite lucrul pare poate ciudat, dar nu la noi în România) opinia publică depinde în proporţie de 90% de informaţiile care vin prin televiziune. Ori, Televiziunea a fost şi este un instrument al lui Satan, în ţara noastră. Este complet aservită puterii, face permanent şi fără pic de jenă, ca să nu întrebuinţez cuvinte mai tari, jocul ei.

Dl. Răzvan Theodorescu este lacheul puterii şi execută toate ordinele, date de aceasta. Evident, ei nu recunosc nici un moment acest lucru şi evident, nu vreau să generalizez: în această instituţie sunt foarte mulţi oameni care luptă de pe partea noastră a baricadei, numai că şi ei, la fel ca şi noi, sunt minoritari; majoritarii sunt cei care ling mâna care-i plăteşte; şi-i plăteşte foarte bine. Deci, noi n'am avut practic, nici un acces la Televiziune. In schimb, televiziunea, într'o formă sau alta, a împrăştiat şi şi-a împrăştiat veninul comunist permanent, 24 de ore pe zi, prezentând pe tov. Iliescu şi pe prea luminatul "Român" Petre Roman ca pe nişte prezenţe extraordinare, ca pe nişte patrioţi, nejenându-se să-i pună pe amândoi în biserică, în Patriarhie, închinându-se în faţa pravoslavnicului general antichrist - cum îl numesc eu - şi făcându-şi amândoi nişte cruci, de spuneai că sunt cei mai credincioşi. Cine? Membrul în Biroul Politic şi fiul lui Walter Roman. Deci, nu există nici un pic de jenă din partea D-lui Răzvan Theodorescu şi a bandei lui de colaboraţionişti încărcaţi de păcate.

Intrebare: In general se vorbeşte despre formarea aşa zisei opoziţii unite. Din cine este formată această opoziţie unită? De ce v'aţi ferit de termenul "anticomunist"? De ce nu prezentaţi în faţa alegătorilor două liste: una FSN-neocomunistă şi cealaltă - forumul sau alianţa anticomunistă, democratică, antitotalitară?

Răspuns: Comunismul este o stare de spirit, pentrucă a încetat să mai fie un partid; el a decedat. Să-i fie ţărâna grea! Comunismul este mort. Noi ne luptăm cu consecinţele comunismului. Orice fel de zvâcnire este o zvârcolire de reptilă care nu se potoleşte până când nu apune soarele. Noi vrem să construim în ţara noastră, pentrucă de dărâmat a dărâmat istoria. Au dărâmat comuniştii. Anticomunismul nostru este inclus în fiecare răsuflare a noastră, în fiecare cuvânt al nostru, în fiecare atitudine a noastră. Dar nu se construieşte intitulându-te anti-; se construieşte, intitulându-te pro-. Noi suntem pentru libertate, pentru construcţie, pentru nor-

malitate, pentru echilibru, pentru demnitate naţională, pentru demnitate umană, pentru punerea unei cărămizi peste altă cărămidă. In acest proces trebue din când în când să ne amintim de ceea ce a fost atât de trist şi atât de cumplit de greu timp de 50 de ani, dar noi nu ne mai batem cu comuniştii, noi ne batem cu rezultatele educaţiei comuniste. Acesta este adevăratul nostru duşman astăzi.

In ceea ce priveşte opoziţia, forţele democratice în numirea mea, nici eu nu am înţeles niciodată de ce a trebuit un an şi trei sferturi până să se realizeze această opoziţie unită. Probabil că, psihologic, privind lucrurile era normal să dureze aşa de mult, pentrucă după întreruperea atât de mare de tradiţie democratică - 45 de ani - foarte mulţi dintre cei care astăzi se găsesc în fruntea luptei noastre pentru democraţie nici nu erau născuţi în timpurile de democraţie; 45 de ani de comunism, dar democraţia fusese suspendată în România cu ani de zile în urmă. Deci, toată generaţia tânără nu a cunoscut-o. Era firesc ca anumite ambiţii, anumite veleităţi să se manifeste cu rezultate maligne, chiar dacă intenţiile au fost benigne.

A existat o unitate în Parlament. De pildă, de când s'a înfiinţat acest Parlament, noi, deputaţii acestor partide, am fost permanent, împreună, în lupta noastră. N'a existat nici un moment de dezacord, sau de neînţelegere de orice fel. Insă o alianţă formală, sub o anumită firmă, nu a existat. Insă, acum câteva luni de zile s'a înfăptuit prima instituţie, deci s'a instituţionalizat această unire în aşa numita Convenţie pentru Democraţie, care uneşte partidele de reală consistenţă democratică, reprezentate în Parlament. Este vorba de PNL (sediul Convenţiei fiind la sediul partidului nostru), PNT-cd, PSD, Partidul Ecologist - pentru mai multă precizie, partidul prezidat de Dl. Weber, deoarece lumea cam încurcă mişcarea cu partidul - şi UDMR.

Iniţial fusese şi Mişcarea Ecologistă condusă de Dl. Maiorescu, care fără să plece efectiv, a spus că ei au crezut că este vorba de o alianţă numai temporară. In realitate, erau pe punctul de a realiza o altă alianţă, pe care au şi realizat-o, şi anume cu puterea, cu FSN.

La început, Convenţia noastră a mers şchiopătând, discuţiile durau de 3 ori mai mult decât trebuiau să dureze, fiecare reprezentant al acestor partide, vroia să tragă, oarecum, spuza pe turta proprie, fiecare încercând să arate că el, partidul lui este determinant în tot ceea ce este bun şi că n'are nici o vină în tot ce a ieşit rău. Asta a fost începutul şi vă mărturisesc că eram foarte uşor sceptic în legătură cu rezultatele. Dumnezeu a vrut ca acest scepticism incipient al meu să se dovedească greşit, pentrucă pe măsură ce discuţiile au continuat, s'a ajuns la o unitate reală de atitudine şi de acţiune a acestor partide. In fiecare săptămână, la sediul nostru ne întâlnim câţiva reprezentanţi, evident, şi se stabileşte strategia pe perioade mai îndelungate, dar mai ales măsurile care trebuesc luate în săptămâna următoare : cum facem, cum reacţionăm aici, toate comunicatele care se dau în numele acestor partide. Deci, aceasta se numeşte Convenţia pentru Democraţie.

Intrebare: Inţelegem că va fi un singur candidat propus de opoziţia unită vis a vis de un candidat al FSN-ului?

Răspuns: Ideea va fi că noi vom prezenta acelaşi candidat sau aceiaşi candidaţi faţă de cei pe care îi va prezenta FSN, plus aripa tânără liberală, plus Partidul Agrarian, plus cine ştie ce alte partide ce fac parte din cartelul lor. Cum va fi, că va fi un candidat sau vor fi mai mulţi candidaţi, nu ştiu, pentrucă trebue mai întâi să apară legea electorală. Nouă deocamdată ni s'a înaintat un proiect de lege electorală pentru alegerile comunale, cu care suntem complet în dezacord, pentrucă de exemplu, Primarul nu urmează să fie ales direct, ci să fie ales de membrii Consiliului Comunal , adică este altă mârşăvie comunistă. Si sigur că va trebui să luptăm şi dacă vom reuşi să avem vot secret, poate vom învinge, dar dacă nu va fi vot secret, maşina de vot va fâşâi. Dacă cunoaşteţi termenul; în momentul în care a avut loc marea bătălie parlamentară în legătură cu Legea Privatizării, Executivul, care ştiţi că e o putere separată în Stat, a chemat cealaltă putere separată în Stat, care este Legislativul, jos, în sala FSN-ului şi Dl. viceprim -ministru Adrian Severin i-a beştelit frumos şi le-a spus: "Nu vreau să aud decât aşa: fâş, fâş, fâş, mâinile în aer". De atunci, Dl. Severin, pe care , personal, îl simpatizez foarte mult pentrucă este un om cu humor, se numeşte Dl. Fâş-Fâş.

Intrebare: Deci, nu putem spune că astăzi există o separare a puterilor în Stat?

Răspuns: Sigur că nu. Dimpotrivă, există o totală dominare a grupului parlamentar FSN de către guvern şi preşedinţie. Executivul este dominant, adică înseamnă preşedintele şi guvernul. Judecătorii sunt tot vechii judecători. Acest principiu cardinal al democraţiei - principiul separării puterilor în Stat - este cum zicem noi în România: cele trei puteri sunt separate, dar unele sunt separate mai mult decât celelalte.

De curând a apărut un nou partid, Partidul Alianţei Civice care vine să înjumătăţească atât de valoroasa Alianţă Civică de dinaintea formării partidului. Noi am urat succes Partidului Alianţei Civice, în lupta cinstită, totală şi clar anticomunistă şi în lupta de reconstruire a ţării.

Părerea mea personală este că menirea Alianţei Civice ar fi fost aceea de a canaliza forţele străzii - acea minunată, extraordinară forţă a tineretului în special de a manifesta deschis, împotriva Preşedintelui, guvernului şi pentru Monarhie. Trebue să ştiţi că Televiziunea Liberă Română nu mai dă nimic în direct. Iţi arată nişte imagini, nu se aude nimic, ci se explică ce se întâmplă. Iar de câte ori există asemenea manifestaţii, formula este stereotipă, după cum erau stereotipe formulele în timpul lui Ceauşescu: "Manifestanţii au strigat lozinci antiprezidenţiale, anti-guvernamentale şi promonarhice." In felul acesta, publicul este perfect lămurit în legătură cu ce cer oamenii aceia, care nu ies în stradă de florile mărului. Toţi vor să solicite ceva, toţi îşi exprimă un pâs. Dacă tot ce se întâmplă se reduce la lozinci, opinia publică nu e foarte bine informată.

Intrebare: Care credeţi că vor fi rezultatele alegerilor din anul viitor?

Răspuns: Asta este "guess-work". Dacă vor fi perfect cinstite, s'ar putea să ne găsim în faţa unui revers al alegerilor din Mai 1990. In ce priveşte opoziţia, trebue să spun că cel mai important lucru a fost hotărârea noastră ca în alegerile viitoare - alegerile comunale - să mergem împreună, adică să cădem de acord asupra candidatului sau candidaţilor şi să punem în fiecare circumscripţie candidat comun pe acel om care se bucură de cel mai mare respect, cu cea mai mare prestanţă pe plan local, indiferent că este ţărănist, social-democrat, liberal sau din partea Alianţei Civile sau nici măcar membru al vreunui partid, numai să fie un om de o indiscutabilă calitate morală şi de reală

TRANSILVANIA PARTE A A PĂMÂNTULUI ROMÂNESC

—Alexandru NEMOIANU—

Geografic, Transilvania este cuprinsă între Carpaţi, Tisa şi Dunăre. Ea poate fi comparată cu o redută în care poţi găsi adăpost şi pavăză. Ea este de asemenea o regiune bogată în resurse naturale cu un relief complex şi armonios în acelaşi timp.

Nu este deci surprinzător că acest teritoriu a fost motiv de dispută şi conflict şi că administraţiile s'au schimbat aici de multe ori. Dar dacă în Transilvania administraţiile s'au schimbat de multe ori, caracterul ei etnic a rămas mereu constant în aceea că a fost totdeauna predominant românesc.

Faptul că Românii au fost şi au rămas majoritari în Transilvania nu a fost contestat de cercetătorii serioşi. S'a încercat însă să se pună la îndoială şi sub semnul întrebării legitimitatea unirii Transilvaniei cu România şi faptul că ea este pământ românesc şi parte a pământului românesc.

Mai exact. au fost istorici care, concentrându-se exclusiv asupra evenimentelor politice din istoria Transilvaniei au ajuns să susţină că Transilvania nu ar fi un teritoriu românesc. Aceşti oameni au "selectat" evenimente, le-au calificat arbitrar în importante şi neimportante şi au ignorat cu totul statistici, documente şi adevăr.

Scoţând evenimentele din context şi creind o istorie parţială, aceiaşi oameni susţin că împrejurarea că Românii sunt majoritari nu este relevantă şi că prin tradiţie Transilvania nu poate fi socotită pământ românesc. In concluzie, spun aceşti oameni, Transilvania ar trebui să fie măcar autonomă într'o primă fază. (Este foarte limpede că pentru aceşti teoreticieni o a doua fază ar însemna integrarea Transilvaniei într'o "structură" mai largă, care, "întâmplător", ar coincide cu graniţele, care în fapt nu au existat niciodată, ale "coroanei" Sfântului Stefan.)

Acest gen de teorii sunt nu numai fanteziste, ele sunt neadevărate şi de rea credinţă.

Aceste teorii sunt neadevărate căci ele ignoră realitatea şi principala parte a istoriei Transilvaniei. Această realitate a fost şi rămâne faptul că majoritatea populaţie din Transilvania este de origine românească şi cea mai importantă parte a istoriei ei a fost cea a suferinţei româneşti.

Este de amintit că populaţia românească majoritară se află aşezată pe întreg teritoriul Transilvaniei şi că minorităţile pot fi comparate cu insule într'o masă românească.

Mai mult încă, grupurile minoritare mai semnificative, adică Saşii şi Secuii, se află lângă hotarul de Răsărit al Transilvaniei şi sunt separaţi de Ungaria de o masă masivă şi compactă de Români. Acest lucru este extrem de semnificativ căci el dovedeşte care a fost în Transilvania populaţia băştinaşă.

Este de amintit că atunci când au venit din Asia, Ungurii s'au aşezat în Câmpia Panonică şi de acolo pentru un timp au tot atacat Apusul Europei. După ce au fost înfrânţi şi s'au creştinat, ei au început să îşi întindă stăpânirea spre Răsărit. Cronicile ungureşti vorbesc clar despre luptele purtate cu voievozi români în Transilvania. Insuşi faptul că Transilvania a fost un Voievodat, care nu era integrat în structura administrativă a Regatului Ungar, este dovadă că aici se aflau Români având propria lor organizare. (Organizarea în voievodate este caracteristică Românilor şi Slavilor şi necunoscută în Evul Mediu apusean.)

Pentru a apăra graniţa de Est a stăpânirilor, regii unguri au aşezat în jurul Carpaţilor colonişti, Saşi şi Secui, ce erau organizaţi specific în "scaune". Populaţia majoritară redusă la stare de servitute, a rămas însă peste tot în Transilvania şi minoritarii au devenit mici insule în mijlocul ei. A susţine că documentele care pomenesc pe larg venirea Saşilor şi a Secuilor au ignorat venirea populaţiei majoritare este absurd şi deci nerealist. Documentele Transilvaniei amintesc de venirea Ungurilor, Saşilor şi Secuilor dar nu a Românilor dintr'un motiv foarte simplu. Atunci când documente medievale au început să fie emise, Românii erau în Transilvania căci erau băştinaşi descendenţi din Daci şi Romani.

Dar Transilvania a avut o istorie separată mereu. Ea a fost o provincie autonomă cu o istorie a ei şi care a existat şi atunci când Regatul Ungar nu mai exista pe harta Europei. Transilvania a avut o istorie de sine stătătoare, la fel ca Moldova şi Tara Românească, şi cei ce susţin că Transilvania nu este pământ românesc ignoră faptul că istoria ei a fost mai ales istoria suferinţei româneşti.

Este adevărat că Românii au fost secole de-a rândul asupriţi, împilaţi şi marginalizaţi dar acest lucru, în mod paradoxal, a contribuit ca ei să-şi ţină mai vârtos credinţa, limba şi obiceiurile. Cu răbdare au aşteptat Românii să le vină vremea şi atunci când le-a venit au decis fără şovăială "ruperea definitivă" de structura putredă ce îi separa de fraţii lor de limbă şi sânge.

Istoria îşi are legile ei şi o justiţie care nu iartă.

Nobilimea maghiară obtuză şi arogantă nu a putut scăpa de această justiţie şi nu a putut schimba realitatea. Transilvania care prin majoritatea sângelui era românească, s'a unit cu restul pământului românesc.

Unirea Transilvaniei cu România la 1 Decembrie, 1918 a fost consecinţa logică a unui proces istoric milenar. Tratatele internaţionale nu au făcut decât să constate şi să sancţioneze o realitate istorică şi o necesitate obiectivă: unirea Transilvaniei, un pământ românesc, cu restul teritoriului locuit de Români.

INTERVIU

calitate intelectuală.

Intrebare: Credeţi că aveţi timpul necesar...

Răspuns: Nu, n'avem timpul necesar, n'avem nici un ban, n'avem nici o maşină, n'avem nimic. Dar, pe de altă parte, Dumnezeu a fost întotdeauna bun Român.

Intrebare: Care este atitudinea poporului şi care este atitudinea Dvs. în ce priveşte Monarhia? Intrebarea este foarte complexă.

Răspuns: Care este atitudinea poporului? Am să adaug, şi atitudinea mea personală. Din prima zi a Revoluţiei, personal, am considerat că nu există decât o singură soluţie - vechea instituţie. Stiţi că la noi este obiceiul de a se rima toate lozincile. Personalitatea Majestăţii Sale Regele Mihai I al tuturor Românilor ne îndreptăţeşte să sprijinim Monarhia şi Monarhia ne îndreptăţeşte să sprijinim persoana M.S.Regele Mihai. In aceste momente de mare cumpănă în istoria neamului nostru, singura soluţie de a aduce pace în interior, stabilitate, înţelepciune, lipsă de convulsiuni, continuitate şi demnitate naţională, este revenirea la singura formă de guvernământ firească a ţării noastre, care a fost întotdeauna Monarhia. Evident, ne referim la o Monarhie foarte constituţională, în care Monarhul să fie numai păzitorul Constituţiei.

După Revoluţie, majoritatea populaţiei, totalmente necunoscătoare în ce priveşte Istoria Monarhiei române, totalmente înfluenţată de minciuna care a fost lege în învăţământul românesc, sigur că iniţial, majoritatea a fost şocată de ideea Regelui. "Ce ne mai trebue un alt Ceauşescu? Ne mai trebue o altă dictatură?" In mintea lor, Regele trebue neapărat să fie un Monarh de tipul lui Ludovic al XIV-lea, care să spună: "L'état c'est moi"!

Incetul cu încetul, pentrucă Dumnezeu e un bun Român, Românului i-a venit mintea cea de pe urmă şi astăzi, în ţară e un uriaş proces pro-monarhic. In ce priveşte PNL şi PNT şi cu tot respectul pentru celelalte partide, care vor domina piaţa politică, sute de mii de Români democraţi cărora nu le va impune nimeni vreodată o anumită linie, cu tot procentajul de sceptici în ce priveşte Monarhia sau anti-monarhişti, aproximativ 96% sunt monarhişti.

Noi ne-am manifestat deschis mai ales în ultima vreme, pentrucă în ultima vreme, văzându-se proporţia, creşterea uriaşă a simţului monarhic, am considerat necesar de a ne preciza poziţia. Această precizare a fost categorică atât în Parlament, unde huiduielile cumplite ale majorităţii în repetate rânduri s'au auzit, eu însumi, Dl. Dan Amedeu Lăzărescu, Dl. Nicu Enescu, Părintele Andreescu, deputaţi liberali sau deputaţi ţărănişti, au susţinut Monarhia.

Intrebare: Se vorbeşte în ultimul timp despre renaşterea pericolului fascist, despre antisemitismul care se ridică în România. Ce credeţi despre acest lucru, cine stă în spatele acestor zvonuri, campanii?

Răspuns: Acest fantastic prinţ al întunericului, care a fost Iosif Visarionovici Stalin, a găsit un panaceu universal - un leac care vindeca toate neîmplinirile comunismului. Asta era: minorităţile, mai ales Evreii, pe de o parte şi acţiunea agenturilor străine pe de alta. Bineînţeles formula a fost cu mare entuziasm preluată de lingăii din România, de Gheorghe Gheorghiu Dej şi de celălalt asasin - Ceauşescu. Au dispărut ei, dar cum spunea Eminescu: "100 de ani a durat cauza, 100 de ani va dura efectul"; emanaţii continuă să-şi explice impotenţa totală, globală prin cauze absolut intentate.

In România nu există problema antisemitismului, pentrucă nu poate să se nască o problemă fără o cauză, ori în momentul în care din păcate, Evreii din România, care au reprezentat o forţă remarcabilă economică, culturală, socială au plecat din ţară, nu poate exista această problemă. După aprecierile noastre, mai sunt 7.000 de Evrei în România, iar după cifrele date de eminenţa sa, Dl. Rosen, în mod evident umflate - 20.000. Dacă-i cauţi, nu-i găseşti. E drept că sunt foarte mulţi în guvern, dar nu reprezintă mai mult de 11. Nu este foarte uşor să găseşti mai mult de 7.000 de Evrei în România. Nici un om normal în România nu este antisemit.

Nu e o problemă antisemită în România; n'ar fi existat dacă sprijiniţi de putere, o serie de lichele care au fost până mai ieri susţinătorii lui Ceauşescu, nu ar fi făcut un salt mortal, trecând la un limbaj, pe care nu îndrăznesc , din respect pentru cititorii noştri să-i calific, la injurii, la calomnii, la un limbaj nu de ziarişti, ci de mahala ordinară. Dacă aceasta înseamnă antisemitism, atunci există antisemitism în ţară. O mână de oportunişti lipsiţi de dragoste de neam şi lipsiţi de demnitate umană, care au găsit singura lor posibilitate de a face zgomot în jurul inexistentei lor persoane.

Extremism. Nu este nici o ţară în lume care să nu-şi aibă extremiştii ei. Nu există. In Canada, în Germania, în Franţa sunt extremişti. Ca să nu mai vorbim de Israel, unde sunt foarte mulţi extremisti. In Arabia la fel. Asta e o lege a democraţiei. Noi încercăm să limităm aceste tendinţe extremiste şi să luăm dela extremişti ceea ce este bun, adică: dragostea de neam şi să dăm cu glaspapir peste tot ceea ce trebue îndepărtat.

Intrebare: In privinţa legii Securităţii Statului Român, cum cu atâta uşurinţă a aprobat opoziţia: "... incluzând acţiunile de sorginte comunistă şi toate acţiunile totalitare, extremiste, fasciste şi legionare"? De exemplu, consideraţi Dvs. că Mişcarea Legionară a fost şi este - dacă mai există - o mişcare totalitară?

Răspuns: Am să vă răspund pe rând. Reacţionez categoric la prima. La felul în care noi am primit cu atâta "uşurinţă", spuneţi Dvs., această lege. Această uşurinţă a însemnat două săptămâni de luptă în Parlament, pentrucă în proiectul de lege care a venit, nu devenisevă obiect de cercetare al Siguranţei Statului, decât acţiunile, în ordinea pe care le spun acum: acţiunile de tip legionar sau fascist. Atât. Si a început lupta. Personal, am fost la pupitru şi am explicat cum, cei 2.000.000 de cetăţeni români care au fost de-a lungul anilor de dictatură comunistă înăuntru şi afară din închisoare, toţi aceştia au fost condamnaţi în baza aceluiaşi articol - art.209, Codul Penal, Partea a 3-a, care spunea: "Crimă de uneltire împotriva Statului. Membru în organizaţie de tip fascist şi legionar". Preluată talevale, a fost trecută de către Putere în lege. Noi nu avem cifrele exacte ale celor care au intrat şi ieşit la un moment dat din închisoare. Ii ştim pe cei care au stat 5-7-10-15 ani în închisoare. Am ajuns la cifra de 400.000 de oameni asasinaţi în închisoare.

Deci, comuniştii puteau să facă ce voiau. Nu erau obiect de cercetare al Siguranţei, numai legionarii şi fasciştii. Acum: eu am stat în închisoare cu foarte mulţi legionari si ştiu foarte bine că nimeni pe lume nu e lipsit de păcate; nici noi nu suntem lipsiţi de păcate; nici legionarii, nici ţărăniştii. Important este să vezi partea bună dela fiecare: brânza, iar nu găurile caşcavalului.

Nu voi încerca nici un "guess work" în ce priveşte existenţa legionarilor. Sigur că trebue să existe nişte oameni foarte în vârstă, care în sufletul lor să-şi păstreze credinţa idealurilor tinereţii lor. Pentrucă ar fi trist dacă am considera că un decret de lege poate ucide idealul. Ceea ce este absolut categoric, este că Mişcarea Legionară nu are nici un fel de acţiune directă în momentul acesta în ţară şi că minciuna ordinară pe care a profanat-o Inalt Prea Emanatul, spunând că au mărşăluit pe stradă legionarii în uniformă şi că din cauza asta a chemat Domnia sa minerii care de fapt nu erau mineri ci erau Securitate; această minciună a fost atât de evidentă pentrucă n'a existat nici urmă de cămaşă verde sau uniformă; cu marea lui cultură politică, nici nu ştia cum arată. Aceşti legionari în uniformă n'au existat, ei au fost o invenţie la fel ca vândutul ţării de către opoziţie, la fel cu faptul că Radu Câmpeanu şi-a ucis soţia la Timişoara, că Radu Câmpeanu a avut două bordele la Paris, că Doina Cornea este Unguroaică, la fel cum Doina Cornea şi Corneliu Coposu sunt căsătoriţi în secret şi alte asemenea prostii, nişte minciuni ordinare.

Dar aceste minciuni au dus la un fel de scuturare în lumea românească; cei care ar fi putut crede că mai există aşa zisul pericol legionar şi-au dat seama că este vorba de altă lozincă mincinoasă a guvernului.

Lupta noastră în această problemă a fost marea noastră victorie. Pentrucă am introdus termenul de comunist, am reuşit să-l introducem primul, a urmat ca al doilea să fie cel de fascist şi dacă au lăsat şi legionari, să fie şi acest termen, pentrucă noi nu credem că e cazul. A fost o mare victorie, dovadă că, după ce s'a votat legea, a mai fost un atentat. S'a făcut o întrunire a biroului de specialitate din Cameră şi Senat şi au şters termenul de comunist şi au revenit la numai fascist si legionar. Alt val de luptă, si victoria finală, când s'a inclus termenul de comunist în primul rând. Si aceasta se datorează nouă, celor câţiva care ştim exact ce înseamnă comunismul şi că în istoria omenirii n'a existat niciodată o ideologie mai satanică decât aceasta, care e capodopera lui Satan însuşi.

Intrebare: Vă mulţumim foarte mult în numele "Cuvântului Românesc". Comentariile Dvs. vor fi foarte mult apreciate de cititorii ziarului nostru, ziar care cred că ştiţi că ajunge şi în ţară. Sperăm ca în curând, cu bunăvoinţa şi dragostea Dvs., să mai avem un schimb de opinii, poate chiar să ne scrieţi câteva articole, fiindcă lumea din exilul nostru ar fi interesată să cunoască părerile partidelor: liberal, ţărănist, sau altor partide de opoziţie.

Răspuns: Evident. Vă urez mult succes în lupta noastră comună de a îngropa ultimele rămăşiţe ale comunismului şi de a readuce normalitate în ţara noastră.

Si nu vreau să închei acest interviu, care are loc într'un moment istoric - fără să le trimit fraţilor de peste Prut felicitările şi toată dragostea mea şi a întregului nostru partid şi a întregii Românii pentru actul măreţ pe care l-au săvârşit astăzi. Aşa să ne ajute Dumnezeu să ne vedem toţi într'o ţară mare, frumoasă şi rotundă, aşa cum a fost România Mare.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Pensionară, fostă dactilografă, 55 ani, 1,66m-65 kg, prezentabilă, doresc să cunosc American de origine română (50-65 ani) în vederea căsătoriei. Bine venită fotografie și bine venit în România. Răspundeți la: Roșescu Todosia, Str. Prieteniei Nr.2, Bl.A13, Ap.2, parter, Sector 3, 7000 București, România.

*Român, cetățean american, businessman, 47 ani, situație materială, fără obligații, doresc cunoștință cu intelectuală, 27-40 ani, în vederea căsătoriei. Răspundeți direct la P.O.Box 3257 Steinway -Station Broadway-, 11103 New York, USA.

*Doamnă frumoasă, bună, 1,68 m, 58 ani, dorește căsătorie cu domn până în 62 ani, fără vicii, credincios, cu situație materială satisfăcătoare. Sunt Româncă cu domiciliul în RFG. Telefonați la 0271-38.74.14, sau scrieți la redacția ziarului, pentru Amy.

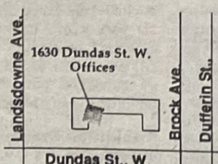
*Tânără, 23 ani, 1.80m, șatenă, ochi căprui, studentă în Montreal, Canada, doresc să corespondez cu un tânăr inteligent, 23-30 ani, cu studii superioare, peste 1.80m înălțime, blond cu ochi albaștri (dacă este posibil, dar nu obligatoriu). Rog trimiteți o fotografie recentă pe numele J. Vasilescu, P.O.Box 509, Montreal, Quebec, H3S 2V3, Canada.

*Manuela Teodorina Mihai, studentă la Comerț - Relații internaționale, 23 ani, 1,67 m înălțime, 51 kg, domiciliată în București, Str. Drumul Taberei Nr.54, Bl. F3, Sc.A, parter, sector 6, doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu cetățean străin de origine română, până în 40 de ani. Telefon: (90) 45.15.79.

*Tânără Româncă, intelectuală, 23 ani, 1,60m, 50 kg, doresc cunoștință în vederea căsătoriei, cu persoană serioasă de preferință Român, vârstă maximă - 30 ani. Adresa mea: Irena Ghena, Str. Maior Băcilă nr.35, Bl.33A, Et.1, Ap.8, Sector 2, București, România.

*Doamnă singură, fără obligații, intelectuală, suplă, blondă, ochi albastri, 48 ani, dorește să cunoască un domn serios (nu aventurier) în vederea căsătoriei, din Anglia, USA, Canada, Suedia. Răspuns și fotografie la: Victoria Stancu, Drumul Taberei nr.21, Bloc 1S14, ap.16, sector 6, București, România. Telefon: 26.76.45.

*Tânăr stabilit de 3 ani în Danemarca, 23 ani, serios, cu suflet bun, ochi căprui, părul șaten, foarte drăguț, 1,84m, caută fată sau femeie cu inima caldă și iubitoare, în vederea unei căsătorii în orice țară sau continent. Nu am preferință pentru vârstă, profesie, de asemenea pentru fizic. Aștept oferte serioase pe adresa: Florin Somnea, P.G. Ramms Alle 69 st.-th, 2000 Frederiksberg, Copenhagen, Danmark.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

A LA MANIÈRE

...de N.D. Cocea, acel neregretat gunoi al publicisticii, "socialiste" de pe vremuri, Nicolae Corbu, fostul mare şef al ziarului pecerist "Scînteia", într'un articol intitulat "Vipera", publicat în "Totuşi iubirea" (revista ştihuitorului ceauşist Adrian Păunescu), o atacă virulent pe Marea Doamnă a disidenţei româneşti, Doina Cornea.

"Este corect ca oameni străluciţi precum Stefan Andrei, Niculescu-Mizil şi Dumitru Popescu să se afle după gratii, iar Doina Cornea să apară şi să incite contra ţării dela postul naţional de televiziune?

....

Până la cristalizarea nebulozităţii unui "proces al comunismului", nu este mult mai stringent un proces al antiromânismului?"

Deci, România, Ion Iliescu, Trică Roman (Neulander). Mintea murată în "socialism ştiinţific" a "tov." ului Corbu - precum a "stejarului din Scorniceşti" - confundă Patria cu Preşedintele şi Guvernul, Patria cu Premierul, Tara cu partidul de guvernământ ş.a.m.d. Exact ca'n "iepoca de aur".

CRIMINALI NOSTALGICI

Niculiţel, comună dobrogeană bogată, a fost în mijlocul verii, teatrul unui act de sabotaj criminal, de necrezut astăzi.

Anul acesta, D-nul Simion Sterpu, pensionar, semănase porumb pe o bucată de pământ de 0.35 ha, care fusese dată în folosinţă mamei sale, femeie în vârstă de 84 de ani.

Unsprezece rânduri "din cel mai bun hibrid" promiteau o recoltă bună: 7-8 ştiuleţi pe plantă.

Mare a fost durerea D-lui Sterpu când într'o dimineaţă, ducându-se să-şi vadă rodul muncii, a găsit lanul completamente distrus: 18.480 plante fuseseră tăiate la 70 cm dela sol!

Nostalgicii TOZ-urilor, ai GAC-urilor şi alte CAP-uri nu i-au iertat D-lui Sterpu faptul de a fi înfiinţat, cu multă trudă, o mică asociaţie agricolă particulară din care făceau parte 86 gospodari cu 53 ha de pământ. D-nul Sterpu, încrezător în acţiunea lui benefică, nu ţinuse seama de ameninţările că i se va da foc casei, că i se va tăia capul etc.

Deocamdată, nelegiuiţii îndulciţi de zeci de ani de trai bun pe spinarea altora i-au distrus munca dar nu şi credinţa în adevăr.

D'ĂLA CU APĂ RECE

Tratatul Iliescu - Gorbaciov va fi renegociat, care va să zică. Anume, va fi renegociată înjositoarea (pentru România, fireşte) clauză care ar fi pus ţara noastră în flagrantă dependenţă faţă de Kremlin, clauza de securitate. Aceasta ar fi paralizat acţiunea politică şi diplomatică a României în relaţiile internaţionale, condiţionând intrarea ţării în grupări şi alianţe de state după cheful Moscovei.

Pasul greşit făcut de Preşedintele Ion Iliescu, chiar de va fi corectat, spune multe. "Corectura" nu poate să infirme calificativul cu care lumea a stigmatizat Bucureştiul în ceea ce priveşte obedienţa faţă de Cincioltata Stacojie dela Răsărit.

Si să ne amintim de acei zeloşi, trădători sau simpli cretini, care încercau să ne convingă ce mult serveşte acest tratat "spaţiului mioritic".

Să ne mai amintim şi cum "emanatul" dela Cotroceni, în zilele puciului moscovit, se înfoia că, vai ce bine a făcut încheind tratatul, bla-bla-bla şi rampam-pam.

Iată de ce vestea renegocierii tratatului n'a "înmuiat inimile" şi n'a "rupt pisica în două".

Puciul dela Moscova n'a izbutit, vremea a trecut şi mulţi viteji se arată acum.

LIBERTATEA DE A INFORMA

Ziaristul braşovean Mihai Ordog dela cotidianul "Mesager" se afla, pentru documentare, la minele de pe Valea Jiului, la Aninoasa. După ce a luat un interviu unui miner rănit în Decembrie '89, la Braşov, a ieşit în stradă unde un ortac al intervievatului, participant la mineriada din 14-15 Iunie '90 dela Bucuresti, l-a legitimat. Pe motiv că legitimaţia nu avea tricolor acesta l-a bătut pe ziarist până l-a doborât, într'un lac de sânge, pe trotuar.

La agresiune au asistat vreo 20 de trecători care nu au reacţionat în nici un fel. Sesizată, Poliţia din localitate nu a luat nici o măsură, în consecinţă.

Presa a protestat, autorităţile tac.

Desen de Ion Barbu

O MINCIUNĂ "PIOASĂ"

Intr'o seară, la TVR (Răzvan Ou-Clocit), cu ocazia intervievării lui Saul Drucan, maiorul (fără uniformă) Mircea Hamza, zelosul "dosslinger" al Puterii, afirma că în urma mineriadei septembriste, la sediile F.S.N. se înregistrează lungi cozi formate din persoane doritoare a se înscrie în acest partid.

Dar, aşa cum au observat mai mulţi oameni de presă, nu este vorba decât de fesenişti admiratori ai bonjuristului "reformator" Petre Roman, care încearcă să adune semnături în vederea repunerii acestuia în funcţie.

Rien ne va plus, Messieurs!

CÂTEVA PREŢURI ÎN PROVINCIE ASTĂ TOAMNĂ

De considerat, în special, în raport cu veniturile pensionarilor şi a salariaţilor necalificaţi (între 500 şi 3000 lei): roşii 50 lei/kg, cartofi 35 lei/kg, vinete 80 lei/kg, ardei graşi 60 lei/kg, caise 40 lei/kg, struguri 40 lei/kg, ceapă 50 lei/kg, gogoşari 50 lei/kg, lapte 10 lei/l, caşcaval 250 lei/kg, salam 610 lei/kg, spaghete 93 lei/cutie, hârtie WC 24 lei/sul, şerveţele de hârtie 30 lei/pachet, detergent 100 lei/cutie. Pentru cei conştienţi, fără comentarii.

8 NOEMBRIE 1945 - 8 NOEMBRIE 1991
Vineri, 8 Noembrie, a avut loc în faţa Palatului Regal o manifestaţie organizată de Tineretul Universitar al Partidului Naţional Tărănesc C.D., în memoria tinerilor căzuţi la 8 Noembrie 1945 - primele victime ale dictaturii comuniste.

DE NECREZUT DAR ADEVĂRAT

Citate din elucubraţiile lui Ceauşescu, îndemnuri de participare la întrecerea socialistă, gazete de perete tip "epoca de aur", lozinci comuniste şi altă maculatură de acest gen se găsesc afişate, şi astăzi, - aproape 2 ani după dispariţia odiosului - pe grinzile şi pe pereţii halei industriale a unei întreprinderi, situată pe şoseaua de centură a oraşului Constanţa, spre Eforie Sud.

Această constatare halucinantă o putem face, din nefericire, şi în alte regiuni ale ţării.

Martirii din Decembrie '89, pentru ce s'au jertfit?

COMERŢ MACABRU

Pe pieţele din Serbia se găseau de vânzare, acum un an, fiole cu... sânge românesc! Dar fiindcă sângele este o "marfă" care se alterează repede s'au găsit borfaşi criminali care să facă comerţ cu oase dezgropate din cimitire, uscate şi nealterabile. "GAZETA DE SEVERIN" ne semnalează că oraşul dunărean va deveni din nou celebru, dar de data asta datorită negoţului cu oasele morţilor, care se practică în urbe.

Un ziarist al gazetei a rămas înmărmurit în faţa mormanului de oase pe care l-a văzut într'o încăpere a capelei cimitirului din oraş. Intrebat ce face cu muntele de oase în faţa căruia se afla, unul din gropari a răspuns, foarte senin: "Le vindem"!!

Se poate ca bişniţa să meargă atât de departe? Până şi la profanarea mormintelor? Nu mai avem chiar nimic sfânt?

UN MINOR ŢAP ISPĂŞITOR

Singurul inculpat, condamnat la 2 ani de şcoală de muncă şi reeducare pentru agresiunea personalului, distrugerea localului şi furtul a 1 milion lire italiene de către mineri, la sediul PNT-cd, în 14-15 Iunie 1990 este Gh. Codruţă, un tânăr care la data respectivă nu avea încă vârsta de 18 ani:

Procuratura Capitalei care a condus ancheta privind aceste infracţiuni nu a putut stabili cine au fost instigatorii, conducătorii şi ceilalţi indivizi care au făcut parte din grupul agresor!!

Singurul vinovat, conform ofiţerilor de justiţie FSN, este Gh. Codruţă, minor, muncitor la mina Lupeni din Valea Jiului. Cine sunt adevăraţii vinovaţi? Mutism total.

Justiţia lui Iliescu a întrecut până şi pe aceea a lui Idi Amin Dada.

SPRIJIN DEZINTERESAT REVISTELOR LITERARE

Se constată dispariţia revistelor literare, cu o viteză supersonică. Dl. Caius Traian Dragomir, secretar de Stat pentru informaţii în guvernul Roman, de tristă memorie, a propus editorilor, la timpul său, un târg: subvenţii de stat contra suprimării articolelor cu caracter politic! Ca şi cum treburile publice ar fi numai de resortul FSN-ului.

Sau poate D-lui Dragomir i-a suflat careva la ureche că au fost, cândva, câţiva iluminaţi care propovăduiau "Arta pentru artă".

Desen de Ion Barbu

DRUM ASCUNS

Nu miră pe nimeni grija faţă de comunism a parlamentarului Constantin Sorescu (F.S.N.), care cere încetarea, "vânătorii de vrăjitoare" (persecutarea fostei nomenclaturi comuniste); pe vremuri, solzoşia-sa se dădea drept critic literar în revista securistă "Săptămîna", sub directoratul insensatului Eugen Barbu.

Nu cunoaştem însă drumul obscur şi subteran al cetăţeanului Romulus Vulpescu, senator F.S.N, dela poetul remarcabil şi sensibilul traducător al lui Villon şi al lui Rabelais la lătrătorul dement şi şovin din Parlament, care cere suprimarea emisiunilor RTV în lb. maghiară, administraţie militară până la alegeri şi desfiinţarea Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, la "vătraşofilul" care "alarmează naţia" de un aşa-zis pericol maghiar şi de "monarhizarea Banatului".

Vulpescu e un mort.

De iertat numai Dumnezeu poate să-l ierte.

Nicoleta BUZNER

MADRID OCT.- NOV. 91

(CRONICA UNEI CONFERINŢE DE PACE)

—— Radu ENESCU ——

"In marea sală a Coloanelor din Palatul Regal, vrajba care a alimentat sângerosul război între Evrei și Arabi, timp de 43 de ani, va ceda poate pasul primelor speranţe de pace" .... scria primul redactor al ziarului "EL MUNDO". Sub titlul sugestiv "Alfombras, Flores y Manteles". Covoare (dintre cele mai preţioase), Flori și Feţe de mese (brodate de mâini de fecioare). Dar multe ar mai fi de înșirat: lampadare din cristal de Boemia, "Tapisseries des Gobelins" și dela Granja, tablouri cu pânze din cele mai strălucitoare epoci. Cadru ideal.

"O mie și una de nopţi" spunea admirativ un jurnalist. Iar altul, mai puţin înclinat spre "reverii", sau poate mai mucalit, întreba: - "Atâtea nopţi va dura Conferinţa"?

Iată cadrul, scena, decorul. In ce privește "piesa" ea cuprinde mai multe "acte". Cu Prolog și.....poate Epilog.

Actul Intâi. Sosirea și primirea oaspeţilor-delegaţi. Zi de bune intenţii cu declaraţii de principii și surâsuri pe buze; unii cu ramuri de măslin în mână, alţii cu porumbei. Din gura tuturor nu se auzea decât "pace și reconcilere". Shamir: "Am venit la Madrid ca să facem pace cu vecinii noștri". Gorbaciov: "Am venit aici cu convingerea că sprijinul nostru va putea contribui la atât de dorita pace". Hanan Ashrawi: "Nu am venit să cerem concesiuni, ci cu deplina speranţă că ni se va face dreptate". Presa, în unanimitate: Faptul că se vor așeza toţi la aceeași masă, înseamnă deja un pas uriaș pe calea păcii".

Orientaliștii de seamă nu s'au lăsat mai "prejos". Sahagun: "Incepe o nouă eră"? Intrebarea își are rostul ei. Sahagun, om cu picioarele pe pământ, ne pune în faţa imprevizibilei realităţi: "Dacă Statele Unite și Uniunea Sovietică au fost în stare să facă pace, nimic nu mai e imposibil".

Iar Președintele guvernului, Gonzalez, vorbind ca din cronici, cu ton grav și grandilocvent: "Pe glia iberică au convieţuit frăţește de-a lungul istoriei, creștini, evrei și musulmani. Cu speranţa unei noi înfrăţiri, vă spun tuturor "Bine-aţi venit".

Acest prim Act, sau mai degrabă Prolog, s'a petrecut deci în spiritul înţeleptului dicton francez: "Glissez, mortels, n'appuyez pas" ("encore"). Adică: "Domol, nu puneţi încă punctele pe i". Sau degetul pe trăgaci...

Actul II. Zile de retorice cuvântări. (Tot cu "pacea" pe buze). In cap cu Mister Bush, Găspădin Gorbaciov, Senor Gonzalez. Apoi delegaţii. Discursuri cu "da și nu" cu "do ut des" cu câteva palinodii pe ici pe colo, un fel de..."attends que je t'explique"..."Nu interpretaţi greșit cuvintele mele". "No misunderstanding, please".

Actul III. Lungi litanii plictisitoare, de data asta cu mici reproșuri, reciproce, cu plângeri, exigenţe mai pe ascuns, mai făţiș.

Actul IV. Jucat fără mască, fără decor (verbal), fără cortină. Adevărul gol-goluţ. Cu cărţile pe faţă. Cu ocare, insulte, ba chiar și cu ameninţări. Cu acuzaţii. Lumea întreagă a putut urmări pe micul ecran scena între Shamir și Ministrul de Afaceri Străine al Siriei, lansându-și reciproc grava injurie, aproape tabu, de terorist; de Stat sau de "statură" (A bon entendeur...). Deci nu e cazul să mai lungesc vorba.

Personajele. Sunt prea bine cunoscute.

Gorbaciov. "El convindado de piedra" l-au botezat jurnaliștii. "Invitatul de piatră", aluzie la piesa lui Tirso de Molina, co-sponsor (mai bine zis co-starring) alături de Bush. Gorbi, cu Raisa după el, tovarășe nedespărţită. "La primera dama sovietica" (dixit Presa), elegantă, cu lecţia bine înavăţată (keep smiling), complet restabilită după "boala" din Crimea. El, ceva mai puţin. "A pierdut viteză" comenta un jurnalist. "Cred că a cam pierdut și trenul" replica altul. Deși, la conferinţa de presă (în urma insinuărilor unor jurnaliști) declara sus și tare, pentru a evita orice "malentendu": - Sunt încă Președintele Uniunii Sovietice, și nimeni nu-mi va ocupa postul".

Intrebat fiind de o eventuală "repetiţie" a unei lovituri de Stat, a răspuns: "E foarte posibil...printre altele....din pricina nemulţumirilor acumulate". Punct.

***

Părerea multor observatori e că Bush, asociindu-l pe Gorbaciov la toată treaba asta, i-a făcut mai mult un deserviciu, atât pe plan internaţional, cât și la el acasă. De altfel "Pravda" s'a și grăbit să ia poziţie, privitor la Conferinţa dela Madrid, considerând-o zeflemitor, "un Show hollywoodian". Vizându-l deci și pe, sau mai ales pe, Gorbaciov, prestidigitatorul "Show-ului".

După discurs, câteva recepţii, conferinţa de presă, Mihail Gorbaciov și-a luat "jumătatea" de braţ, a plecat, s'a suit în avion (cu parte din a lui numeroasă "suită"). "Veni vidi, vici" o fi gândit pe limba lui noul Cezar. Si-a lăsat Ministrul de Afaceri străine (afacerile de-acasă, mai greu de rezolvat), Găspădin Boris Pankin care, scoţând dela naftalină Sfânta Scriptură, a grăit, cu emfază, din Eclesiastul: "A trecut vremea dărâmării și a sosit vremea zidirii". Aș continua eu tot din Eclesiastul: "Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui".

Shamir. "Un poids lourd" spunea un ziarist francez... "malgré son aspect physique". Dar Shamir a lăsat bine să se înţeleagă că el va conduce personal negocierile (deși mai târziu a dat impresia că-l va însărcina pe secundul lui, Behamin Netanyahu, să ducă la bun sfârșit lupta pe câmpul de bătaie.)

In preajma Sabatului, Shamir s'a întors în Israel cu parte din delegaţi.

Bine, Slavă Domnului, că n'a coincis cu Ramadamul, că n'ar mai fi rămas nimeni în vastele saloane.

Felipe Gonzalez. Priceput "metteur en scéne", dar și "actor", pe ici pe colo, Președintele Guvernului a dat dovadă de dibăcie politică, eludând compromisuri și periculoase "luări de poziţie". "Cine credeţi că va fi câștigat"? Il întreba un gazetar spre sfârșitul ultimelor ședinţe. Răspunsul: "Nu a câștigat nimeni, a câștigat pacea". Abilă derobare, cu vorbe cam în vânt.

Dar, în afară de "dialectică", nu li se poate reproșa nimic amfitrionilor, în cap cu președintele. In fond, care era rolul Spaniei? se întrebau unii. La care foarte bine a răspuns șeful protocolului: "Americanii au pus muzica, Israel și Arabii, dansatorii, iar nouă ni s'a cerut să punem decorul".

James Baker. Neobositul diplomat. Omul care, călătorind luni de zile din cancelarii în cancelarii, care a desfăcut și făcut, a dres ce era de dres, ca un adevărat dregător, acest eminent avocat, fără a cărui sagacitate, perseverenţă, nu s'ar fi putut face nimic, a fost adevăratul "star" al Conferinţei.

Multe alte personaje ar mai fi de menţionat dar nu e obiceiul meu să obosesc cititorul cu atâtea nume și pronume. Totuși ar trebui să amintesc un amănunt. Masa Conferinţei. Un adevărat "personaj" în cadrul decorului. Si în afara cadrului, oarecum simbolic, prin faptul că masa "rotundă" cum se spune de obicei, nu era rotundă (precum cea dela Conferinţa dela Paris între Americani și Vietnamezi) ci în formă de T. "Mai colţuroasă"? întrebau hazliu unii jurnaliști. Nu putem ști încă.

O menţiune specială. Regele, Juan Carlos. Omul cel mai discret, purtându-și coroana cu înalta demnitate ce se cuvine. Nu a intrat în "joc"; și-a menţinut rolul de Suveran. Pălărie în faţa Coroanei.

Organizaţia. Sute și mii de personaje, mai mici și mai mari. Organizaţie perfectă, atât în ce privește calendarul, ordinea și siguranţa, cât și din punct de vedere informativ: centrele de presă, de conferinţe și interviuri, prin care s'au perindat aproape 5000 de jurnaliști, reporteri, din mass-media internaţională. Si găzduirea, a peste 9000 de persoane. Totul organizat în timp record.

Finalul. Epilog. "Acta est fabula". "S'a terminat comedia" (N'o luaţi în sens pejorativ). Dar piesa și "procesul" nu s'au terminat. Sentinţa? "Ad hoc sub judice lis est". Să așteptăm rezultatul......

Si-acum voi încheia, ca în foiletoanele de odinioară cu "urmare în numărul viitor", dacă va mai avea loc urmarea; când, cum și unde. Până la publicarea acestor rânduri se vor fi hotărît... spre.

O nedumerire (cam naivă). De ce oare "demnitarii' de azi umblă cu atâţia "watchmen" după ei? Pe vremuri Regele Ferdinand se plimba singurel pe potecile pădurii din împrejurimile Palatului Peleș. Doar cu bastonul. Si Voevodul, azi Regele Mihai, trecând cu mașina pe șoseaua din faţa casei noastre dela Sinaia, fără suită, fără agenţi. "O tempora....!" Unde ești tu Cicero?

MIERCUREA CIUC

—— Stefan Theodor BASARAB ——

In memoria celor care au murit la Miercurea Ciuc. Troiţa din cimitirul orașului.

Foto: Tudor Artenie

In 28 Septembrie 1991 s'a dezvelit la fosta închisoare din Miercurea Ciuc, unde au fost deţinute multe eleve și studente, o piatră comemorativă și o cruce, în amintirea celor chinuite și moarte acolo. Din iniţiativa câtorva bune Românce, s'a adus la îndeplinire o datorie și o cinstire. Iată cum descrie acest eveniment, o participantă din București.

"Am plecat Vineri, 27 Septembrie din București. Plecarea cât și drumul ne-au introdus dela început în altă atmosferă, retrăind o perioadă din tinereţea noastră. Ne-au binecuvântat pe drum munţii și Crucea de pe Caraiman, luminată de soare, căci am avut parte de două zile însorite, dăruite parcă anume pentru noi. O parte dintre noi au înnoptat la Ciuc, o altă parte la Tușnad.

Sâmbătă am pornit cu toţii încolonaţi și înconjuraţi de oficialităţile locale, către fosta închisoare. In curtea închisorii s'a dezvelit o placă comemorativă și s'a citit un istoric al anilor petrecuţi acolo, cu conţinutul lor, cu programul lor, cu numele celor care ne-au părăsit acolo.

In continuare, la cimitirul local, s'a dezvelit o impresionantă cruce din marmoră albă, de 3 m înălţime.

Au participat oameni veniţi din toată ţara și mulţi localnici. S'au expus din nou condiţiile în care s'au sfârșit cei care ne-au părăsit. S'a vorbit și de cei al căror nume nu se mai știe și ale căror oseminte trebuesc căutate și adunate în cimitir.

Au participat și preoţi: dela Biserica Catolică, Unită și Protestantă, luând la rândul lor cuvântul, ceea ce a produs un cald sentiment de înfrăţire în faţa suferinţei. Slujba religioasă a fost oficiată de un sobor de preoţi ortodocși. Prohodirea celor morţi și slujba de îngropare, au avut loc după 40 de ani dela moartea lor. Dumnezeu să primească aceste rugăciuni și să odihnească sufletele celor ce s'au jertfit, în cetatea drepţilor.

S'au pomenit și cei morţi în alte închisori și cei ale căror nume nu le cunoaștem. In timpul "Veșnicei pomeniri" au căzut și câţiva stropi de ploaie, aduși din senin de către vânt, ca adevărate lacrimi ale cerului."

Iată o descriere sobră a unei cinstiri care trebuia făcută. Osemintele acestor mucenice ale neamului sunt martore ale rezistenţei românești împotriva comunismului.

Ridicarea neamului românesc trebue să înceapă mai întâi pe plan spiritual. Aceste mucenice au pus început învierii neamului nostru. Osemintele lor sunt cea mai formidabilă dinamită împotriva căreia guvernele corupte, trase de sfori de păpușari care stau în spate, sau forţele brute ale comunismului, nu au putut face nimic.

Cei care ponegresc neamul românesc nu știu de zecile de mii de morţi care s'au opus dominaţiei forţelor materialiste? Să se ducă să vadă Miercurea Ciuc și Aiudul și Târgul Ocna și Jilava și Văcărești și Sighetul și toată Tara Românească, căci peste tot, osemintele celor ce nu mai sunt martorii vii ale unei spiritualităţi care nu a dispărut.

Plăci comemorative și cruci trebue să fie puse în toate locurile unde mucenicii neamului și-au dăruit viaţa lor pentru mai binele ţării noastre.

Nu memoriale pentru morţi care nu au existat, ci cruci înălţate cu smerenie creștină. Martore în veac și pentru tinerele generaţii de azi și de mâine.,

Toată cinstirea se cuvine și micului grup de bune Românce, care au înălţat crucea dela Miercurea Ciuc.

In viitor, în România eliberată, o secţiune din Ministerul Cultelor va trebui să se ocupe cu îngrijirea acestor cruci.

Să ne plecăm genunchii în faţa suferinţelor și a jertfei supreme adusă de toţi mucenicii neamului românesc și să ne rugăm pentru odihna sufletelor lor.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

NOI ÎNDRUMĂRI DUHOVNICEȘTI: NU SUPĂRAȚI PE COMUNIȘTI!

După ce-a sprijinit cu devotament pe domnul Ceaușescu și continuă să sprijine pe neocomuniștii din FSN;

După ce s'a amestecat în politică până în vârful Cârjei, acum, văzând că studenții dela teologie cântă pe alt glas decât cei din Dealul Mitropoli (ți) ei, s'a înmânat studenților teologi milostiva declarație pe care trebue s'o semneze:

"Ca student teolog, înțeleg să respect principiul neutralității politice, așa cum a fost el stabilit de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și să nu mă angajez în manifestațiile și acțiunile politice."

Li se pun studenților zăbale la gândire: nu încercați să vă apropiați de popor, să-i ascultați durerea și, Doamne ferește, să nu încercați să vă opuneți regimului, indiferent cât de antiuman și anti-Hrist ar fi.

Se pare că P.F. Sa a uitat că Românii, ori de câte ori au pornit la luptă ca să-și apere pământul, libertatea și credința, au avut în fruntea lor pe preoții care le-au îndrumat pașii.

Dorește P.F. ca în lupta pentru salvarea neamului, preoții să stea la coadă și cu mâinile în sân?

Explicația cenzurării libertății de gândire a studenților teologi, o găsim în Punctul 10 din Statutul "Asociației Studenților Teologi Ortodocși Români" (ASTOR) care s'a format imediat după revoluția din Decembrie:

"Luptăm pentru promovarea valorilor morale creștine, fiind conștienți că aceasta nu se poate realiza până când din țară nu va dispare orice formă de COMUNISM, ATEISM SI NEOCOMUNISM."

Nu știm ce anume puncte din declarația studenților îl supără pe Prea Fericitul Patriarh Teoctist!

Il supără "promovarea valorilor morale creștine"?

Ori îl zgândără și mai rău, dorința tinerilor ca să dispară din țară "orice formă de comunism, ateism și neocomunism"?

CUM DEVII AGRICULTOR

Ești fiu de țăran, dar stai la oraș pentrucă guvernul ți-a răpit averea părintească; dar azi, în baza viitoarei Legi agrare, ți s'a inapoiat câteva hectare. Acum ești proprietar de pământ, mai exact ești agricultor; dar n'ai coasă, greblă, n'ai nimic; însă nu disperi....

Mergi și aranjezi cu tovarășii dela C.A.P. să-ți are pământul într'o noapte, Duminica, sau chiar ziua dacă distanța nu-i prea mare. Dar până să-ți culegi recolta, mai ai nevoie de sământă, de mașină de semănat și motorină. Mașina ți-o împrumută tot prietenii dela C.A.P., iar motorina e floare la ureche: te duci cu un butoi de țuică sau vin la o stațiune de autobuze și te întorci c'un butoi de motorină. In ce privește semințele, ele se obțin dela Direcția de Distribuire oficială a Semințelor. Te duci, spui cât pământ ai, câtă sământă îți trebue, iscălești actele și totul se aranjează fără să dai bani, fără să dai un butoi de țuică; tot ce-ți trebue ca să devii agricultor privatizat, sunt doar câteva cartușe de țigarete Kent.

GAZE OTRĂVITOARE PENTRU UZUL INTERN

In timpul ultimei mineriade s'au întrebuințat gaze otrăvitoare care îngrijorează pe doctorii nepregătiți să trateze astfel de victime. Specialiștii au pregătit un raport unde se arată că gazele au produs "leziuni pe căile respiratorii, pareze (paralizie incompletă), și au afectat centrii nervoși".

MĂGUREANU PROMITE...

Intrebat despre "Procesul Securității, Dl. V. Măgureanu răspunde:

"Nu ne vom putea debarasa de sechele decât dacă mergem până la capăt. Am pus pe rol un proces al Securității. Vom oferi, până în Martie 1992, toate documentele despre atrocitățile comise de Securitate, începând cu anul 1944."

Dl. Virgil Măgureanu a mai asigurat că în trei ani S.R.I-ul va putea deveni un adevărat serviciu de informații....

CE NE SPUN VIZITATORII

In țară nu e rău, nu e mizerie, în țară e dezastru... o harababură... sunt toți îngrijorați de cum o să treacă prin iarnă... hotelurile de pe litoral au fost pe jumătate goale...nu se lucrează la un plan pentru viitorul sezon... o apatie generală... s'a anunțat că unele bovine au TB și răspunsul a fost că doar 6% sunt bolnave... Grâul a rămas necules și cel de toamnă n'a fost semănat decât în parte .... O nouă crăpătură în unitatea partidelor: avem aripi tinere și aripi bătrâne ale aceluiași partid...

. Puține întreprinderi particulare au început să prindă rădăcini .....la țară se trăiește mai bine... La o viitoare alegere reușește tot FSN-ul, deoarece propaganda oficială îi sperie că-și vor pierde serviciul ... Majoritatea monarhiștilor o formează bătrânii, tineretul e contra, iar restul stă pe gard... există libertatea presei, dar radio și TV sunt puse în slujba guvernului.

ACADEMIA CAȚAVENCU

S'a înființat "Academia Cațavencu": așezământ cultural destinat reabilitării valorii de unicat a omului condamnat la condiția anonimă de "membru al societății". Președintele Academiei care-și propune prin râs să câștige moravurile e poetul Mircea Dinescu.

PE ALTĂ CRACĂ

Schimbarea guvernului e mai mult o spoială. Mulți din foștii lideri au fost mutați pe alte scaune.

Dl. Adrian Severin, Ministru pentru reforme și relații cu Parlamentul e acuma Președintele Agenției Naționale de Privatizare (Funcție pe care a avut-o și Dl. Stolojan. Dl. Picior în Ghips-Stănculescu, fost Ministru al Apărării, Industriei, este acum consilier al Președintelui Iliescu... Dl. Bogdan Niculescu-Duvăz fost Ministru al Tineretului și Sportului este secretar de Stat la Ministerul Comerțului și Turismului... etc.

LUPII ÎȘI SCHIMBĂ NUMELE

"Confederația Națională a Sindicatelor Libere din România (C.N.S.L.R.), restructurată și reorganizată din fostul sindicat comunist (U.G.S.R.) sub conducerea acelorași nomenclaturiști ai gărzii roșii comuniste". ("România Liberă" 10.11.91)

ADIO GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

Rămășițele pământești ale liderului Gheorghiu-Dej au fost mutate din Parcul Libertății (Carol I) în unul dintre cimitirele Capitalei. La procesiune a fost prezentă fiica, Tanța Gheorghiu.

S'A SCHIMBAT BOIERUL

Dl. Iliescu nu primește pe oricine, trebue să fii ales și cu umilință să-i treci pragul, dacă vrei să-i pui o întrebare. Pentru a fi acreditat ca ziarist pe lângă "Palatul Cotrocenilor", acolo unde tronează omul ajutat de soartă, trebue să-ți prezinți dosarul: cine ești, ce-ai scris, unde ai scris, deplasări în străinătate, plus lucrul cel mai important: apartenența politică!

RĂZBUNARE POST MORTEM

Ceaușescu, prin tovii rămași în guvern, se răzbună pe cei 3000 de membri ai "Ligii Naționale a luptătorilor din Decembrie 1989".

27% dintre cei cu studii superioare și 70% cu studii medii sunt astăzi șomeri, declară Dl. Adrian Staicu, vicepreședintele Ligii.

Luptătorii pentru libertate sunt printre primii care sunt concediați și ultimii care sunt angajați.

Dintr'o listă de 147 persoane prezentată D-lui Roman pentru posturile rămase vacante în diplomație, numai doi inși au căpătat de lucru: un portar și un muncitor! "Singura libertate, a spus Dl. Stanciu, e aceea că putem vorbi fără să fim ascultați".

S.R.I. E LA "ÎNĂLȚIME"

Dl. Paul Wierich, președintele organizației "Free Congress Foundation", în baza unor cercetări făcute la fața locului de membrii organizației, a constatat că în România poliția secretă este mult mai activă decât în celelalte țări, inclusiv republicile sovietice. Meritul SRI e că a reușit să submineze opoziția democrată.

HOTĂRÎREA ACADEMIEI ROMÂNE PRIVIND ORTOGRAFIA

"... prin Hotărîrea Adunării Generale din 10 Septembrie 1991, precum și prin Hotărîrea Guvernului 657/17 Septembrie 1991, care abrogă Hotărîrea Consiliului de Miniștri 3135/16 Septembrie 1953, Prezidiul Academiei Române recomandă următoarele:

1. Să se prelungească dezbaterea problemelor ortografiei limbii române și în cursul anului 1992....."

2. Până la aprobarea definitivă de către Academia Română a îndreptărilor ortografice... se mențin în vigoare normele ortografice ale limbii române din 1953 cu următoarele amendamente:

a) fie utilizarea lui î, fie a lui a în interiorul cuvintelor, în condițiile anexei 1; altfel menținerea regulii absolute (numai î) din 1953 ar însemna obligativitatea scrierii cuvintelor Român, Românși a celor derivate cu î, deoarece nu există nici un act normativ de Stat și nici o hotărîre a Academiei Române pentru aceste excepții";

b) fie utilizarea formei SINT fie utilizarea formei SUNT, procedându-se în mod similar în cuvintele derivate..."

"ANEXA 1

Regulile 'Sextil Pușcariu' aprobate de Academia Română în 1932:

Literile â și î corespund aceluiași sunet, întrebuințându-se după următoarele reguli:

a) î se scrie totdeauna la începutul și la sfârșitul nemijlocit al cuvântului: în, îmbărbătez, împărat, înger, iși, îți, amărî, coborî, hotărî, tări, urî...

b) tot î scriem și în corpul cuvintelor, când prin compunere, î dela începutul cuvântului ajunge medial: neîmpăcat, neîndurat..."

Notă: ...nu vom scrie î ci â în derivatele verbelor cu infintivul în -rî, deci amărât, chiorăș, coborâre, hotărâtor, pârât."

c) în toate celelalte cazuri se scrie â: bând, când, făcând, gât, mormânt, râu, Român, sfânt, vânt..."

Guvernul dezminte știrea că ar livra armament Iugoslaviei. Acuzație adusă de Ilko Kacin, Ministrul Informațiilor din Slovenia.

▪▪

Holera s'a întins până la Moreni (Dâmbovița). S'au înregistrat 4 morți. Boala se datorește vechii canalizări construită în 1929.

▪▪

Finlanda nu mai acordă azil politic Românilor.

▪▪

După retragerea minerilor, s'au cristalizat două triumvirate de cârdășie tovărășească:

Iliescu-Bârlădeanu-Măgureanu și Roman-Ursu-Voican.

▪▪

Tot ce-a rămas bun dela a patra mineriadă, e sloganul: "Iliescu nu uita, a sosit și ziua ta."

▪▪

Purtătorul de cuvânt al Guvernului Stolojan este D-ra Iolanda Stăniloiu, 30 de ani, economistă. Ea a lucrat la TV în cadrul emisiunilor economice.

▪▪

Salariul mediu net a crescut din Octombrie 1990 și până'n Octombrie 1991 dela 3114 la 8061 lei lunar. O creștere de 259%; între timp, costul alimentelor s'a mărit de 5 și 6 ori.

▪▪

Prețuri (luna Noembrie): Salamul de Sibiu - 690 lei kg.; Carnea 280-450 lei /kg; Benzina-30 lei / litrul.

▪▪

Imbrăcămintea este foarte, foarte scumpă: ca să te îmbraci de iarnă, din cap până în picioare, te costă leafa pe câțiva ani.

▪▪

Politica se face dela extrema stângă, de fostul comunist Verdeț, la extrema dreaptă, de fostul comunist V. Tudor.

▪▪

Zahăr se găsește (se dă pe cartelă). De asemenea se dă pe cartelă și uleiul.

▪▪

Un incendiu a distrus 75% din "Intreprinderea de scule și elemente hidraulice" (fosta L.U.P.S.) din Focșani. Au fost trei oameni carbonizați. 4000 de muncitori au rămas fără lucru.

▪▪

Schimbul la bancă are sens unic: dolarii în lei, dar nu leii în dolari. In fața băncii "bișnițarii" oferă dolari la preț avantajos, dar riști să capeți dolari falși.

▪▪

15 Octombrie: numărul șomerilor "recunoscuți oficial" 182.500 dintre care 105.700 femei. Alte 77.700 de persoane nu primesc ajutor, deoarece sunt în căutare de lucru.

▪▪

La vama Giurgiu, în drum spre Turcia, se face coadă de 10-12 ore. Românul duce cu el (ascunse, pe unde poate) bare de cupru, rulmenți, dolari etc. și se întoarce cu haine, alimente etc.

▪▪

Brutăriile privatizate, oferă pâini: albe, negre, lungi, rotunde, de diferite greutăți și diferite prețuri. Cam 20 lei/kg.

▪▪

Când se dă buletinul meteorologic, se anunță cum va fi vremea la Cernăuți, Chișinău, Bălți etc.

▪▪

Când cumperi un bilet de avion pentru o cursă internă, trebue să te identifici. Dacă ai pașaport, atunci ți se cere valută forte (Schimbată la cursul oficial): București-Timișoara-$40.

▪▪

Alimente necesare se găsesc, dar la prețuri exorbitante. $100 transformați în lei echivalează cu leafa unui înalt demnitar.

▪▪

Monarhiștii au avut două ocazii să-și manifeste sentimentele: împlinirea a 70 de ani a fostului Rege Mihai I, precum și sărbătorirea zilei onomastice Sf. Mihai (8 Noembrie).

▪▪

Presa e în pericol, cauza nu-i cenzura, ci lipsa de hârtie. Fabrica Letea și-a redus drastic producția din cauza lipsei lemnului și a reducerii presiunii gazelor.

▪▪

Noua "Scoală Națională de Administrație și Studii Politice" este fosta faimoasă Academie "Stefan Gheorghiu"! Noii profesori sunt vechii fesemiști, iar cum fesemiștii sunt vechii comuniști nu mai e nevoie să explicăm ce "studii" politice se învață acum.

▪▪

Un grup de experți ai Băncii Mondiale a vizitat Regia Autonomă a Lignitului Gorj, acordând un împrumut de $23 milioane pentru retehnologizare.

▪▪

O hartă întocmită de Clubul Automobiliștilor Germani arată că'n România se găsesc doar 11 stațiuni de benzină de unde te poți aproviziona cu benzină fără plumb (Bulgaria are 12 stațiuni).

▪▪

Nu mâncați carne de porc; s'au ivit cazuri de trichinoză.

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

TRUPELE FEDERALE ÎNAINTEAZĂ ÎN CROAŢIA

DUBROVNIK SUB BOMBARDAMENT

Luptele dintre garda naţională croată şi forţele federale iugoslave au continuat cu înverşunare în Nord-Estul şi Sudul Croaţiei.

In Nord-Est, după trei luni de asediu oraşul Vukovar a fost capturat de forţele federale (compuse în majoritate din Sârbi) ajutate de partizanii de aceeaşi naţionalitate.

Oraşul care a fost bombardat aproape continuu a devenit o adevărată ruină, din cei 50.000 de locuitori numai 2.500 au rămas în localitate ascunşi în adăposturi şi subsoluri. 500 de răniţi au fost scoşi din adăpostul subteran al spitalului şi el în parte distrus. Străzile prezentau aspectul jalnic al grămezilor de moloz şi al cadavrelor părăsite.

Se consideră că peste 2.000 de soldaţi şi civili şi-au pierdut viaţa în luptele pentru Vukovar, în care s'au dat în final, lupte pentru fiecare casă.

Capturarea Vukovarului înseamnă tăierea legăturii Croaţiei cu Dunărea. Următoarele puncte strategice în regiunea de Nord-Est sunt oraşele Osijek şi Vincovici, care au început să fie bombardate din nou.

In Sud a continuat asediul Dubrovnikului, bombardat de artileria navală, aviaţie şi rachete. Câteva mii de refugiaţi au putut fi transportaţi pe un vas arborând drapelul Comunităţii Europene şi duşi în micul port Zelenika, controlat de armata federală. Un vas italian şi un vas-spital francez au putut acosta în port pentru a îmbarca civilii răniţi.

Oraşul este lipsit de electricitate, legături telefonice şi o aprovizionare normală cu apă. In partea istorică a bătrânei cetăţi au fost distruse clădiri, biserici şi monumente datând din timpul Renaşterii.

Dubrovnikul este ameninţat şi el să fie cucerit de trupele federale net superioare în armament, în urma unei noi retrageri a trupelor croate care au fost nevoite să abandoneze poziţiile dominante asupra oraşului.

Al 14-lea acord de încetare a focului a fost încheiat pe data de 23 Noembrie la Geneva, fiind mediat de trimisul special al ONU, Cyrus Vance, fost Secretar de Stat al Statelor Unite. Au participat preşedinţii Croaţiei şi Serbiei, precum şi comandantul armatei iugoslave.

Până acum toate aceste acorduri au fost violate ceea ce se poate întâmpla şi cu ultimul, mai ales că el n'a fost semnat şi de forţele paramilitare ale ambelor părţi.

Deşi Preşedintele Croaţiei, Trudjman cât şi cel al Serbiei, Milosevici, au fost de acord cu trimiterea unor forţe de pace ONU, Vance a subliniat că acestea nu vor putea fi trimise decât dacă încetarea focului va dura şi va fi efectivă.

CONFERINŢA DE PACE ARABO-ISRAELIANĂ LA UN PUNCT DE RĂSCRUCE

Prima fază a Conferinţei de Pace Arabo-Israeliană ţinută la Madrid, a avut un singur succes. Acela de a aduce la masa tratativelor pentru prima oară, în mod oficial, delegaţii ale Israelului şi ale vecinilor săi arabi, care nu-i recunosc existenţa şi care au revendicări teritoriale, în urma războiului din 1967.

După cum era de aşteptat, Israelul şi Siria, ţările cu poziţia cea mai intransigentă, nu numai în ceea ce priveşte viitoarea etapă, au ridicat tensiunea la maximum, în urma insultelor reciproce pe care şi le-au aruncat cele două delegaţii. Ca şi cum acest lucru nu ar fi fost suficient, în timp ce avea loc conferinţa la Madrid iar Premierul Shamir se întorsese acasă, s'a anunţat înfiinţarea de noi aşezăminte în regiunea Inălţimilor Golan, cucerite dela Siria în 1967. Acţiunea a fost aspru criticată de James Baker la masa conferinţei.

Israelul s'a menţinut în continuare pe aceeaşi poziţie fermă, declarând că nu va negocia teritoriile ocupate, pentru pace, şi nu va opri construirea de noi aşezăminte în aceste teritorii. Pe data de 13 Noembrie, parlamentul israelian a votat o rezoluţie în acest sens.

Pentru etapa a doua, în care ar urma să aibă loc convorbiri directe între Israel şi ţările arabe vecine, nu s'a putut ajunge la nici un acord în privinţa locului întâlnirii. Israelul a propus Orientul Mijlociu, cu şedinţe alternative în ţara arabă respectivă şi Israel.

Ţările arabe au propus continuarea convorbirilor la Madrid, considerând că ţinerea întrunirilor în Israel, ar însemna o recunoaştere de facto a acestuia ca stat.

James Baker a anunţat încă dela Madrid că dacă părţile în cauză nu vor ajunge la o înţelegere în privinţa locului de disputare a convorbirilor directe în decurs de două săptămâni, USA şi URSS, ca sponsori, îşi rezervă dreptul de a alege un loc de compromis şi de a invita părţile în cauză.

In acest sens, guvernul american a făcut pe data de 22 Noembrie invitaţii pentru reluarea convorbirilor de pace la Washington, pe data de 4 Decembrie.

Această acţiune a produs însă un nou puseu de înrăutăţire a relaţiilor israeloamericane, deoarece invitaţiile au fost trimise chiar în noaptea premergătoare zilei când Premierul Shamir trebuia să aibă convorbiri cu Preşedintele Bush. El a luat cunoştinţă de invitaţie, urmărind, dimineaţa, ştirile la TV.

Considerându-se frustrat, Shamir şi-a întrerupt vizita după întâlnirea cu Preşedintele, anunţând că va da răspunsul, după consultarea cu guvernul său.

Membrii guvernului israelian au ripostat cu indignare, considerând că Primul ministru a fost umilit, iar Israelul a fost insultat. Unii miniştri au pronunţat cuvinte tări ca "un ultimatum neruşinat", "o trădare", sau "tactică de terorizare".

Shamir a cerut Washingtonului să reconsidere locul ales, propunând din nou Orientul Mijlociu, în care a inclus şi Ciprul.

Libanul, Iordania, Palestinienii şi Siria au răspuns favorabil la invitaţia pentru 4 Decembrie. Presat de situaţie, guvernul israelian a anunţat că are nevoie de încă cinci zile pentru a se pregăti.

Premierul Shamir a încercat să obţină un compromis, în sensul unei scurte şedinţe la Washington şi continuarea discuţiilor în Orientul Mijlociu.

Administraţia americană a rămas neînduplecată în privinţa datei, anunţând că discuţiile vor începe chiar fără prezenţa Israelului.

Israelului nu-i convine Washingtonul ca loc permanent de negocieri, de teama unor presiuni şi intervenţii americane, eventual chiar a Preşedintelui Bush, care ar putea interveni dramatic.

Arabii consideră că neprezentarea Israelului va demonstra că acesta nu doreşte pacea.

VIITORUL SECRETAR GENERAL AL ONU

Incepând cu 1 Ianuarie 1992, Organizaţia Naţiunilor Unite va avea un nou Secretar General.

Consiliul de Securitate a recomandat în unanimitate Adunării Generale pe Primul Ministru Adjunct al Egiptului, Boutros Ghali, pentru această funcţie.

Ţările africane au dus o campanie susţinută pentru a fi ales şi din continentul lor un secretar general.

Boutros Ghali este un diplomat cu multă experienţă. El şi-a făcut studiile în Franţa şi Statele Unite. Vorbeşte fluent franceza, engleza şi araba şi este profesor de Drept Internaţional.

Ca Ministru Adjunct de Externe a mers cu Preşedintele Sadat în istoricul voiaj al acestuia la Ierusalim în 1977 după ce Ministrul de Externe titular şi-a înaintat demisia, ca protest, refuzând să facă parte din delegaţie. Ghali a continuat activ la pregătirea acordului dela Camp David însoţind pe Sadat în 1979 la ceremonia de semnare a tratatului.

După invadarea Kuweitului, a lucrat intens pentru suportul coaliţiei condusă de Americani şi a avut un rol însemnat în eliberarea lui Nelson Mandela.

Este de religie creştină coptă, fiind descendentul uneia din cele mai distinse familii egiptene care a îmbrăţişat această religie.

Primul său mandat va expira la 31 Decembrie 1996.

BOUTROS GHALI SECRETARUL GENERAL AL ONU-LUI

UCRAINA A DEVENIT INDEPENDENTĂ ACORDUL PENTRU O NOUĂ UNIUNE A FOST AMÂNAT

Spre dezamăgirea lui Mihail Gorbaciov, liderii celor şapte republici (din douăsprezece) au obstrucţionat planul său pentru o nouă Uniune. Ei nu numai că nu au venit cu propuneri, după cum era de aşteptat, dar au anunţat că vor trimite planul parlamentelor lor, pentru a fi dezbătut.

Lui Gorbaciov i-a rămas doar speranţa că recomandările parlamentelor respective vor fi trimise destul de curând ca tratatul să poată fi iniţiat până la sfârşitul anului.

Au absentat dela şedinţă Ucraina, Moldova, Armenia, Georgia şi Azerbaidjanul.

Importantă este absenţa Ucrainei, care a semnat însă tratatul economic cu alte nouă republici (nu au semnat Georgia şi Azerbaidjanul). Ea consideră actualul plan prea centralizat.

De remarcat că opt republici au acceptat să plătească datoriile externe ale Uniunii Sovietice (aproape 80 miliarde de dolari), după întâlnirile delegaţiilor lor cu cele ale celor şapte naţiuni industrializate. Neplata eşalonată a acestor datorii duce la imposibilitatea de a se mai acorda noi credite.

Pentru o Uniune Sovietică pe cale de destrămare s'ar putea să aibă repercusiuni majore noua poziţie a Washingtonului. Preşedintele Bush, până acum susţinătorul guvernului central, a anunţat că Statele Unite vor recunoaşte independenţa Ucrainei, în urma referendumului din 1 Decembrie.

Intrând în iarnă cu o criză politică şi economică fără precedent, Uniunea Sovietică este ameninţată de noi turburări. Eduard Shevardnadze, care a revenit în postul de Ministru de Externe al "fostei Uniuni Sovietice", cum s'a exprimat el, a declarat că acumpericolul de a reveni la o dictatură totalitară este mai mare decât a fost în August, când a eşuat lovitura de Stat.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

BILANȚUL UNUI AN SIMETRIC 1991

—Lucian G. COSTI—

Inceputul ultimului deceniu al acestui frământat secol a fost marcat de spectaculoasa prăbușire a principalului pilon al comunismului sovietic, partidul comunist. Anul 1991 rămâne o dată de referință în istorie, consemnând finele regimului comunist, care a fost cea mai tragică experiență din istoria Europei creștine. Simetria cifrelor acestui an poartă și ea o semnificație ascunsă, nu fără legătură cu dramaticul final al domniei Fiarei Roșii, după cum suma cifrelor sale dă numărul douăzeci, adică dublul numărului divin, zece - o altă coincidență asupra căreia putem reflecta.

Alegerea lui Boris Elțîn ca președinte al Rusiei încheia o perioadă de 73 de ani și șapte luni de stăpânire bolșevică în Rusia. stăpânire care a condus această țară în total dispreț față de tradițiile rusești dar i-a adus cea mai mare extindere teritorială, ca și statutul de supraputere. Expansiunea sovietică a început să slăbească în intensitate încă din deceniul trecut, grija imperiului fiind să consolideze dominația asupra ținuturilor și popoarelor cucerite. Din 1989, imperiul intră într'o fază de recul, cedând rând pe rând țările Europei de Est, și mai apoi intrând în faza de descompunere internă, culminată cu criza baltică, conflictul dintre Armenia și Azerbidjan, și cu mișcările de eliberare națională din republicile unionale. 1991 a consfințit victoria totală a luptei Balticilor pentru independență, Lituania, Letonia și Estonia ieșind din componența Statului sovietic. Declararea independenței Ucrainei a complicat dificila balanță internă a nucleului fostului URSS, cele trei republici slave - Rusia, Ucraina și Bielorusia. Despărțirea Ucrainei de Rusia va avea consecințe importante atât pentru zona centrală și Est europeană, cât și pentru statutul Rusiei, care pierde controlul direct asupra Mării Negre, în zona Crimeea - Odessa, ca și accesul spre Balcani.

Anul 1991 ne-a adus imensa bucurie de a celebra într'un suflet, declararea independenței față de URSS a Moldovei ocupate și rebotezate RSS Moldovenească de marele inamic al națiunii noastre, Stalin. Printr'un gest exemplar, care va cântări mult în refacerea terfelitei noastre mândrii naționale, Românii dela Est de Purt, urmașii celor care au suferit cea mai cumplită urgie din istoria românească, au ridicat capul și ne-au redat tuturor demnitatea pierdută și încrederea în noi. Ne-au adus aminte că doar capul semeț rezistă vicisitudinilor vremilor, în timp ce capul plecat e mereu călcat în picioare, ne-au adus aminte că trebue să refacem România Mare, țara tuturor Românilor, ca o prioritate neîntârziată; neau adus aminte de toți Românii aflați în afara frontierelor țării, de cei din Bucovina de Nord, din Banatul de Vest, din Sudul Dunării. Pe suferința Basarabenilor se întemeiază renașterea României de mâine, ca și a ideii de latinitate în acea parte a Europei.

Va trebui să reconsiderăm modul strâmb cum a fost scrisă istoria, în special în ultimii cincizeci de ani, și să ne revendicăm toate personalitățile care au făurit civilizația europeană și au provenit din acest mare popor latin, dela Constantin cel Mare, Aetius, Iustinian, nume neasociate cu noi, din motive tendențioase. Calea independenței Moldovei va duce în mod firesc către reunificare, și să sperăm că acest eveniment se va împlini în anul ce vine, deoarece seria convulsiunilor începute încă din 1991 nu s' a încheiat.

Anul 1991 a dus la reala independență a Tărilor Baltice, dar a demonstrat lipsa dorinței Occidentalilor de a înlătura toate consecințele celui de-al Doilea Război Mondial. Zdruncinarea URSS oferea o ocazie unică de a restabili statu-quo-ul dinaintea acestui război, dar calculele făcute în culise nu sprijineau ideea de justiție pentru toți. Repudierea în fapt a pactului Hitler - Stalin însemna repararea Statului polonez, dar și a celui german, ori nimeni nu se bucură de creșterea teritoriului unei țări care și așa este o putere economică și financiară de prim rang, deci o periculoasă concurentă. Evident că România trebuia sacrificată în acest joc, și nu e de mirare faptul că nimeni, în toată presa sau diplomația influentă din Vest, n'a pus problema retrocedării teritoriilor furate României, pentru simplul motiv că un asemenea gest provoacă indezirabila reacție în lanț ce conduce logic la revenirea la frontierele germane de după Primul Război Mondial.

Din contră, tot felul de principii "democratice" sunt invocate, inclusiv falsul principiu etnic, ca și când cineva a stat să-i oprească pe Ruși să extermine un milion de Români și să planteze aproape trei milioane de coloniști slavi în ancestrala noastră Moldovă,, sau să-i oprească pe Bulgari să expulzeze pe Români din Dobrogea și să-i asimileze pe cei din Vidin și malul drept al Dunării. Nerecurgerea la forță e o lozincă des folosită, dar tot atât de des nerespectată, mai ales când autorii sunt marile puteri. In schimb, celor neacceptați în "clubul" puternicilor nu li se dă voie să-și facă dreptate decât prin "negocieri". Fără cataclismul dela Moscova, nici o țară baltică nu ar fi fost recunoscută ca independentă, deși Balticii cereau insistent ca Moscova să vină la masa de tratative. Cam aceeași soartă pare să fie rezervată negocierilor Moldovenilor cu Ucrainenii, în problema retrocedării pământurilor moldovenești aflate sub administrația Kievului.

Când toată lumea vorbește de respectarea convenției dela Helsinki, de inviolabilitatea frontierelor și de integritatea țărilor semnatare, iar în fosta Iugoslavie se poartă un război crâncen, ce durează de luni de zile, înseamnă că de fapt nimeni nu mai crede că hârtiile iscălite acolo mai au vreo valoare. Vâlvătaia aprinsă în Vestul Balcanilor are o natură explozivă și, istoric, are un caracter molipsitor. Deja au început fricțiunile între Grecia și Bulgaria, pe de o parte, față de pretențiile exprimate de nou-declarata independentă, Macedonia. Serbia caută în disperare un aliat extern, sau cel puțin un stat care să-i permită aprovizionarea, Coasta Adriatică și zona de Nord fiind impracticabile, datorită conflictului, în timp ce relațiile cu Ungaria sunt ostile, România s'a oferit să continue relații normale, deși ar fi trebuit s'o facă prudent, și cu condiția acordării drepturilor reale și depline Românilor din Timoc, Banat și Morava.

Războiul din Golf, ca și tragedia Kurzilor, au zguduit din temelii fragila balanță politică din Orientul Mijlociu. Conferința de pace de la Madrid n'a avut nici ea darul să restabiliească o pace într'o aprte a lumii unde s'au acumulat uri nestinse; poate că singurul rezultat pozitiv a fost chiar faptul că adversarii au consimțit să se privească în față, la aceeași masă, un mare pas înainte față de starea anterioară.

Cambodgia se află pe drumul spinos al refacerii și reconcilierii, în urma acordului de pace și a revenirii din exil a fostului ei suveran, Prințul Norodom Sianuk. Rănile acestei țări din Sud-Estul Asiei sunt prea profunde ca speranțele într'o restabilire a liniștii interne în scurt timp, să fie întemeiate. Pentru Cambodgieni, anul 1991 a adus schimbări pozitive, după decenii de infern. In fond, evenimentele care au început să se contureze în acest an, ne dau și nouă o rază de speranță, deși e limpede că adevărata schimbare nu se va putea face fără sacrificii și fără mari surprize. Convulsiunile din fosta URSS nu s'au încheiat (nu numai cele de natură politică, ci și cele cauzate de factori economici), iar conflictul din Iugoslavia continuă fără vreo soluție previzibilă, în timp ce miza jocului și tentațiile pentru vecini sunt deosebit de mari. Să fie oare 1991 similar cu 1914?

EFEMERIDE

Cu luna aceasta se sfârșește primul an al ultimei decade de secol și mileniu. In ciuda tuturor pronosticurilor optimiste și a speranțelor de pace legate de ele, anul care se duce a fost destul de sângeros, debutând prin formidabila îngrămădire a forțe și un război fulger în Orientul Mijlociu, între zeci de puteri coalizate împotriva unei țări unde guverna un dictator, instalat și menținut, nu fără acordul tacit al forțelor care acum acționau împotriva lui și care au omorît mai mulți civili decât ostași și au distrus mai multe obiective culturale decât militare. Statele Unite, arhitectul și executantul principal al grandiosului plan militar, au demonstrat întregii lumi forța sa armată și puterea ei de șoc, într'o perioadă când inamicul potențial-Uniunea Sovietică-era deja învins, pe cale pașnică.

Faptul că după ce au distrus Irakul, politica în Orientul Mijlociu - referitoare la conflictul Irak-Kuweit- a fost lăsată baltă. Face parte din strategia politică nepricepută de mase, având ca precedent -în epoca noastră- Yalta, China, Coreea, Vietnam, Cuba, Nicaragua și încă multe altele după unele păreri și aproape uitata întâlnire dela Malta.

Tot în politica inutilei vărsări de sânge, nu s'a terminat și nu se știe ce urmări va avea, războiul intern din Iugoslavia. Atât Comunitatea Europeană cât și America, asistă, sau lucrează din culise, fals sentimental afectate de această barbarie izbucnită în mijlocul Europei, pe un teren de unde a izbucnit Primul Război Mondial. Va avea oare Croația soarta Katangăi, va fi Iugoslavia experimentul european al unor noi Coreea sau Vietnam? Copiii sunt spintecați cu baioneta, populația civilă vânată prin orașe neputând să-și îngroape morții, care sunt duși în sicrie și vapoare împreună cu cei refugiați, în alte țări. Mai rău ca în marile tragedii antice. Monumentele care au scăpat de urgia a două războaie mondiale sunt făcute praf și pulbere, în timp ce la Organizația Națiunilor Unite se dansează cadrilul schimbării Secretarului General. Alta ar fi fost situația dacă în Republica Sud-Africană sau altă țară dela capătul pământului, s'ar fi aruncat cu vreo petardă împotriva unui băștinaș care este la prima generație care a îmbrăcat pantaloni, dar ajuns peste noapte eliberator comunist de sub "sclavia colonialismului".

Din pârjolul care ruinează Iugoslavia, se iau cărbuni aprinși pentru nou eliberată de sub comunism, Cehoslovacia, iar câțiva ianoși neduși nici la școală nici la Biserică, au căutat să prindă niscaiva scântei pentru româneștile Harghita și Covasna. Au fost puși la locul lor și au fost sfătuiți să facă la ei în pat ce fac de obicei copiii și cei mari când se joacă cu focul.

Problema nu este însă manifestarea câtorva indivizi zurbagii.

Intrebarea care se pune este: cine sunt cei care urmăresc o nouă tulburarea în Europa, acum, când toate premizele erau în favoarea unei dezvoltări pașnice. Cum a fost posibil ca sub comunistul Tito Iugoslavia să se dezvolte ca un stat federativ format din șase republici distinse, iar acum Serbia să se impună brutal, cu forța armată împotriva unei republici distincte care s'a declarat independentă?

Actul dela Helsinki, privind securitatea europeană a fost declarat nul și neavenit? Pentrucă securitatea Europei este amenințată. Este drept că nimeni nu a luat prea mult în serios acel Act dela Helsinki, emanație propagandistică a lui Kissinger, pentru dezinformarea opiniei publice americane după nejustificata abandonare a Vietnamului.

Problema politică în Balcani - și în special a minorităților din statele balcanice- nu este nici pe departe rezolvată. Ușurința cu care Comunitatea Europeană a primit în sânul ei o țară ca Grecia, care duce consecvent o politică de genocid cultural în special împotriva elementului autohton, aromân, nu-și găsește nici o scuză, decât aceea a meschinelor oportunități politice.

In Albania, Enver Hogea și regimul său comunist continuat și după moartea sa, au căutat să asimileze forțat toate minoritățile, iar o situație reală despre ce s'a ales din aceste minorități este departe de a fi cunoscută.

In Bulgaria, abia după izgonirea lui Jivcov, s'a oprit exodul Turcilor, porniți să părăsească țara în masă, în urma acțiunii de asimilare forțată, prin schimbarea numelor, pe care o ducea regimul comunist.

Cu câtă non-șalanță vorbeau politicienii apuseni despre Balcani că sunt "butoiul cu pulbere" al Europei. Nu se tem oare cei care astăzi conduc destinele Europei, că putera exploziei acestei pulberi poate zgudui din temelii și fragila așezare a bătrânului continent?

Fie ca Anul care va veni să nu ne dea dreptate!

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

POZIŢIA ZIARULUI NOSTRU

—— Ion BOIERU ——

La finele acestui an care a fost încărcat de întâmplări și iluzii și în care parcă totul a trecut peste noi, fără să ne zădărnicească treburile, se cuvine să însemnăm câteva puncte de comentarii. Nu atât pentru a analiza evenimentele, cât pentru a lămuri mai bine poziția ziarului nostru. Si pentru a ne confrunta cu noi înșine, ca să nu ne îndepărtăm dela linia de orientare, pe care am promovat-o dela începutul existenței sale în viața exilului românesc.

EXILUL ROMANESC

-Fără să intrăm în amănunte, precizăm că ziarul nostru a înțeles existența unui exil românesc, care este compus, datorită situației care a fost creată de venirea la putere în România a regimului comunist, după 23 August 1944, din elemente de opoziție, față de structura și obiectivele partidului comunist, care opera sub tutela Kremlinului roșu.

Exilul nu avea decât o singură misiune, să apere totalitatea valorilor românești și integritatea națională. Astfel, am sprijinit toate eforturile acelora care au urmărit să contribuie la consolidarea conștiinței naționale, fără nici o încercare de a înăbuși sau critica manifestările altora, sau a denigra personalitatea celor ce au participat la o astfel de strădanie. Nu am lovit personal pe nimeni. Nu am angajat polemici personale, ci numai de idei și principii. Nu am făcut denunțări, de nici un fel și nu am căutat senzaționalismul.

Toate activitățile noastre au fost la lumina zilei. Ne-am cumpănit vorbele și scrisul, ca să nu rănim nici un fel de susceptibilitate. Am respectat părerile altora, chiar atunci când ele ne apăreau ireale sau în afară de concepția tradițiilor naționale românești. Am înțeles binefacerile libertății de exprimare și am vrut să respectăm dreptul fiecăruia de a-și expune vederile sale. Chiar în paginile acestui ziar.

Linia acestui ziar a fost, în permanență, o linie națională, de cuprindere largă a manifestărilor care făceau opoziție regimului dictatorial comunist, de care fugiseră adevărații exilați. Dovadă pentru aceasta este continua legătură cu comunitățile românești din exil, biserici, societăți, grupuri locale etc. cu care am avut legături strânse, pentrucă erau din aceeași plămădeală sufletească, din care ne formaserăm și noi personalitățile noastre și pentrucă acestea păstraseră nefalsificate de comunism aspirațiile de bine ale poporului nostru.

Exilul românesc a fost și este un cheag de unitate națională și de atitudini morale, creștine, și de aceea am vrut să participăm "numai" la acest exil, ale cărui temelii și idealuri am căutat, prin acest ziar, să le întărim, ca să putem fi uniți în lupta pe care am dus-o împotriva tuturor pericolelor și amărăciunilor purtate de regimul comunist dictatorial din țară și din exil, prin agenturile sale, multiple, variate și mișelnice.

DEMOCRATIA

Este subiectul care se pretează la cele mai pasionate polemici și dezbateri, într'o întrecere întețită de performanțe retorice, cu caracter de demagogie.

Fiecare dintre competitori se afișează ca reprezentantul sârguincios, pentru a își câștiga laurii unei "glorii politice", cu lozincile democrației. Nu interesează câți dintre aceștia cunosc termenul și înțelesul său, de democrație. Si nici nu se cer nimănui probe despre caracterul democratic al scrisului, activităților și practica politică, în interiorul grupărilor în care se găsește cineva, din acești promotori ai democrației. In numele libertății, fiecare este îndreptățit să-și expună vederile, concepțiile și interpretările sale, privind democrația sau practica ei.

In această chestiune, ziarul nostru are o atitudine constantă și o practică îndelungată. In acelasi timp, a judecat totdeauna pretențiile democratice, ale unora din exil, prin "caracterul real al reprezentării".

Numai aceia care s'au integrat luptei naționale de apărare a culturii, civilizației și tradițiilor românești, în direct contact cu comunitățile românești, ca o expresie a unor "așezări românești", nu ca un joc politic, de grup sau individual, au "practicat" democrația.

In principiu, însă, poziția noastră nu acordă prea mare pasiune conceptului de democrație dar nici nu facem opoziție unei bune aplicări de metode democratice. Noi suntem mai atașați conceptului de iubire de popor (demofilie), decât aceluia de putere a poporului (democrație). In acest fel avem o perspectivă nouă. Prin demofilie se pot rezolva toate problemele de metodologie politică: partide, alegeri, elita conducătoare, caracterul de reprezentanță etc. Si acest principiu este valabil și eficace în orice perioadă istorică a unui popor sau în orice condiții geopolitice. 'Puterea poporului" este ceva foarte vag în teoria politică. "Dragostea de popor" este ceva foarte concret dacă există în activitățile politice. Ea este constructivă și unificatoare de energii, de înfăptuiri și aspirații. Elitele conducătoare, în viața popoarelor nu apar, nu se formează decât prin dragoste de popor (neam), nu prin puterea formală a unor alegători cu metode democratice. Este adevărat că o adevărată democrație, dacă există, nu poate fi respinsă, nici teoretic și nici în aplicarea ei practică. Acolo, în "agora", în câmpul deschis al cetății politice se dă adevărata bătălie de idei, când este posibil să se confrunte toate ideile oamenilor si grupurile care se alcătuiesc pe temeiul aspirațiilor comune. Dar, nu excepții, ci totalități, adică libertate reală de exprimare. In exprimarea ideilor, gândurilor și în prezentarea "vederilor" politice nu există "restricții" în cadrul unei "democrații reale". In cuprinsul exilului românesc, s'au accentuat în ultima vreme, tendințele restrictive în legătură cu manifestările naționale chiar din partea unora dintre "democrații cei mai afișați" socotind că numai ei au drepturi politice, și s'au constituit, după metodele dictaturii comuniste, în tribunale de judecată politică, de valoare, de evaluare și de drepturi politice. Mulți dintre ei, nu au participat la nici una din bătăliile politice, duse, din exil, împotriva barbariei comuniste din țară, nu au avut glas și grai, și, astăzi pe neașteptate, se ridică pe balustradele de "monitori" ai luptei naționale politice, încercând să servească "lecții" acelora care nu sunt de acord cu ei. Si, fac acest lucru în mod "spectacular", "senzațional", pe linia directă a unor lozinci care veneau altădată dela comuniștii din București. Cu o repetare "flașnetară" a acelorași argumente și ostilitate, față de pozițiile politice care nu corespund cu vederile lor, pretins democratice, pentrucă nu sunt expresia poporului sau a unor comunități, ci doar a unor grupuri de interese. Interese care nu au nici un caracter național.

Este adevărat că mulți din acești democrați au fost formați în climatul marxismului din România, și chiar dacă azi s'au desprins din țesătura politico-administrativă a acestuia, au rămas urme care alterează o bună parte din acțiunile lor; în orice caz, aceste urme marxiste nu le permit să priceapă adevăratul sens al libertății și nici să respecte legile cavalerismului politic, adică legile morale, care nu îngăduie minciuna, falsul, delațiunea și aroganța de a fi mentor politic al altora, când nu ai nici un fel de acreditare pentru aceasta.

Noi continuăm să credem că numai pe temeiul principiilor și legilor de dragoste se poate face adevărata politică, și fiindcă este vorba de un neam, numai pe baza dragostei de neam se poate lupta pentru realizarea unei comunități morale și, democrația, oriunde este valabilă și aplicată, după imperativele morale, este un adaus la demofilia prin care se lucrează la împlinirea aspirațiilor naționale. Metodele democrației sunt un suport ulterior acțiunilor care izvorăsc din dragostea de neam.

NOTE ȘI COMENTARII

CINE A TRAS?

In cele din urmă timișorenii au primit răspunsul la această întrebare. Un răspuns pe care pe care ei îl știau încă din acele zile fierbinți ale Revoluției din Decembrie 1989 când mulțimile cădeau pe caldarâmul străzii sau erau strivite sub șenilele tancurilor și-l înroșeau cu sângele lor, plătind cu viața dorul de libertate. Marele lor dor înăbușit pentru decenii de o stăpânire ce nu avea nimic omenesc în ea. De o stăpânire pentru care Puterea însemna totul. Dacă au insistat ca să primească un răspuns la această întrebare, au făcut-o pentru ca acest răspuns să fie trecut în analele istoriei neamului, pentru libertatea căruia se jertfiseră.

Reproducem aici parte din articolul cu titlul de mai sus semnat de Dl. Nicolae Serban din ziarul "România liberă" numărul 363, serie nouă.

"Iată că, în sfârșit la mult repetata întrebare "Cine a tras în populația Timișoarei, în Decembrie 1989?" a răspuns fără echivoc Coman Ion. El arată că în prezența generalilor Stănculescu, Chițac, Cârneanu și alții, generalul Gușe (eroul proștilor din "Noaptea Generalilor") a dispus ca subalternii săi să deschidă focul cu armamentul din dotare împotriva manifestanților, ordonând: "Predonescu trage în ei, învârtește turela peste ei, că vin și eu acolo". Așa a fost, așa s'a ordonat, așa s'a executat de către armată, fapt ce nu mai poate fi ascuns sau contestat astăzi"...

Mai departe, în cadrul aceluiași articol ni se spune că "... Se cunoaște de către toți timișorenii că subunități de Securitate de sub comanda colonelului Bunoaică Ion au tras în manifestanți.

Prin urmare, ARMATA, care făcea odată mândria poporului român, a fost cea care a tras și alături de ea odioasa SECURITATE, această "invenție" a răului care a lăsat pe trupul țării atâtea răni deschise ce nu pot fi trecute cu vederea și nu pot fi uitate.

Așa s'a ajuns la FRATRICIDUL DELA TIMISOARA, când soldații, fii ai țării, și-au ucis proprii părinți, frați și surori. Așa s'a ajuns ca în "Expres Magazin" (Nr. 32 din 1991) să ne fie dat să citim că "Numai ăl de sus mai poate salva armata".

In acelaşi număr din "Expres Magazin", Dl. Dumitru Mocșanu scrie printre altele: "Prezența în sală a senatorului Gelu Voican-Voiculescu, autorul faimoasei declarații din care rezultă că numai Armata și Miliția au participat la represiune, pare a indica multe. Acest om deține cele mai mari secrete despre evenimentele din Decembrie 1989".. iar mai departe: "...bizară este situația celor patru militari din marea unitate de apărare antiaeriană din Timișoara (doi subofițeri și doi militari în termen) care, înarmați cu pistoale mitralieră și îmbrăcați în haine civile, au fost dezarmați în Piața Operei". Intrebarea pe care și-o propune autorul acestui articol e firească: "Este legal și regulamentar ca un militar îmbrăcat în haine civile să poarte arme". Desigur că nu este! Alta a fost misiunea celor patru militari înarmați îmbrăcați în haine civile și anume de a se infiltra în rândurile demonstranților și a provoca perturbări, așa ca, în cele din urmă, vina să cadă pe revoluționari. Această escamotare a realității n'a dat însă roadele așteptate, căci cei patru au fost prinși și dezarmați de răsculații cărora le ajunsese cuțitul la os. Răbdarea omului își are și ea limitele ei, limite desconsiderate de către adevărații făptași, apărători ai unei dictaturi cum nu s'a pomenit alta în istoria română, dictatură pe care vroiau s'o mențină, trecând chiar peste cadavre...

Firește că, pentru isprăvile săvârșite la Timișoara, generalul Victor Atanasie Stănculescu a fost răsplătit de binomul Iliescu-Roman, întâi cu numirea lui ca Ministru al Apărării Naționale, iar mai târziu, după remanierea guvernului, trecut la Ministerul Industriei. Ziarista Magdalena Amancei, într'un articol paralel cu al D-lui Dumitru Mocșanu, scrie că la întrebarea "cine a tras la Timișoara?" pusă nu de generalul Bădoiu care prezida instanța ci de unul dintre avocați, martorul a răspuns cu nonșalanță că: "La Timișoara a tras Armata, Miliția și Securitatea, dar în legitimă apărare și în limitele legale!" Si, tot dânsa completează: "După cum se știe la Timișoara au murit femei și copii. In ce apărare legitimă s'o fi aflat soldatul cu arma la ochi în fața unui copil care scoate limba la el?"...

Cât despre Securitate, ce să mai spunem... Făcută vinovată de atâtea și atâtea crime încă de pe vremea "odioșilor", nu-i de mirare că și-a dat încă odată arama pe față, acoperindu-și-o cu alte crime, mai noi, la Timișoara.

Cum generalul Stănculescu nu mai face parte din noul guvern al D-lui Theodor Stolojan, credem că a sosit timpul ca adevărații vinovați să stea în boxa acuzaților și nu să apară doar ca...martori!

Iată ce așteaptă poporul român dela noul guvern, ca să se pună odată capăt eternei întrebări: CINE A TRAS!

Nicolae NOVAC